

EUGENIA ZAIMU

BAGHETA MAGICĂ

EUGENIA ZAIMU

**BAGHETA
MAGICĂ**

EUGENIA ZAIMU

BAGHETA MAGICĂ

EDITURA JUNIMEA-IAȘI 1985

Copertă și ilustrații de
Dana Schobel-Roman

1. Muzeul Poveștilor

- unde se arată cum o vizită la „Muzeul Poveștilor”, în anul 2141, poate fi plină de surprize.

In ziua aceea nimic nu părea să prevestească evenimentele cu totul și cu totul neobișnuite ce aveau să urmeze. Era duminică, pe la sfârșit de septembrie, o duminică așa ca oricare alta, însoțită și frumoasă; „cam rece, dar foarte frumoasă”, hotărîse mama, sfătuiind-o pe Adina să îmbrace costumul albastru deschis, de culoarea cerului, care se potrivea foarte bine cu buclele ei blonde și mai cu seamă cu ochii „foarte-foarte albaștri”, cum zicea ea însăși cînd era mică... Azi Adina se sculase cu o poftă nebună de trăsnaie; se simțea liberă ca pasărea cerului și fără nici o grijă: lecțiile și le făcuse încă din ajun, ca să nu aibă duminica bătaie de cap — las'că acum, la început de an școlar, totul părea floare la ureche! — pe urmă (tot în ajun) le telefonase prin video lui Mihai și Andrei: „Mergem sau nu mergem la muzeu?” Iar ei — mai bine-zis Andrei — răspunseră: „Mergem!” Sigur că mai întîi Andrei se sfătuisese cu tatăl lui, unchiul Cristian, care era un inginer „formidabil” și făcea parte începînd cu acest an din consiliul general de conducere al muzeului. Ei, și pe urmă seara de sîmbătă se încheiasă minunat, mama îi dăduse voie să rămînă și ea la emisiunea TV-311, asta era transmisia săptămînală cea mai iubită, pentru că pe satelitul 311 era un studio TV de varietăți „absolut extra-fantastic”, cum spunea Andrei, prietenul lui Mihai și al ei, care era mai mare cu vreo trei ani și avea voie să stea în fiecare sîmbătă seara pînă tîrziu la televizor și să vadă emisiunea aceasta unde puteai găsi orice, de la poezie și mici fragmente de muzică simfonică pînă la jonglerie, toate susținute de cei mai populari artiști ai lumii!

Așa că acum Adina țopăia prin casă plină de nerăbdare și cînta în gura mare un fel de cîntec caraghios, făcut, după obiceiul ei, pe loc: „La Muzeul de povești, Dacă vrei să... să...” Să ce?... Și găsi imediat o rimă trăsnită: „Dacă vrei să pescuiești! Na!”... Rîse în fața oglinzii, dîndu-și cu tifla și urmă: „Pescuiește un morun, Dacă vrei să nu te spun!”...

Și după ce mai trimise încă un bobîrnac propriului ei chip bălai și bucălat din oglindă, Adina își aruncă pijamaua în dulapul de perete, înghesuind-o grămadă, fără să-i pese de sclipirile reci și atente ale lui Ted, care urmărea totul cu o „dezaprobare indife-rentă“, cum zisese odată Andrei, mare amator și el de combinații verbale. Adina îi dădu și lui Ted un bobîrnac, drept care acesta clipi speriat din ochiul nr. 4, programat pentru „primejdie“ și scoase un țipăt scurt, care o făcu să ridă în hohote. „Adina, strigă Ma prin interfon, lasă-l în pace pe Ted!“ De fapt, Adina îl botezase așa, „Ted“ însemnînd prescurtarea de la „Tehnica Economică la Domiciliu“ — firma cooperativei producătoare de roboți casnici. Roboți harnici, expeditivi și mai ales nevorbitori, spre marea mul-tumire a lui „Ta“ (adică tata) care nu se știe de ce spunea că în casa asta, „A“ (adică Adina) și „Ma“ (adică mama) vorbesc mult prea destul ca să mai fie nevoie și de vorbăria unui robot... Iar Ta era un taciturn, un „tip“ foarte zgîrcit la vorbă, el putea spune duios „A...?“ și asta să însemne „Adina, draga tatei, vino puțin la mine...“ sau — încruntat — „A!!“, adică „Adina, ia vezi că...“.

Gîndindu-se la toate acestea, Adina aruncă o privire critică la vraștea din jurul ei și găsi că nu e prea „cîrte știe ce“, așa că făcu repede ordine și o zbughi ca o furtună pe lângă Ted, care, clipind din ochiul nr. 4 nu mai apucă să țiuie, ci icni scurt, cu un fel de sughiț metalic, spre deplina bucurie a papagalului Didi ce stătea agățat cu o singură gheară de vergea și spunea trăsnaî învățate în modul cel mai haotic și neașteptat (acum de pildă țipa: „Morrûn! Morrûn!...“).

*

În vreme ce Adina cobora cîntînd scara rulantă a blocului, Mihai, vărul ei, cam de aceeași vîrstă cu Adina — adică de vreo nouă ani —, se chinuia de zor să-l „prindă“ în teleradioul său pe Andrei ; vroia să-l roage să-l ia la muzeu și pe Lolo, cîinele robot „absolut extraordinar“ pe care Andrei îl primise în dar mai demult, cînd împlinise zece ani. Andrei era „mare“, după părerea lui Mihai, știa tot felul de „chestii“, îl demonta și îl remonta la loc pe Lolo cît ai zice pește, de cîte ori îi trăsnea prin cap, ba chiar îi adusese niște îmbunătățiri tehnice atît de „grozave“, încît Lolo căpătase o inteligență deasupra oricăror așteptări. Oricine s-ar putea întreba, desigur, ce fel de inteligență poate avea un cîine-robot... Și cum adică „deasupra oricăror așteptări?“ ...Ei bine, Lolo era un cîine vorbitor; dar asta încă n-ar fi nimic, s-a mai văzut așa ceva, nu? Magazinele pentru copii erau pline de cîini-roboți pe care îi puteai

învăța să facă una-alta, să răspundă cutare și cutare lucru, la cutare întrebare... Îi programai în mod special și gata, nu? Ei bine, cu Lolo lucrurile stăteau „puțin“ altfel: el... el se *autoprograma progresiv*!... Da, acesta e cuvîntul. Adică, pe măsură ce răspundea la întrebări mai complicate, devenea *capabil* să răspundă unor întrebări și mai complicate.

Da, și dacă ar fi numai asta — își spunea în continuare Mihai — dar mai era ceva și tocmai aici începea misterul: Lolo devenise, după toate probabilitățile, *sentimental*! Adică pur și simplu părea să-l iubească pe Andrei ca un ciine adevărat! N-are decît să se mire cine o vrea, dar Lolo devenise pur și simplu „o persoană“, iar Mihai era foarte curios să vadă cum ar reacționa o asemenea persoană la muzeul despre care toată lumea spunea că este extraordinar, și unde te înscriai cu cel puțin o lună înainte, ca să găsești bilet de intrare!

Așa că nu e greu de înțeles nerăbdarea cu care Mihai sucea și răsucea butoanele teleradioului. Oare pe unde umblă? se întreabă necăjit. Sau o fi plecat de acasă fără aparat? Asta pentru Andrei ar fi cu totul și cu totul imposibil, el e în stare să și doarmă cu teleradioul sub cap, în loc de pernă!

În cele din urmă, tocmai cînd pierduse nădejdea să mai dea de prietenul său, Mihai simți contactele deschise și, peste o clipă, în ecranul micuț al teleradioului zări chipul preocupat al lui Andrei.

— Aici Mihai. Aici Mihai... Răspunde, domnule, odată!

— Recepție... se auzi calmă vocea lui Andrei. Ce, a luat foc orașul?

— N-a luat, se potoli Mihai, dar nu știam ce e cu tine de taci!

— Uite că vorbesc. Ei...?

— Unde ești?

— Pe stradă, unde să fiu! Mă îndrept spre stația de metro. Dar voi?

— Noi, adică eu, acasă. Plec acuma, mă întîlnesc cu Adina în colțul străzii. Dar uite ce voiam să spun: nu-l iei și pe Lolo?

— Nu... se auzi vocea cam supărată a lui Andrei. M-am gîndit eu, fii sigur, dar tata spune că nu e voie cu ciini la muzeu.

— Cu ciini adevărați poate, dar cu Lolo? Lolo e robot! se necăji Mihai. Vai, Andrei, ce rău îmi pare! Hai să...

— Nici un „hai să“, răsună hotărîtă vocea lui Andrei. Tu știi cum e tata, dacă se întîmplă ceva, cît e el de „prieten“ se supără și adio laborator. Hai, gata acum, la drum!

Cu un zgomot discret aparatul amuți, iar chipul lui Andrei se pierdu în întunericul micului ecran, așa că Mihai nu mai avu încotro. Stătu o clipă în cumpănă dacă să-și ia cu el teleradioul

sau să-l lase acasă și apoi optă pentru cea din urmă soluție: nu de alta, dar cu ochii după Adina l-ar putea pierde și mama s-ar necăji.

Așa că îl agăță în cuier și o luă spre ușa atelierului unde mama lucra ca în fiecare dimineață.

— Intră, e deschis! răsună vocea mamei ca răspuns la ciocănitul lui discret.

Mihai intră în vârful picioarelor. Când lucra, mama nu prea dădea voie nimănui să calce în atelier, așa că, din obișnuință, Mihai intră cu precauție, dar cu speranța secretă că acum va vedea în sfârșit „ce” anume pictează mama special pentru ziua lui care se apropia vertiginos...

„Hm... Ți-ai găsit!“ Peste peretele-șevalet era trasă și de această dată draperia (de fapt, încă de când apăsase pe clanță Mihai avusese impresia că aude declicul subțirel al ruloului), iar mama își curăța pensulele calmă și liniștită.

Mihai se opri în mijlocul atelierului:

— Hai mama, te rog frumos...

Mama îl privi peste umăr:

— Nu insista, Mihăiță, știi că nu-mi place. Când va fi gata...

Și schimbă îndată vorba:

— Te duci la Muzeul Poveștilor?

— Da... răspunse puțin bosumflat Mihai. Mă întâlnesc cu Adina la colț și pe urmă amîndoi cu Andrei la intrarea muzeului.

— Foarte bine. Aveți grijă de Adina, știți că e neastîmpărată. Tanti Ma te-a rugat în mod special s-o supraveghezi!

În vocea mamei, Mihai simți un fel de mîndrie că el, Mihai, are s-o „supravegheze” pe Adina, așa că îi trecu supărarea, fără să știe că exact asta și urmărise mama... Dintr-un salt i se agăță de gît.

— Nu-i așa că eu sînt mult mai serios decît Adina?

Mama rîse, cu capul pe spate.

— Mai „serios“?... Da, un pic, dar nu cine știe ce!

Ținînd-o strîns cu mîinile de după gît, Mihai o întrebă încețîșor:

— Dacă sînt foarte-foarte serios toată săptămîna, îmi arăți lucrarea?

Mama zîmbi:

— Cred că... Cred că da.

— Ura! țipă Mihai și dintr-un salt fu la ușă.

— Fiți atenți în metro, să nu depășiți stația! strigă mama din urmă.

— O să fim, făgădui Mihai. La revedere!

Din ușă, mama îl privi mîndră și cu duioșie: Mihai era un copil foarte bun, așa cum își dorise, ascultător și serios. Ma, sora

ei, n-o lăsa pe Adina nicăieri fără Mihai, deși erau de aceeași vîrstă. E drept că atît ea cît și Ma se simțeau și mai liniștite dacă împreună cu Mihai și Adina se afla și Andrei. Andrei era, nu-i așa, mai mare, avea doisprezece ani, unde mai pui că n-ai fi zis că are doar atît, era voinic și pe deasupra foarte inteligent, sensibil și chibzuit. Și ce dotat: un mic inventator încă de pe acum!

Și mama, spălîndu-și pensulele mai departe, își aruncă privirea către ceasul de deasupra șevaletului: era aproape zece...

*

În colțul străzii Adina tropăia nerăbdătoare, privindu-și ceasul: oare mai întîrzie mult Mihai? „Mocăitul!“ zise ea, destul de tare.

— Ai spus ceva, fetițo? se întoarse brusc o doamnă în vîrstă, privind-o mirată.

Adina se încruntă o clipă și apoi trînti:

— Am spus că vărul meu Mihai este un prost și un mocăit. Asta am spus!

Doamna o măsură în tăcere și zise pe neașteptate:

— Urit ți-ai mai încheiat nasturii, fetițo!

Adina își pipăi repede jacheta: într-adevăr, în grabă, se încheiasă strîmb, partea dreaptă atîrna mai jos cu un lat de palmă.

— Și nici pieptănata ca lumea nu ești, adaugă doamna. Vino încoace...

Dar Adina sări ca un ied ațîțat.

— Nu vreau. Pot să mă pieptăn singură și să mă închei singură!

Doamna se opri și Adina înțelese că s-a făcut de rîs. Simți că-i ard obraji.

— M-am grăbit, știți, fiindcă... șopti ea privind în jos, fără să-și mai termine ideea. Scuzați-mă. Vă mulțumesc.

Își descheie nasturii ca să-și poată ridica brațele și să-și netezească părul (în vara asta crescuse mult și jacheta o cam strîngea cînd era încheiată la toți nasturii) și pe urmă văzu că doamna cea necunoscută plecase, așa că răsufală ușurată.

În aceeași clipă auzi pasul grăbit al lui Mihai:

— Am venit. Mă aștepți de mult?

— Nesuferitule! răbufni Adina. Din cauza ta...!

— Din cauza mea — ce?

— Din cauza ta m-am grăbit și... Dar lasă, că-ți spun pe drum!

Hai!...

Și cei doi copii o zbughiră spre stația metroului, care era de fapt foarte aproape.

*

„Da, mi-ar fi plăcut grozav să-l iau pe Lolo cu mine la muzeu; un ciine robot, într-un muzeu al poveștilor de altă dată!... Cred că inteligența lui tehnică ar fi avut de câștigat — a lui Lolo adică. Realitatea este că...”

Atenția lui Andrei fu atrasă de o doamnă în vîrstă care se urcase în vagon și se așezase în fața lui fără ca el s-o fi observat. În afară de el și de aceasta, nu era nimeni în vagon (duminica orașul se cam golea, toți se urcau în trenurile electrice speciale și plecau spre locurile de agrement, aero-taxiuri nu găseai atunci nici mort, erau închiriate mai toate, doar metroul devenea liber) și totuși la urcare avusese vag impresia că se izbește de cineva. I se păruse... Neavînd altceva de făcut, o privi din spate pe doamna cu care împărțea vagonul și al cărei păr, uneori, din pricina semafoarelor subterane, căpăta reflexe verzi... Și gîndul îi zbură la carcasa verde în care fusese ambalat Lolo, atunci cînd i-l dăruise tata. Lolo, pe care nu l-a putut lua acum la muzeu...

„Realitatea este, gîndi mai departe Andrei, că sînt foarte curios să văd și eu muzeul, tata mi-a spus că este remarcabil și că oamenii pur și simplu nu știu ce comoară avem aici, sub nasul nostru. Am citit odată că...”

Femeia „cu părul verde” se ridică și se îndreptă spre ușa de coborîre; pe umăr avea agățat un teleradio aproape la fel cu al lui și Andrei se uită automat la al său, cu teama de a nu-l fi pierdut: era pe genunchi, cureaua verde îi atîrna puțin într-o parte. Verde... carcasa lui Lolo... Da, dar dacă îl supără pe tata, adio laborator! Laboratorul ocupa cea mai frumoasă cameră din casă, mare de tot (vreo șaptezeci de metri pătrați) pe care tata i-o pusese la dispoziție pentru experiențe. Andrei o umpluse treptat cu tot felul de lucruri și mai ales cu tot felul de aparate, luîndu-l pe Cristian cu binișorul: „tată, știi... Aș avea nevoie de...” și tata zîmbea, făcîndu-se că nu observă mica șmecherie, iar laboratorul se mai îmbogățea cu cîte ceva... „Ce-o fi făcînd acum Lolo?”

Andrei se uită automat la ceas și, la stația următoare coborî, cu sentimentul net că din nou era cît pe ce să se izbească de cineva...

Dar nu era nimeni.

*

Muzeul era așezat în cel mai frumos parc al orașului, cel mai frumos și cel mai mare: NATURALIA. Alei multicolore răsăreau pe neașteptate de după tufe dese și arbuști exotici și ușor te-ai fi putut rătăci fără plăcuțele indicatoare: „Spre...”. Străbătînd

aleile, Andrei se opri de cîteva ori să privească cu luare-aminte romburile cu minerale extrase din solul tuturor planetelor explorate pînă acum; erau protejate de mari cupole transparente, înăuntrul cărora sisteme speciale de ventilație asigurau mediul cel mai prielnic păstrării lor în stare cît mai apropiată de condiția lor firească. Unele scînteiau în soare ca niște diamante, altele întuneau parcă aerul din jurul lor... Cele mai multe purtau denumiri necunoscute pentru Andrei, așa că de cîteva ori fu pe punctul de a-și scoate carnetelul cu însemnări steno, de care nu se despărțea niciodată; îi era de mare folos carnetelul acesta, deși avea o memorie foarte bună. Își nota tot ceea ce în timpul zilei îi atrăgea în vreun fel atenția — un singur cuvînt sau două — iar seara examina înformațiile notate, le completa, le clasa pe probleme și le trecea în fișe. Nu se culca niciodată înainte de a face această operație — care era în mare măsură secretul faimei de care se bucura în școală memoria lui. De fapt, tata îi spusese odată, de mult, era încă destul de mic: „Andrei, cea mai bună memorie este aceea pe care ți-o formezi singur, clipă de clipă“... Așa că Andrei, procedînd după sfatul lui Cristian, nu avusese decît de cîștigat. În plus, mama avea și ea micile ei „șmecherii“ la fel de folositoare: „Andrei, zicea ea uneori, ia citește poezia asta, pare frumoasă. Dacă îți place, poți s-o și înveți...“, adăuga cu un zîmbet ascuns...

Iar Andrei, citind poezia, mai dădea în volum și de altele... Parcă ce, poți citi o singură poezie dintr-o carte?! Iar dacă-i plăceau... Le și învăța ușor, ce e drept, dar pe măsură ce învăța „pe dinafară“ versuri, descoperea că îi vine din ce în ce mai ușor să le țină minte, astfel încît încă de pe acum, da-da, la doisprezece ani el ajunsese un fel de „creier electronic“ al clasei! „Rivalizezi cu toate computerele din laborator!“ îi spusese odată profesorul de fizică; colegii apelau tot timpul la ajutorul acestora, dar el nu avea nevoie de ele decît rareori...

Așa că acum, trecînd pe lîngă rondurile de flori în mijlocul cărora străluceau uriașele boluri ce acopereau mineralele astrale, Andrei își făgădui să vină odată special pentru ele, ca să-și noteze tot ce l-ar fi putut interesa: acum n-avea timp, precis că Adina și Mihai îl așteptau la intrare...

Reținîndu-și un mic oftat, Andrei își puse înapoi în buzunar nedespărțitul caiet cu notițe și dădu să plece cînd, cu totul pe neașteptate, dintr-un boschet se ivi fișîind ușurel și insinuant un șarpe...

Un șarpe!... Într-un parc public!... Șerpîi deveniseră foarte rari în ultima sută de ani, dispoziții speciale ale guvernelor îi declaraseră monument al naturii și toată lumea îi ocrotea...

Andrei se opri ca ținuit în loc de privirile șarpelui care își

ținea capul ridicat pe deasupra florilor, de parcă plutea, mișcându-și abia simțit corpul lung și lucios, verde... verde... Se uita fix în ochii lui, Andrei avea impresia că șarpele îl *privește*, da, îl privește pe el, cu un anume înțeles... Privirea lui era stranie, inteligentă și supranaturală, o privire care îi transmitea ceva, ceva...

Aerul se făcu parcă verde, de jur împrejur, și Andrei se simți ca intrat într-o zonă străină, interzisă... Nu pricepea ce se întâmplă și — oprit în loc — cu o ușoară stare de alarmă lăuntrică, așteptă să vadă ce va face neașteptata arătare. Dar șarpele, după ce îl privi fix timp de un minut — care lui Andrei îi păru literalmente o veșnicie — se ascunse din nou printre flori și, fișind încet și unduitor, o luă în direcția opusă.

Verde... Stînd încă în același loc, Andrei încerca să descopere un fir conducător prin mulțimea de impresii și senzații neclare. Era, în toate, ceva care... Nu. Nu culoarea verde, la fel cu părul femeii din metro... adică ba da, și asta!... Dar mai ales, da, mai ales ceva în aer și în *privirea* șarpelui. Da. Privirea șarpelui! I-a spus ceva, i-a transmis... Lui?!... Lui, da. Dar ce anume? Și cum să creadă că un șarpe...

— Te pomenești că am și intrat în Muzeul Poveștilor, gîndi Andrei. Toate mi se par fantastice. Am vedenii!

Dar privind în direcția spre care dispăruse șarpele, văzu mișcarea înceată și precisă a florilor printre care se strecura acesta, din ce în ce mai departe, și înțelese cu ușurare că nu i s-a părut: a fost un șarpe ca toți șerpii...

Luîndu-se după indicatoarele tot mai dese care îl îndrumau spre intrarea muzeului, Andrei nu se simțea totuși în apele sale: un șarpe în mijlocul orașului! Liber! Și ce șarpe... După ce trecu de a treia tăbliță indicatoare, văzu și doi iepuri foarte asemănători, cu o blăniță cenușie dar întrucîtva sclipitoare; altă dată de mirare i-ar fi fotografiat — era oricum uimitor să vezi iepuri într-un mic parc public — n-avea însă aparatul foto la el (de mult se gîndise să atașeze la teleradio un dispozitiv mic pentru așa ceva!) și pe urmă nimic nu-l mai mira după ce văzuse un șarpe în NATURALIA... Aerul era și mai verde, dar nici asta nu-i mai părea important; și oricum, nu-l mai șoca: intrase pe nesimțite într-o zonă de neprevăzut, pe care totuși mintea lui vioaie și exersată o recepționa ca atare, mai ales după întîlnirea cu șarpele.

Clădirea muzeului era foarte mare. Avea o construcție ciudată pentru Andrei, obișnuit (ca toți ceilalți copii din oraș) cu clădirile moderne, înalte și în trepte, construite dintr-un amestec de materiale care transmiteau automat, la comanda locatarului, lumina și căldura. Muzeul era mai curînd o relicvă a mijlocului mileniului

doi, cu numeroasele sale turnuri și turnulețe, poduri și pasarele între pavilioane, acoperișuri țuguiate din niște plăcuțe multicolore, cum văzuse Andrei în albumele de arhitectură veche... Erau frumoase, de fapt, toate aceste clădiri mici care alcătuiau împreună un fel de castel; un castel ca din basme, se gândi Andrei, în vreme ce completa fișa de intrare, în care copiii trebuiau să-și treacă adresa, dar mai ales școala în care învățau și fiecare ce anume preferă în viața de toate zilele: literatură, muzică, matematici, fizică, astronomie etc... Asta probabil pentru că pe lângă muzeu activa un corp de specialiști în pedagogia copilului, care confruntau apoi condicile de impresii cu fișele semnatarilor, în vederea permanentei îmbogățiri a muzeului.

Intrarea era impresionantă: trepte largi, străjuite de făpturi ciudate, gata să prindă viață parcă, zîne, babe-cloante, Feți-Frumoși și Ilene-Cosînzene... În jurul lor ai fi zis că vibrează însuși aerul, răspîndind valuri de poezie și încîntare.

— Andrei! se auzi brusc vocea cristalină a Adinei. Vino încoace repede. Ai întîrziat!

Ținută de mîna strîns de către Mihai — care parcă înghițise un pepene întreg dintr-o dată și pe nemestecate — Adina tropăia vioaie, încercînd fără nici un folos să scape de vărul ei ce-și luase, după toate aparențele, foarte în serios rolul de supraveghetor.

— Hai mai repede, Andrei, să mă scapi de nesuferitul ăsta care, după ce că e un mocăit, mai stă și bătos ca un stilp de pod... Dă-mi drumul, nu înțelegi?

— Ba nu-ți dau, se încăpățîna Mihai, roșu la față de rușine, uitîndu-se împrejur să nu-i vadă cineva cunoscut cum se ceartă. Nu-ți dau, pentru că tanti Ma a spus să am grijă de tine, ca să nu...

— Ca să nu te pocnesc, poate! scînci Adina furioasă și cu obraji în flăcări. Dă-mi drumul, îți spun!... Andrei, vino repede!

Andrei urcă scările la iuțelă:

— Nici n-ai ajuns bine și ai și început scandalul? îi mustră el cu voce scăzută, în vreme ce vizitatorii care urcau agale scara se uitau mai mult la ei decît la exponatele înșirate de-o parte și de alta a treptelor.

— N-am început nici un scandal, spuse Mihai, atîta doar că Adina vrea să pună mîna pe exponate și nu e voie. Uite, scrie: „Rugăm vizitatorii să nu...”

— Văd eu și singură ce scrie, că nu-s analfabetă, răbufni Adina uitîndu-se urît la el, dar am vrut să pun numai un deget, uite-așa...

Și întinse mîna liberă spre un împărat mustăcios, înveșmintat într-o hlamidă purpurie de catifea, tivită cu blană albă.

Dar Mihai o smuci dintr-o mișcare:

— Nu pune mîna. Țasta-i Roș-Împărat!

— Și ce dacă-i Roș-Împărat? N-are decît să fie și Verde, n-am să mă sperii eu dintr-atît!

...Verde... Andrei își aminti iar de impresiile trăite pe drum. Adina și Mihai se certau mai departe, ca și cum nimic în jurul lor n-ar fi fost deosebit. Oare pentru ei... pentru ei totul este firesc?

— Mihai, îl trase el deoparte pe acesta. Voi, venind încoace, n-ați observat nimic?

— Ce să observăm? făcu Mihai ochii mari. Unde?

— Știu eu? Aici... pe aici... pe drum...

— Parcă poți să observi ceva cînd ești cu Adina? Totuși, da, să știi, cînd veneam... Na! zise Mihai amărît. Uite că am scăpat-o din ochi. Adina, unde ești?

Adina profitase însă, bineînțeles, și o ștersese ca o zvîrlugă. Țopăia printre zîne și feți-frumoși, rîzînd în gura mare sau scoțînd exclamații de încîntare la fiecare pas.

— Adina, vino imediat lîngă mine!

— S-o crezi tu!... Uite-o pe Albă ca zăpada!

— Adina, nu înțelegi, vino cînd îți spun!

— La anu' și la mulți ani... Cine-i asta cu umbrelă? Ce scrie aici... „Marry Poppins“... Despre asta parcă n-am auzit!

— Îți spun eu, zise Andrei plin de bunăvoință.

Ar fi vrut să-i spună că acum cîteva sute de ani s-a scris o carte cu acest titlu și că a avut un succes extraordinar, dar Adina nici nu l-ar fi putut auzi, era toată numai bucurie și neastîmpăr.

— Uite, strigă ea, uite un cal cu aripi! Mă sui pe el?

— Nu! țipă Mihai. Și alergînd repede, o prinse iarăși de mînă: Adina, dacă nu te potolești, să mor eu dacă nu te spun lui tanti Ma!... Adică nu: te spun lui unchiul Ta. Gata, asta am să fac!

Adina se liniști brusc:

— Nu, zise ea cu ochii mari. Lui Ta nu. Te rog!

— Păi de ce nu? Ba tocmai lui. Asta am să fac!

— Ești rău, Mihai, spuse Adina cu tot sufletul adunat în ochii care i se și umeziseră. Știi bine că Ta, cînd se supără, nu spune nimic, dar suferă îngrozitor!

— Ba știu, dar tu, în cazul ăsta, de ce nu te gîndești și singură, să eviți chiar tu — vreau să zic!

— Ba evit, dar nu știu cum să „evit“, șopti Adina uitîndu-se rugătoare la Mihai. Ajută-mă tu să evit!...

Andrei simțea că în curînd o să pleznească de rîs: doamne, ce șmecheră e! Și uite-o cum „îl duce“ pe Mihai, care și-a luat în serios rolul de supraveghetor...

Adina se băgase acum cu totul sub nasul lui Mihai:

— Cum, spune tu cum, știi că eu te ascult!

Privind-o, Andrei se gîndea că de fapt Adina e în stare cu adevărat să facă orice ca să nu-l supere pe Ta: pînă chiar și să simuleze că e gata să asculte de vărul ei Mihai...

Acesta în schimb se umflase și mai tare de mîndrie: parcă înghițise între timp al doilea pepene, iar asta, pepenele „numărul doi“, parcă umblă să-și facă loc, rise iar în sinea lui Andrei, văzînd cum se foiește Mihai, mîndru de rolul pe care-l are și cum se mută de pe un picior pe altul.

— Uite ce, zise cu mîrinimie Mihai, văd că ești în stare să înțelegi, așa că nu te mai țin de mînă. Dar stai pe aproape și nu-mi ieși din cuvînt, da?

— Stau pe-aproape și nu-ți ies din cuvînt! făgădui Adina atît de serioasă, încît pînă și Andrei era cît pe ce s-o creadă: „Te pomenești că spune drept!“

Numai că, privind-o atent, Andrei observă cum i se adîncește aproape imperceptibil gropița din obrazul stîng, semn că...

— Ia ascultă, tu pui ceva la cale?! îi șopti, venind repede lîngă ea.

— Eu? îl privi cu ochii mari Adina. Dar cînd se uită în ochii lui Andrei, pricepu că „nu-i merge“, așa că își coborî repede privirea spre ceasul care o salva adesea: „Vai, e ora...“

— Lasă ora, zise Andrei calm. Eu nu-s Mihai, pe mine nu mă duci!

— Știu, recunosc Adina. Dar dacă mă spune lui Ta?...

— Păi, nu te spune, dar fii și tu mai rezervată, ca un vizitator civilizat ce te afli, nu?

Adina tăcu, serioasă de-a binelea de data asta și îl privi pe sub sprîncene: de el... îi era rușine. Acum Andrei era sigur că timp de jumătate de oră puteau fi liniștiți. Dar după aceea?...

Între timp intraseră în prima sală a muzeului și aproape imediat se și auzi vocea egală și inexpressivă a ghidului electronic:

— „Atențiune — atențiune. Fiți bineveniți în Muzeul Poveștilor. Stimate vizitatoare și stimați vizitatori, așa după cum observați aveți în fața dumneavoastră posibilitatea de a cunoaște cîteva din cele mai importante categorii de basme și povești, care au încîntat viața oamenilor din cele mai vechi timpuri și pînă azi, în diferite părți ale lumii. Cine dorește poate vizita pavilionul mitologiilor antice...“.

— Ce-i aceea „mitologie“? îl întrebă Adina pe Mihai, destul de tare.

— Lasă că-ți spun pe urmă.

— Nu știi nici tu. Sîc!

Andrei o privi scurt, așa că Adina se potoli.

„...Vechile povești persane se află în pavilionul numărul trei“ — își continuă între timp expunerea vocea ghidului electronic.

— Eu acolo mă duc! zise Adina și dădu să plece.

— Ba nu te duci nicăieri, rămii cu noi! porunci Mihai, cu voce scăzută.

„...În pavilionul numărul patru se află poveștile asiocaldeene, iar la numărul cinci vizitatorii pot cunoaște minunatele povești asiatice. Drept în fața intrării se află în semicerc povești și basme din diferite zone ale Europei, inclusiv cele din țara noastră, iar în Rotonda principală puteți vedea nucleul inițial al muzeului, primul ordinator de povești din lume, construit în secolul douăzeci și unu...“

— Vai, ce interesant! sări Adina plină de entuziasm, fapt pentru care Andrei, observînd-o cu coada ochiului, zise:

— Eu cred că ar trebui să lăsăm Rotonda pe altă dată, oricum nu putem vedea tot într-o singură zi...

Și se prefăcu a cerceta cu interes unul din nenumăratele albume frumos colorate. Ca și cînd i-ar fi simțit îngrijorarea, ghidul continuă:

„...Acest ordinator construit cu peste un secol în urmă a fost scos din funcție la numai zece ani după ce a fost inventat, datorită imperfecțiunilor lui tehnice, astfel încît în momentul de față el nu mai prezintă decît un interes pur informativ. Solicităm totuși vizitatorilor un plus de precauție în Rotonda principală și reamintim rugămîntea, adresată tuturor, de a nu atinge nici unul din exponatele muzeului, inclusiv străvechea oglindă venețiană aplicată pe peretele din fața dumneavoastră, unul din foarte puținele exemplare existente în acest moment în întreaga lume. Vă mulțumim!...“

Această din urmă parte a expunerii ghidului electronic fiind parcă mai lungă decît celelalte, tăcerea ce se instală după declicul aproape concomitent cuvintelor „Vă mulțumim“ păru brusc ciudată, neobișnuită. Cei doi băieți se priviră întrebători și după nici măcar o clipă observară lipsa Adinei.

— Adina... unde e Adina? păli Mihai.

— Nu înțeleg nimic! Adineauri era cu noi și... Andrei se opri brusc: să știi că e în Rotonda principală!

Presupunerea lui Andrei avu darul să-l neliniștească și mai mult pe Mihai, date fiind cele spuse de ghid. Încercă totuși să-și dea curaj:

— Am auzit-o spunînd ceva de pavilionul poveștilor persane. Eu mă duc după ea acolo, să nu facă vreo pozna!

Andrei se gîndi o clipă:

— Nu cred, Mihai. Ceva îmi șoptește că s-a dus la Rotondă și te rog să fii sigur: chestia asta mă neliniștește și pe mine mai mult decît dacă se ducea, prin absurd, la toate celelalte pavilioane dintr-o dată!

— Nu, se încăpățîină Mihai. La poveștile persane s-a dus. Plec după ea!

Și o luă la goană, transpirat tot. Rămas singur, Andrei avu o scurtă ezitare: să-l lase pe Mihai la poveștile persane, iar el să dea fuga în Rotonda principală, sau...? La gîndul însă că într-un fel răspunderea pentru prietenii săi îi revenea lui, ca fiind mai mare, renunță: „Mă duc și eu după Mihai, repede, și apoi mă întorc aici, adică *ne* întorcem, dacă n-o găsim...”

Era și el destul de îngrijorat. Instinctul îi spunea că ziua de astăzi avea să rămînă memorabilă, „de pomină”, numai să nu se întîmple ceva rău... Ce să se întîmple, de fapt? se întreba tot el, alergînd pe culoar. Nu știa ce, dar...

Dar nici nu ajunsese pînă acolo: din față venea în fugă, mai-mai să-l izbească, Mihai — speriat și supărat:

— Nu-i aici. Nu e!

— Ți-am spus eu? zise Andrei. Repede la Rotondă!

Și amîndoi o luară la goană înapoi spre corpul central, cînd dintr-o dată sălile și culoarele muzeului fură invadate de un șir de fulgere luminoase și multicolore. Printre nenumărate pocnete, țiuturi și paraziți sonori, vocea ghidului electronic începu să transmită următorul mesaj:

— „Atențiune, atențiune. Muzeul în stare de alarmă! Vă rugăm păstrați-vă calmul. Vă rugăm păstrați-vă calmul. O persoană necunoscută a pus în funcțiune vechiul ordinator de povești XC 2. O persoană necunoscută a pus în funcțiune vechiul ordinator de povești XC 2. Rugăm vizitatorii să se îndrepte spre ieșire și orice s-ar întîmpla să-și păstreze calmul, ordinea și disciplina. Atențiune, atențiune. Muzeul în stare de alarmă...”

Cei doi băieți încremeniseră. Tremurînd speriat, Mihai se uită la Andrei:

— Ce ne facem acum?!

Încordat, Andrei examina rapid în minte toate datele situației:

— În primul rînd nu ne pierdem cu firea. În al doilea rînd, o căutăm imediat pe Adina, pentru că să știi, cred că starea de alarmă ei i se datorește.

— Ba bine că nu! suspină Mihai. Cui altul? O... o omor, să știi!

— Nu-i nevoie s-o omori, pentru că uite-o!

Și Andrei îl împinse ușurel de umăr pe Mihai, făcându-l să se uite spre capătul culoarului: cu bucele în vînt și obraji roșii Adina alerga spre ei, speriată, incapabilă să scoată o vorbă.

— Ce-ai făcut, Adina? se repezi la ea Mihai. Ce-ai făcut?

Andrei îl apucă repede de mînă:

— Stai, potolește-te, lasă-mă pe mine... Adina, uită-te în ochii mei...

Suspînînd, fata își ridică spre el privirea scăldată în lacrimi.

— Ai — ai pus mîna pe vechiul ordinator?

Adina dădu din cap că da.

— Ai apăsător pe vreun declanșator?

Plîngînd, fetița ridică trei degete.

— Aha, pe trei la rînd... făcu Andrei resemnat.

— Nu la rînd... Dintr-o... dintr-o dată! hohotea acum Adina.

— Aha. Dintr-o dată. Strașnic!

Mihai avea aerul că urmează s-o facă bucățele și că nu știe de unde să înceapă:

— Ți-am spus să stai lîngă mine? Ți-am spus?!

— Gata, Mihai, încercă Andrei să-l liniștească. Acum să părăsim repede muzeul și...

Dar Adina plîngea mai departe, arătînd cu degetul spre capătul culoarului: către ei înainta un personaj cît se poate de straniu, înalt și deșirat, cu chipul aspru și supt, îmbrăcat într-o mantie neagră, căptușită toată cu mătase violetă. Pe cap purta un joben foarte înalt, iar în mîna dreaptă ținea o baghetă strălucitoare, care răspîndea în jur o lumină verde.

„Verde!...” gîndi brusc Andrei, dar nu avu timp să se mire, începuseră instinctiv să se retragă de-a-ndăratelea spre sala centrală de la intrare; nu-și puteau lua ochii însă de la ciudatul personaj care, cu un fel de oboseală adîncă și rece înainta spre ei, privindu-i cu un aer neplăcut și disprețuitor.

— Nu pleacă nimeni! porunci el, văzînd că cei trei copii, tot dîndu-se înapoi, se îndreptau spre ieșirea muzeului. Știu cine sînteți: Adina, Mihai și... Andrei!

Auzindu-și numele pronunțat de strania ființă și urmărindu-i expresia ochilor adînciți în orbite, Andrei avu senzația stînjenitoare că acesta îl... „citește” pe dinăuntru. Printr-un efort de voință își canaliză ca atare gîndurile spre o întrebare foarte importantă pentru el și ceilalți, nu atît ca să-și satisfacă curiozitatea, cît mai ales spre a-și verifica bănuiala cu privire la puterea personajului

ce se afla în fața lor; „Cine ești?“... îl întreabă așadar în sinea lui, urmărindu-i cu încordare reacțiile.

— Sînt... Marele Magician!

Răspunsul venise agale, însoțit de o privire rece și tăioasă. După care, cel ce își spunea astfel adăugă:

— Știu că nu vă face plăcere această întîmplare, dar țin să vă mulțumesc pentru că, deși fără voia voastră, m-ați readus în lume... Mi-ați redat puterea!

Și, urmărind surpriza firească a celor trei copii, mai spuse:

— Sînt sute de ani de cînd aștept clipa aceasta. Înțelegeți?

Adina clătină din cap, fără să-și poată desprinde privirea din ochii lui.

— Cum de nu înțelegeți! mîrîi el nemulțumit. *Așteptam!* Clipa... Mișcarea... Gestul... O clipă de neatenție — o mișcare nechibzuită — sau măcar un gînd!

Se opri, uitîndu-se la Andrei și reluă apoi, spre ciuda nepuțincoasă a acestuia:

— Da. Sînt puțin obosit. Ai ghicit... Dar îmi voi reveni treptat... Îți mulțumesc, fetiço, adăugă, întorcîndu-se spre Adina.

— De ce? îngăimă Adina care, deși își mai revenise, tot nu-și putea desprinde privirile de la Marele Magician.

— Pentru că m-ai ajutat. Ai apăsător pe buton. Mașina aceea blestemată — și nu numai ea! — îmi ținea puterile în friu. De mult timp. O urăsc. O voi distruge. Sînt Marele Magician!

Părea cuprins brusc de un fel de delir.

— Ce înseamnă să fii „Mare Magician?“ întreabă pe neașteptate Mihai, și Andrei simți că prietenul lui *simulează* interesul, poate chiar admirația, deși în realitate este foarte speriat, foarte-foarte speriat... Cum de nu i-a ghicit Magicianul gîndurile, cum?!... Și redeveni foarte atent la reacțiile acestuia:

— Mare Magician este acela care are puteri depline asupra oricărui lucru și oricărei ființe din întreaga lume. Adică *EU. Stăpînul*. Eu pot da viața și moartea. Mai ales Moartea. Chiar dacă acum sînt puțin obosit...

În vreme ce Magicianul vorbea cu un fel de lumină stranie și plină de cruzime în ochi, Andrei se gîndi că probabil singurele clipe în care gîndurile celor din jur pot scăpa de sub controlul Magicianului erau acelea în care el, Magicianul, vorbea. Devenea astfel atent numai la el însuși!... Așa se explica deci și faptul că Mihai, Mihai cel aparent mic și copilăros, l-a putut păcăli simulînd interesul. „Bravo, Mihăiță!“ gîndi Andrei și își reprimă iute gîndul, ca să nu fie prins asupra „faptului“...

Între timp Adina își revenise complet; Andrei o urmărea cu

îngrijorare cum îi dă târcoale Magicianului cu o intenție care deocamdată lui îi scăpa. Te pomenesti că încearcă să-l ducă de nas și pe magician!... Dacă o prinde? Dar Magicianul vorbea, nu avea nici un fel de neliniști cu privire la Adina, nici la Mihai, singura lui grijă era deci... era deci Andrei... Evident, cum de nu s-a gândit?! Așadar, de fapt, el nu poate ghici gândurile mai multor persoane dintr-o dată, este nevoit să-și concentreze atenția asupra uneia singure...

Și Andrei respiră puțin mai ușurat.

— Voi fi stăpînul acestui oraș, al acestei lumi, spunea între timp magicianul. La un singur semn al meu...

— Dar ce înseamnă „stăpîn“, domnule Mare Magician? îl întrerupsese în sfîrșit Adina, sincer uimită. Noi (și arătă spre Andrei și Mihai), noi nu cunoaștem acest cuvînt. Nu l-am întîlnit nici în dicționare. Tu, Mihai, îl știi?

— Tît... negă Mihai, clătînd din cap, și iar îl ului pe Andrei, pentru că numai cu o zi înainte i-l explicase el, servindu-se de dicționar, pentru ca să-l ajute la o lecție de istorie foarte, foarte veche.

— Ciudată lume este aceasta în care trăiți voi! spuse cu dispreț Magicianul. Dar... cu atît mai bine pentru mine: voi deveni stăpînul tuturor! Voi distruge totul într-o clipă, oricînd voi dori — cu o singură mișcare: uzine, aerogări, porturi, teatre, școli...

— Și școli? sări arșă Adina, în vreme ce băieții încremeniseră ascultînd funestul discurs.

— Și școli! întări Magicianul. Orice. Numai să mai capăt un pic de putere și... veți vedea!

Cu obrajii în flăcări, Adina se repezi la Magician și se proțapi drept în fața lui:

— Ești o ființă rea, domnule Magician! Rea! Foarte rea!

— Adina, taci! strigă Andrei.

— Nu tac, de ce să tac? Atîta minte am și eu cît să înțeleg ce prostie îngrozitoare am făcut. Dar o s-o repar, veți vedea!

— Stai! porunci Magicianul, ridicînd bagheta. Ce vrei să faci, nechibzuito?

— Mai întrebî? strigă Adina.

— Taci, Adina, șopti printre dinți Mihai, simțînd și el că se apropie o primejdie pe care n-o puteau opri.

— Ba să nu tacă, rînji Magicianul. Eu știu, dar las-o să spună singură. Ei, fetiço?

Spre disperarea celor doi băieți, Adina trînti însă:

— Mă duc să apăs din nou pe butoanele acelea și să te fac praf, asta e!

— Așa... zise întunecat Magicianul.

Și ridicînd scurt bagheta, șopti ceva neinteligibil și aruncă un fel de fulger verde asupra fetei care împietri așa cum se afla, cu degetul întins acuzator spre el...

Mihai și Andrei rămăseseră muți. Se uitau parcă fără să înțeleagă, nu puteau crede că e adevărat, oare nu cumva Adina se înțelesese cu Magicianul și acum stătea așa, țeapănă, asemeni celorlalte exponate ale muzeului, ca să-și bată joc de ei?

— Adina...? murmură Mihai privind pe rînd cînd la ea cînd la Magicianul...

— Poți s-o strigi mult și bine, spuse nepăsător Magicianul. Poți s-o și atingi. Poftim, apropie-te. Pune mîna pe ea!

Ca subjugat de ordinele lui, Mihai făcu cîțiva pași spre Adina, îi privi ochii ce își pierduseră complet vioiciunea și expresivitatea și, uluit de această schimbare, întinse o clipă mîna și și-o retrase instinctiv simțind răceala de piatră, ca de piatră...

— Ce i-ai făcut, domnule Mare Magician? întrebă el, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi. E verișoara mea, e verișoara mea...

— Puțin îmi pasă a cui verișoară este, răspunse indiferent Magicianul, în timp ce Andrei încerca să-și liniștească prietenul. Pot face orice, oricînd, cu oricine. Chiar dacă mi-am pierdut puțin îndemînarea, stînd sute de ani nemișcat. Eu...

Andrei îl asculta vorbind și în același timp mintea lui lucra cu repeziciune sărînd de la o idee la alta: „acum... cît vorbește și e neatent... să găsesc o cale... trebuie să existe un mijloc...” Între timp îl observa cu atenție pe Magicianul care îi explica lui Mihai rar, din ce în ce mai rar, cît de mare a fost, este și va fi puterea lui asupra muzeului, orașului, lumii.

— Uitați-vă în jurul nostru, zicea el, totul a încremenit... Vedeți? Totul!... Dacă mă veți asculta, veți deveni ucenicii mei, vă voi învăța... da, vă voi învăța... cum să...

Își trecu o mînă pe frunte, privindu-i:

— Sînt cam obosit... Nemișcarea aceasta de sute de ani... timp în care nu am vorbit... nu am dormit... nu am stăpînit... pe nimeni... nimic...

Mihai îl urmărea din ce în ce mai uluit, dar Andrei, care nu vroia să se dea bătut, încerca să întrezărească un fir nou. Nu știa ce va urma, de unde s-ar putea ivi salvarea, dar simțea că nu este totul pierdut.

— Voi stăpîni... adică eu... totul... Dar mai întîi voi dormi... voi dormi... puțin...

Și lăsîndu-se ușurel jos, chiar acolo unde se afla, Magicianul

își puse o mână sub cap, își strînse cu cealaltă la piept bagheta și se cufundă într-un somn adînc...

După cîteva clipe de uimire, Mihai, care nu-și putea crede ochilor, se repezi la el și începu să-l scuture:

— Domnule, nu adormi, te rog!... Domnule Magician, te rog, te rog nu adormi!

Dar Andrei îl trase de mână:

— Stai liniștit, Mihai!... Sst... Vorbește încet!

— Ce să fac, să vorbesc încet?! se revoltă Mihai. Și cu Adina cum rămîne, hai?... Cum rămîne?

Da, are și Mihai dreptate de fapt. Cine știe ce poate să însemne somnul unui astfel de personaj, cît poate să dureze, iar Adina în tot acest timp... Cît o fi ceasul, oare?

Se uită la ceas și constată îngrijorat că nu mai funcționează de loc: cifrele care indicau luna, ziua, ora, minutul, dispăruseră toate, iar ecranul — de obicei întunecat — era acum... da, era verde, ca iarba prin care se strecurase fișîind șarpele acela ciudat, cu privire de om!...

O clipă Andrei se gîndi să-i spună și lui Mihai că i s-a defectat ceasul, dar renunță: o să-l sperie și mai tare.

În aceeași clipă însă, îl auzi pe Mihai spunînd:

— Andrei... Ce-ar fi să-l chemi pe Lolo?

„Pe Lolo? Hm!... Și ce să facă un robot acolo unde ei nu sînt capabili să miște un deget? Bine, fie și Lolo...”

Și Andrei deschise repede antena teleradioului... Dar teleradioul nu mai funcționa nici el!

*

După plecarea lui Mihai, Cornelia — mama acestuia și sora lui Ma — profită de faptul că și-a spălat pensulele și se hotări să facă o pauză. Avea de pus la punct cîteva treburi gospodărești. Duminica pregătea întotdeauna șnițele pentru că Mihai se dădea în vînt după așa ceva; tocmai bine le bate, le dă prin făină, ou și pesmet și le lasă să aștepte, ca să le prăjească după ce vine el, să fie fierbinți... Tot o surpriză pentru Mihai o să fie și clătitele — la asta chiar nu se așteaptă! — iar între timp, poate mai lucrează, dacă are chef, și la pictura din atelier, altă surpriză, cea mai mare! N-o să i-o arate decît de ziua lui, era de fapt aproape gata, nu-i lipseau decît niște amănunte mici: un pic de roșu pe colierul Albei ca Zăpada, ca să intre în concordanță cu ciuboțelele roșii ale celui mai mic dintre pitici...

Pentru prima oară în cariera ei de pictoriță, Cornelia „ataca” un subiect pentru copii — și tocmai acum, când Mihai trecuse de vârsta poveștilor... De mult, când era mic și-i citea în fiecare seară câteva pagini, el o ruga adesea: „Mama, te rog, *pictează-mi* o poveste. Pe Albă ca Zăpada, mama!“... Era povestea lui preferată, și ea tot mereu îi făgăduia... Cu vremea Mihai uitase, crescuse, dar într-o zi venise de la școală surescitat: „Mama, tu știi că la noi în clasă există copii care nu au auzit niciodată de Ileana Cosânzeana și de Făt-Frumos și de Harap Alb și... Și nici de Micul Prinț, mama! Și nici de Cenușăreasa!“

Așa că dintr-o dată se hotărîse. Era și cam sătulă de subiectele obișnuite; ba chiar îi încolțise în minte ideea unei expoziții întregi cu subiecte din lumea basmului, ar fi inedit, oricum... O expoziție pentru copii, ei nu trebuie să uite basmele și tot ceea ce este atât de profund uman în ele... Da, o expoziție pentru toți copiii cărora nimeni nu le-a pus în mână o carte cu povești!

După ce termină în bucătărie tot ce avea de făcut, Cornelia își scoase șorțul și se spală pe mâini. „Gata pauza. Acum înapoi în atelier!“

Ajunsă însă la ușa atelierului, constată că nu poate intra: să fi încuiat oare, fără să-și dea seama?... Suci și răsuci cheia, apăsă pe clanță... Nimic!

— „S-o fi blocat declanșatorul magnetic“, își zise ea și plecă după axul special care debloca automat orice asemenea „stop“-uri, gîndindu-se totuși că e destul de ciudat: n-a lipsit mai mult de două ore din atelier, de intrat n-a intrat nimeni — e singură în tot apartamentul... Ei, în sfîrșit, va vedea imediat despre ce este vorba.

Dar nici cu uneltele speciale ușa nu se deschise, așa că, descumpănită, Cornelia rămase o clipă în loc și apoi plecă în bibliotecă, hotărîtă să nu piardă în nici un caz de pomană această lungă dimineață de duminică.

*

Între timp Ma — sora Corneliei și mama Adinei — lucra de zor în birou, multiplicînd textul conferinței pe care Ta urma să o țină a doua zi la Centrul Spațial 23. Pleca împreună cu Cristian, tatăl lui Andrei, și urmau să lipsească o zi întreagă, poate și două, dacă dezbaterile se vor prelungi pînă noaptea tîrziu. Lui Ma îi veni să rîdă: Ta va trebui să *vorbească* două ore încheiate, nici mai mult nici mai puțin, și pe urmă să răspundă la întrebări, să discute... Ha! Aici a fost în mod sigur mîna lui Cristian, de mult l-a „amenințat“ el pe Ta că dacă nu-l face să vorbească o zi întreagă, așa și

pe dincolo... Și uite că „îl face!“... Când i-a spus lui Ta despre conferința inter-planetară, avea un aer de motan sătul, trecut prin toate oalele cu smîntînă și total scirbit de ideea că i s-ar mai putea oferi și un șoarece.

În clipa asta, Ta este la Cristian, lucrează amîndoi de zor la filmele explicative, iar ea trebuie să multiplice conferința, inclusiv versiunile în limbi străine.

Ma opri puțin aparatul și-l sună pe Ted: era tocmai timpul să-i ceară gustarea, pentru că în febra lucrului sărise peste micul dejun.

...Va să zică ar avea deja gata cîte 10 exemplare din fiecare versiune... Dar de ce nu răspunde Ted, oare?

Apăsă din nou pe butonul soneriei și așteptă nerăbdătoare, ba chiar puțin nervoasă din pricina foamei. Sună pentru a treia oară lung. Bine că nu-i aici Ta, care ar privi-o cu reproș și cu aerul că „uite, adică, cu cine seamănă Adina!“...

Liniștea din casă părea nefirească, pentru că Ted îndeobște se mișcă cu un „oarecare“ zgomot; Ma solicitase în mod special un robot pe care să-l auzi venind, nu să te trezești cu el pe nesimțite în spatele tău cînd nici nu te aștepti, sau să nu știi din ce direcție vine. Avusese „unul de ăsta“ și îl returnase: „mă îmbolnăvește de inimă!“ zicea rîzînd.

Așa că, acum, liniștea lui Ted era normală și nu prea; după cîteva apeluri insistente, Ma se ridică intrigată și porni prin casă în căutarea lui, așteptînd să audă dintr-un moment într-altul zbîrnițul foarte-foarte discret al bateriilor și lămpilor cu care era înzestrat.

Spre totala ei stupefacție însă, Ma îl găsi pe Ted în bibliotecă, rezemat cu fața de un perete. „Ted!“ strigă ea speriată și îl atinse: Ted, cu luminile stinse și circuitele defecte, căzu într-o parte huruind înfundat.

*

Cristian și Ta lucraseră încordați mai bine de trei ore: nicio dată nu strică o ultimă verificare a datelor. Planșele, tabelele cu demonstrații tehnice, microfilmele, diapozitivele, casetele video, totul fusese controlat, confruntat și pus în ordine definitivă; mai trebuia vizionat o dată filmul general cu demonstrația „in extenso“, turnat la Institut și apoi... gata! Deconectare totală pînă mîine la ora cinci dimineată, cînd — bine instalați în micronava aerospațială — urmau să decoleze spre Centrul 23.

— Cred că merităm și noi o scurtă pauză, declară Cristian, ridicîndu-se în picioare și masîndu-și fruntea. Ce zici?

Ta îl privi surprins: din punctul *lui* de vedere, puteau lucra așa până seara tirziu...

Cristian rise:

— Bine te-a mai botezat Adina. „Ta!“... În mod sigur s-a gândit la prescurtarea de la cuvîntul „taciturn“ și nu de la „tata“.

Ta zîmbi.

— Și ai face bine să zîmbești mai des, continuă Cristian bine dispus; zvirluga aia de fiică-ta te-a văzut vreodată rîzînd?

— Da, răspunse Ta, amuzat.

— Ce vorbești?... Ai *rîs*, *tu?*! Și te-a văzut? Spune drept te-a văzut cineva?

— Da. A și Ma.

Cristian își pocni palmele una de alta, simulînd surpriza:

— Ei lasă-mă! „A“ și „Ma“. Extraordinar! Fantastic! În ce an? Pariez că n-ai notat anul. Nici secolul.

Mișcîndu-se vesel prin birou, Cristian se opri în fața lui Ta:

— Nu știu cum a reușit un morocănos ca tine să aibe o drăcoasă de fată ca Adina!

Ta îl privi oblic și în sfîrșit răspunse:

— Păi, dacă și tu ai reușit să ai un fecior atît de serios ca Andrei!...

Cristian sări ars:

— *Vorbește*, fraților! *Vorbește*! E în stare! Ura, mi-era teamă că mă face mîine de rîs în toată galaxia! Ar fi zis „ăia“ că am venit cu mutul după mine ca să mă dau drept mare șef!... Laura! Laura, vino încoace!

Ușa se deschise și intră, subțirică și zîmbitoare, mama lui Andrei.

— Ce-i potopul ăsta aici?

— Laura, știi ce-a zis Ta? se repezi Cristian, drept răspuns. Că se miră cum de eu, un tip atît de nesperios, am un fecior ca Andrei!

Laura zîmbi, parcă pe gînduri însă:

— Să-ți spun drept, cred că de data asta Andrei a cam făcut-o de oaie...

— Cum adică, ce vrei să spui? se încrunță Cristian, deși expresia „a o face de oaie“ îi aparținea lui; acum nimeni nu mai știa de unde vine „ideea“ și cum adică „s-o faci“ — „de oaie“.

— Păi... și Laura îl privi liniștită: poate n-am reținut eu bine, i-ai dat tu voie să-l ia pe Lolo la muzeu?

Cristian părea întrucîtva descumpănit.

— Cum o să-i dau voie? Am discutat și am hotărît că nu... Ce vrei să spui?

— Lolo a dispărut. L-am căutat peste tot. Am pus în funcțiune și micro-detectorul. Nimic!

— Nu se poate...

— Uite că se poate.

— Laura, nu se poate. Andrei este băiat serios, dacă a spus „nu“, „nu“ rămîne!

Laura îl privi cu un pic de îndoială:

— La urma urmei nu are decît doisprezece ani. E totuși copil, nu? Poate să greșească și el uneori, nu?

Spunînd aceasta, Laura îi privi pe amîndoi, întrebătoare și dădu de ochii lui Ta, blînzi și încărcați de gînduri.

— Te uiți la noi cu dezaprobare, Ta, vîd. Dar să știi că, adică știi, Andrei are o gîndire de om matur. Întotdeauna. Așa că de aceea, eu...

Cristian între timp însă părea că se liniștise.

— Dacă Andrei, spuse el rar, l-a luat totuși pe Lolo cu el, înseamnă că a avut un motiv foarte serios ca s-o facă.

*

Descoperind că teleradioul i s-a defectat, Andrei crezuse la început că e vorba de ceva simplu și încercase „să umble la el“, sub privirile mute ale lui Mihai. După vreo zece-cincisprezece minute însă totul se dovedi zadarnic: defecțiunea era de o natură străină cunoștințelor tehnice ale lui Andrei, care simțea cum îi dă tîrcoale o ușoară descurajare. Și poate pentru prima dată de la intrarea în muzeu, simți un fel de frică, sentiment pe care el învățase încă de mic să și-l stăpînească și reușise aproape întotdeauna.

Întîlnind ochii mari ai lui Mihai, care își pusese în el întreaga nădejde, Andrei se scutură: trebuie să fie tare, să găsească un mijloc...

— Hai să ne mișcăm, spuse el în șoaptă și, încetișor, călcînd în vîrfurile picioarelor, porniră în explorarea sălii.

— Andrei, șopti Mihai, nu ai impresia că totul plutește... că și noi plutim... așa... ca într-un lac verde?

„Va să zică, deci... și Mihai...”

Andrei tăcu, nu răspunse nimic. Încercase încă de la început să le povestească lui Mihai și Adinei impresiile și senzațiile sale trăite pe drum, întîlnirea cu șarpele, dar renunțase; lasă că nici nu prea avusese timp, dar nici nu voise să-i „bage la idei“. La ce bun așadar să-i mai spună acum lui Mihai toate astea?

Se făcu deci că nu aude și merse mai departe.

„Mai departe“ — adică imediat sub ochii lor — era Adina,

încremenită în aceeași poziție de „atac“, cu brațul întins, fără să clipească, cu ochii goliți de acea mică dar puternică revoltă care o adusese în această stare, cu obrații rotunzi și bucele aurii...

Privind-o, lui Mihai îi urcară lacrimile pînă sub pleoape și însuși Andrei simți că i se rupe inima: oare vor reuși s-o mai readucă „la normal?“... Oare ea *simte, vede, aude* ceva în această nemișcare?

Andrei vru să întindă mîna, s-o atingă, și renunță, dîndu-și seama că faptul ar spori și mai mult amărăciunea lui Mihai și propria lui emoție. Trebuie să fie amîndoi „tari“, să facă totul pentru a o scoate din situația absurdă și contrară tuturor legilor naturale, dictată de odiosul personaj...

Plecînd de lîngă Adina, cei doi băieți se apropiară de Magicianul adormit: răsufla rar, încet de tot și paloarea feței sale sporea și mai mult sub lumina spectrală. Jobenul îi alunecase puțin într-o parte, lăsînd să se vadă cîteva șuvițe de păr, cărunte și lungi, strecurîndu-se dezgustător pînă spre gulerul mantiei negre în care era înfășurat și care acum zăcea în neorînduială peste el și împrejurul lui, făcîndu-l să semene cu un fluture mare în agonie, un fluture din acea urită specie denumită „cap de mort“...

Privindu-i chipul care avea în același timp și ceva de uliu, cu nasul lung, încovoiat și uimitor de lucios — ca un cioc! — cu buzele subțiri ce se strîngeau în somn ritmic și convulsiv, Andrei se întreba dacă nu cumva, apropiindu-ți urechea de el, i-ai putea auzi dinții scrișnind pînă și în somn, atît de clar se desena mișcarea inconstientă a maxilarelor și a bărbiei uscate, descărnate.

Punctul de atracție atît pentru Andrei cît și pentru Mihai era însă *BAGHETA*; instrumentul alb, strălucitor, bătut în diamante, din care izvorîse fulgerul verde ce se abătuse asupra Adinei. Privind tabloul oferit de somnul Magicianului, Andrei observă că, deși la modul cvasiinconstient, întreaga lui ființă se concentra parcă, totuși, în brațul care strîngea bagheta. Ba chiar Andrei îi arătă lui Mihai în șoaptă cum în jurul acesteia aerul însuși continua să vibreze în unde concentrice, luminoase, ritmice ca bătăile inimii...

— Crezi că i-am putea lua bagheta? întrebă abia suflînd Mihai.

Andrei clătină din cap.

— Nu... Nu știu, nu știu s-o folosim... Nu-i cunoaștem sistemul, cifrul...

Mihai îl privi uimit: „care cifru?“ dădu să întrebe și apoi se lămuri în felul său:

— Aha, vrei să spui, cuvintele acelea magice pe care le-a șoptit „el“ cînd...

Andrei clătină din cap iarăși:

— Ei aș, magice... Cuvintele acelea poate că nu înseamnă nimic, cine știe ce-o fi spus! Importantă îmi pare mai curînd *relația* — n-ai văzut? — relația ce se stabilește între Magician și instrumentul prin care el... Sau poate mă înșel? Uită-te și tu! insistă el, arătîndu-i din nou lui Mihai undele luminoase din jurul baghetei, pumnul care o *strîngea* pînă și în somn cu un efort ce te pune pe gînduri... Da, era ceva ciudat și contradictoriu între mîna galbenă, descărnată, dar încordată ca o menghină și bagheta strălucitoare, VIE... Foarte ciudat!

Mihai îl trase de mîneacă:

— Andrei... Andrei, știi ceva? Dacă am merge să căutăm noi ordinatorul acela pe care l-a pus în funcțiune Adina cînd...

Da, Mihai avea adesea idei foarte bune, se gîndise și Andrei încă de la început la „chestia” cu ordinatorul, deși era puțin probabil ca ei să nimerească exact declanșatorul *necesar*, acela pe care Adina pusese degetul absolut la împlinire, iar ordinatorul să-i comande Marelui Magician reintrarea „în neființă”... Și poate nici nu mai este posibil? Și apoi dacă se întîmplă cine știe ce altă calamitate, mai cumplită și decît „aceasta” care deocamdată doarme?... „Pentru că și așa nu știm, gîndi Andrei, nu știm dacă nu cumva ceea ce s-a întîmplat aici nu a avut cumva un efect negativ și asupra orașului...”

Nu-i comunică însă lui Mihai temerile și gîndurile sale.

— Să mergem, să vedem... spuse doar, cu îndoială. Și luîndu-l de mînă se strecurară ușurel, în vîrfurile picioarelor pe lîngă frumoasele personaje de basm atît de abil confecționate, încît păreau *mai vii* decît însăși Adina... Străbătura întreaga sală și ajunseră în sfîrșit în Rotonda principală, pe care ei încă nu avuseseră timpul s-o viziteze.

Dar ce oroare!... În mijloc se afla într-adevăr *ceva* ce trebuie să fi însemnat pînă nu demult un ordinator... și care acum se vedea clar a fi o *fostă* mașinărie neagră, afumată, arsă...

În fața urmelor inexplicabilului dezastru, cei doi băieți rămaseră uluiți, neputincioși.

— Cum adică, cum... îngăimă Mihai, dar în aceeași clipă răsunară, reverberat, ecourile nu prea îndepărtate ale unui lătrat.

— Asta ce-o mai fi? se uită Andrei la Mihai. Hai, hai repede!

Și luîndu-l iar de mînă, porniră trap înapoi fără să mai fie atenți la zgomotul pe care îl fac; lătratul se auzea din ce în ce mai tare, iar cînd băieții ajunseră în sala de unde plecaseră, văzură un ciine mic, alb și lătos, mirînd și lătrînd pe toate tonurile posibile și imposibile, cînd în jurul Adinei, cînd pe lîngă Magicianul adormit.

— Andrei, nu cumva... nu cumva e Lolo?

— Seamănă leit cu Lolo, dar e ciine adevărat, nu robot, răs-

punse Andrei, apropiindu-se în goană de scena la care asistaseră de departe.

Numai că într-o clipă ciinele mic, alb și lăptos îi și sări în brațe, lingându-l pe față și dînd din coadă ca un apucat.

„Nu, nu e cu putință, gîndea Andrei sufocat de năvala pătimașelor dovezi de afecțiune canină, nu este cu putință! *Nici nu poate fi vorba!* E drept că și eu i-am confecționat lui Lolo o „hăinuță“ cu lațe identice, așa ca să semene el a ciine, dar acesta e *chiar* ciine, moale, cald, viu, adevărat...”

— Și pe urmă nici nu vorbește! adăugă tare, continuîndu-și gîndul ca pe un ultim argument. Lolo este un robot *vorbitor*, doar știi!

— Atunci, ce... de unde... cum de a ajuns aici? întrebă aiurit Mihai.

Ciinele sări jos din brațele lui Andrei și se apropie iarăși de Magician. Atent, îi dădea tîrcoale de jur împrejur, mîrîind și scheunînd ușor...

— Lolo! strigă brusc Mihai.

— Ham-ham! răspunse prompt cățelul, confirmîndu-și în mod evident numele și continuă să-l amenințe pe Magician.

— Vezi, vezi că e Lolo? sări ațîțat Mihai! Ți-am spus eu?

Andrei scutură din cap cu ochii țintă la mica arătare; era complet blocat, incapabil să admită ceea ce Mihai, cu mintea lui mai simplă, mai de copil, asimilase imediat: Lolo era robotul și robotul nu mai era robot, era ciine „de-adevăratelea“. „Și de fapt, de ce nu ar fi așa, se întrebă în sfîrșit Andrei. Cînd la urma urmei, tot ce ni se întîmplă de vreo oră încoace este absurd, de neînțeles, fantastic?!“

În acest timp, hărțuit de Lolo, Magicianul mormăi ceva prin somn și se mișcă puțin, spre totala emoție a celor doi băieți: poate se trezește și... Poate o iartă pe Adina și...

Dar dacă, trezindu-se, face ceva și mai cumplit decît pînă acum?!

Somnul Magicianului era însă în mod evident mult prea profund după atîtea secole de inactivitate și neputință, cum o spusese el însuși... Numai că, treptat, băieții observaseră în vibrația baghetei un fenomen nou, straniu: favorizată parcă de ușoara mișcare pe care Magicianul o făcuse în somn, bagheta prinse a tremura ușor, undele concentrice se întetiră căpătînd amploare, un fel de valuri luminoase cuprinseră întreaga sală, scaldînd și poleind totul. Apoi vibrația se transformă într-o mișcare *precisă și limpede*, bagheta se răsucea repede, din ce în ce mai repede de parcă își făcea loc în pumnul Magicianului, lărgindu-l pe nesimțite... Și brusc tîșni ca o săgeată pe lingă nasul lui Lolo, care scheună timid, interzis (Andrei

avea chiar impresia că l-a *atins*!)... Și după ce pluti cîteva secunde în aerul straniu al sălii, se îndreptă spre oglindă, pierind în luciul acesteia ca și cînd n-ar fi existat niciodată...

În urma ei, apele luminoase ale sălii se mai clătinară o vreme și apoi se liniștiră treptat; o dată cu ele dispăru și senzația de boare caldă care-i scăldase parcă pe băieți...

— Cred că visez... bîigui Mihai, căutînd cu privirile bagheta.

— S-a dus. A plecat... spuse și Lolo și, ascultîndu-l, cei doi băieți nici nu mai aveau putere să se mire că Lolo vorbea, dar nu ca roboții, ci ca oamenii...

Și în timp ce Andrei încă mai privea uriașa oglindă, asupra căreia își amintea precis, ghidul electronic îi *prevenise* pe vizitatori în expunerea sa inițială, un glas șuierător din spatele său îl făcu să sară ca ars:

— S-s-s-a dusss... sss-o caute pe Anabella...

Era un șarpe! Un șarpe atît de asemănător cu acela din parc... dar solzii lui sclipeau ca argintul nou și... și...

— Cine e Anabella? întrebă Lolo care, auzind glasul șarpelui venise iute drept în fața acestuia privind-l cercetător și curios.

„Și fără să se teamă!“ observă în sinea lui Andrei. Cît privește Mihai, el nu știa pur și simplu la *ce* și la *cine* să privească mai întîi: la șarpele apărut pe neașteptate, la Lolo care vorbea cu el de parcă așa era firesc, la Andrei care...

— Cine este Anabella? insistă iarăși Lolo.

Șarpele își plimbă asupra lor privirea ascuțită și inteligentă („ca și a șarpelui din parc“ — observă iarăși în gînd Andrei) și zise:

— Anabella este... a fost asistenta Marelui Magician...

— Asistenta *lui*? se miră Lolo, întorcîndu-se din nou spre Magician, gata să mîrîie. Adică cum?

— N-am timp să-ți explic, șuieră din nou șarpele și adăugă: i se mai spune și Femeia Argintie!

Dar explicațiile lui — contrar așteptărilor — nu aveau asupra lui Lolo efectul firesc.

— Ascultă, zise acesta ușor nervos, n-ai putea să nu mai șuieri? Și în general, dacă știi atîtea, spune mai bine ce e de făcut, că uite, bagheta a plecat și Adina a rămas tot așa cum a lăsat-o mrr... Magicianul ăsta!...

Șarpele îl privi o clipă fix, apoi se întoarse către băieți:

— Tocmai asta și încerc să fac, zise el calm. Între timp, băieții își veniseră oarecum „în fire“, dacă se poate spune așa, iar Mihai se apropie de Andrei și îi șopti:

— Andrei, întreabă-l pe acest șarpe cum se poate ajunge la Anabella, sau — cum să facem ca să...

Dar șarpele, care auzise probabil șoapta lui Mihai, schiță spre el o mișcare unduioasă și lină:

— Anabella... Anabella esste în aceasstă clipă ssingura ființă de care asscultă bagheta. Ea locuiește la Casstelul de argint, în Țara Drumurilor Portocalii...

Lolo îl privi bănuitor și apoi zise:

— Andrei, oare *el* nu cumva este prieten cu Magicianul? Fiindcă atunci...

Și-și arătă, mîrîind, colții mici, albi și ascuțiți. Auzindu-l, șarpele nu părea însă cîtuși de puțin speriat; ba dimpotrivă, s-ar fi zis că demonstrațiile de „vigilență“ ale lui Lolo îi făceau oarecare plăcere:

— Ascultă, zise el calm, ești un cîine viteaz, dar eu dinți ca ai tăi am mai văzut, nu e nevoie să mi-i arăți cu tot dinadinsul. Și nici prieten cu Magicianul nu sînt!

Și observînd treptatul efect pe care în sfîrșit începuseră să-l aibă cuvintele sale asupra lui Lolo, șarpele se întoarse iar către băieți:

— Magicianul este puternic și rău, dar nu de neînfrînt. Dacă vrei, dacă aveți curaj, sînt la dispoziția voastră.

— Minunat! sări Mihai ușurat și plin de înflăcărare. Auzi, Andrei? Auzi? Există o speranță, nu e totul pierdut!

— Niciodată nu e totul pierdut, zise încetișor șarpele; iar Andrei, ascultîndu-l, se gîndi că într-adevăr, dacă mai exista o speranță, nu era exclus ca ea să depindă foarte mult de privirea inteligentă și pătrunzătoare a acestei ființe, care apăruse ca prin farmec în preajma lor, exact în momentul în care aveau atîta nevoie de încurajare...

Cît privește Lolo, era de presupus că dorea destul de mult să cîștige simpatia șarpelui, întrucît începuse să dea din coadă cu atîta entuziasm încît provoca în jurul său un adevărat curent de aer.

— Gata, Lolo, termină cu demonstrațiile, spuse Andrei încetișor, apoi se întoarse spre șarpe.

— Sîntem foarte bucuroși de ceea ce ai spus, zise el, și îți mulțumim. Iar curajul, curajul cred că nu ne lipsește, nu-i așa?

— Așa e, spuse Mihai. Și eu și Lolo, cred, nu putem fi bănușiți de...

— ... Da, întări Andrei. Înțeleg deci că putem face un plan de acțiune; dar — și Andrei privi întrebător spre șarpe, ca să fim prieteni ar trebui să știm, nu-i așa? cîte ceva unul despre altul...

— Te referi la mine, zise liniștit șarpele. Eu vă cunosc, știu totul despre voi. Iar despre mine — și privirile lui deveniră brusc și mai stranii — despre mine vă voi spune totul la timpul cuvenit. Atîta doar vă rog, să fiți convinși că nu vă vreau decît binele și că, asemeni vouă, doresc din suflet înfrîngerea Marelui Magician care a făcut mult rău Țării Drumurilor Portocalii. Iar Țara Drumurilor Portocalii — adăugă șarpele cu un glas adînc — *este țara mea!*

De-a lungul tuturor întîmplărilor pe care urmau să le trăiască, Andrei și Mihai aveau să-și amintească de multe ori aceste cuvinte; și adîncă pasiune cu care șarpele le rostise, flacăra puternică ce parcă izbucnise în ochii lui stranii fusese de ajuns pentru a-i încredința pe amîndoi că aveau un aliat de nădejde.

Privindu-se unul pe altul, Andrei și Mihai spuseră într-un glas:

— Sîntem gata!

— În acest caz, spuse șarpele, este timpul să plecăm spre Castelul de Argint al Anabellei. Toți patru, preciză el uitîndu-se

la Lolo, care — dacă mai avusese pînă atunci vreo rezervă cu privire la șarpe — renunță în acea clipă cu desăvîrșire la ea, pentru a-i deveni cel mai credincios prieten.

Mihai însă era neliniștit:

— Andrei, spuse el, dar cu Adina ce facem, o lăsăm așa, aici, în puterea Magicianului?

— Magicianul, răspunse șarpele în locul lui Andrei, Magicianul doarme, va dormi mult timp; și, oricum, fără baghetă, el nu înseamnă *aproape nimic!*

— Dar, întrebă prevăzător Andrei, cum, în ce fel, pe unde ajungem la castel?

— O, răspunse șarpele, în privința asta nici o grijă: vă duc eu; va trebui, așa cum v-am mai spus, să aveți deplină încredere în mine!

Andrei răsufală adînc și își privi prietenii: Mihai era în mod evident hotărît să facă totul pentru a o salva pe Adina și a-l pedepsi pe Marele Magician; iar Lolo dădea din coadă cu o asemenea iuteală și convingere, încît Andrei înțelese că pot porni la drum în orice clipă.

— Sîntem la dispoziția ta, Șarpe Înțelept, zise el.

Șarpele tresări tot, parcă înfiorat, iar ochii lui deveniră timp de o clipă strălucitori pînă la orbire, parcă o bucurie nemăsurată îi străbătuse ca un fulger trupul lung, subțire și argintiu, iar Andrei avu brusc certitudinea că din pură întîmplare a nimerit numele *secret* al acelui șarpe, sau poate acea denumire care i s-a dat cîndva sau i se mai dă încă în acea misterioasă Țară a Drumurilor Portocalii... Și deși nu avea cum să știe precis, simțea că în preajma lor se află, nevăzute, porțile unei lumi ascunse, interesante și pline de neprevăzut...

Într-o măsură proprie fiecăruia dintre ei, Mihai și Lolo resimțeau și ei impresiile și sentimentele lui Andrei. Mihai, palid și emoționat, scosese batista pentru a-și șterge palmele transpirate. Iar Lolo... Lolo aștepta încordat ca un arc, cu nările în vînt de parcă ar fi adulmecat ceva știut doar de el, cu ochii țintă spre înaltul oglinzii în care pierise bagheta, gata să se azvîrle, parcă, pe urmele ei, într-un uriaș salt imposibil.

Cu un fișit abia auzit, Șarpele care stătuse pînă atunci întrucîtva încolăcit începu să-și desfășoare trupul mlădios și argintiu, nesfîrșit de lung; și brusc, dintr-o singură mișcare, și-l arcui într-un fel de semicerc, desenînd în aer o corabie subțire al cărei cap se pregătea să săgeteze temerar înălțimile.

— Hai, urcați, le spuse el băieților și lui Lolo, în vreme ce începuse deja să plutească în aer, licărind unduios; închipuți-vă

că v-ați arunca în șaua unui cal, toți trei dintr-o dată. Fără grijă — sus!...

După o scurtă ezitare, cei trei prieteni se și pomeniră — aproape fără să-și dea seama — pe spinarea Șarpelui, călărind în monom: Andrei în față, ținându-se cu amîndouă mîinile de gîtul lui, Mihai în spate, cu brațele în jurul mijlocului lui Andrei, iar între ei Lolo, mîrîind ușurel și dînd a înțelege că lui personal nu i-a plăcut nicio dată să călătorească altfel...

Andrei, care recunoștea în sinea lui că inima îi bate cam prea tare, se uita spre oglindă, întrebîndu-se dacă și ei o vor „străbate” la fel de ușor cum o făcuse și bagheta; dar originalul lor cal se ridică plutind, dădu mai întîi un ușor ocol locului în care se afla Adina (cu inima strînsă, băieții îi priviră buclele bălaie și ochii încremeniți, iar Mihai murmură abia auzit: „Rămîi cu bine Adina, ne vom întoarce”) și abia apoi se îndreptă spre luciul adînc al oglinzii... Apropiîndu-se de undele acesteia, Andrei „se văzu” pe sine ca și pe ceilalți — și, timp de o clipă, totul i se păru normal, așa cum normal este să-ți vezi chipul în orice oglindă; dar în vreme ce pătrundea în apele oglinzii ca într-un lac uriaș, atenția îi fu atrasă de un „amănunt” fantastic, pe care doar oglinda i-l revelă: Șarpele avea aripi, da, de o parte și de alta a trupului său argintiu se desfășura largă și infinită cîte o aripă la fel de argintie... Sau să fi fost doar un efect optic?

Dar Andrei nu mai avu cînd să-și lămurească această enigmă, pentru că aproape imediat, pentru clipe lungi cît ceasurile sau cît anii, totul se topi în jurul lor și în ei înșiși...

*

Ieșind din biroul în care Cristian și Ta se apucaseră iar de lucru, Laura rămase puțin descumpănită. Disparația lui Lolo și neașteptata „evadare” a lui Andrei din sistemul foarte precis de relații afective stabilite treptat și firesc între el și Cristian, sistem în care respectul și ceea ce la alți copii se cheamă „a asculta de părinți”, la Andrei se baza pe totală încredere în judecata și recomandările pline de dragoste ale lui Cristian, o nelinișteau pe Laura. Chiar dacă el, Cristian, dovedea un calm perfect, poate *prea* perfect...

„Ceva nu merge în chestia asta”, își spuse Laura, coborînd scara spre propria ei cameră de lucru. Avea de examinat un teanc întreg de imprimări (ca întotdeauna la începutul anului ea își examina elevii în laboratorul de limbi străine, înregistrîndu-le progresele sau regresele aproape inevitabile din timpul vacanței mari, pentru a le putea studia în liniște) și se gîndea să apeleze și la com-

puter dar, amintindu-și că Andrei i-l ceruse cu o zi înainte pentru propriile sale treburi, la etajul întâi se opri și o luă pe culoar, spre fosta sufragerie pe care cu un an în urmă Cristian se hotărîse — cu acordul ei — să i-o pună la dispoziție lui Andrei în chip de laborator.

Ușa era ca de obicei descuiată — Andrei nu avea secrete față de părinții lui — și intrînd înăuntru, Laura observă pentru a nu știu cîta oară și cu aceeași satisfacție, perfectă ordine în care erau aranjate nenumăratele aparate ce umpleau rafturile și mesele de lucru; unele erau cumpărate, altele construite chiar de Andrei cu un simț tehnic absolut uimitor pentru vîrsta lui. Iată de pildă scaunul acesta tranzistorizat — care pe ea o cam enerva, ce e drept — sau videofonul său personal (aveau în casă în total trei), reglat de Andrei pentru a suna concomitent la Mihai și Adina.

Cu mîna pe receptor, sub imboldul unei inspirații neașteptate, Laura formă indicativele celor două locuințe și aproape concomitent apărură pe ecran atît Cornelia, cît și Ma.

— Ce faceți? le întrebă ea „în bloc“, profitînd de avantajul tehnic al aparatului lui Andrei.

— Bine, răspunse Cornelia. Am făcut șnițele și clătite pentru Mihăiță.

— De pe acum? se mirară Laura și Ma într-un glas. Nu e încă ora mesei, să fi lăsat și tu mai tîrziu!

— Păi, le lăsam eu, dar oricum n-aș fi avut ce face altceva, pentru că mi s-a blocat ușa atelierului...

— Asta-i bună, rîse Ma, o zi de vacanță neașteptată. Dar să știi că dau buzna la șnițelele tale, pentru că Ted s-a defectat și mi-e o foame de lup!

— N-ai decît să vii, lasă-i vorbă Adinei, sau eventual trimite-i un mesaj la muzeu să vină și ea direct aici, împreună cu Mihăiță. După cît înțeleg, Ta lucrează toată ziua cu Cristian și mănîncă acolo, nu-i așa Laura?

— Ce... cum... A, da, bineînțeles, se strădui Laura să-și ascundă îngrijorarea pentru ceea ce aflase.

— Ce e cu tine, pari cam nu știu cum, s-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic... Dar... Mi-ați adus aminte de masă și... Cred că trebuie să mă grăbesc.

— N-ai decît, tu ne-ai sunat! turui veselă Ma. Vezi, să-mi hrănești bărbatul cum se cuvine, că altfel e vai și-amar!

— Sigur, rîse și Laura (își venise în fire) că doar n-o să-i trimit în cosmos lihniti! De altfel, dacă mă mai gîndesc puțin, poate vă chem pe toți aici la masă...

— Ce să te mai gîndești mult, rîse Ma. Cheamă-ne chiar acum!

— Nu. Întîi să văd dacă nu risc să mă fac de rîs. Tu, Ma, ai terminat cu multiplicarea?

— Aproape. Mai am un pic și pe urmă... fac operația inversă cu șnițelele Corneliei!

Ca de obicei, Ma era veselia întruchipată și întotdeauna convorbirile cu ea erau tonice atît pentru Cornelia, cît și pentru Laura. De această dată însă, Laura puse receptorul în furcă și rămase nemișcată, „imună“ la veselia contagioasă a lui Ma, cu inima cuprinsă de o îngrijorare aproape inexplicabilă din punct de vedere strict logic. Deși nu comentase în nici un fel subita defecțiune a lui Ted și ușa blocată a Corneliei, făcîndu-se a nu băga de seamă cele auzite, căpătase brusc impresia că între aceste întîmplări — destul de ciudate — și dispariția lui Lolo, ar putea fi o legătură... o legătură nu tocmai „întîmplătoare“... Dar ce anume ar putea fi?... Nu, nu poate fi totuși nici o...

După cîteva clipe de încordare, Laura se hotărî brusc să sune la muzeu și, fără să mai coboare la ea, conectă videofonul pe circuitul general al orașului.

— Dați-mi, vă rog, Muzeul Poveștilor, ceru ea, încercînd să-și stăpînească tulburarea.

După cîteva clipe de așteptare, glasul indiferent al centralistei îi răspunse: „Regretăm. Circuitele „Naturalia“ și „Muzeul Poveștilor“ sînt în control tehnic. Reveniți“.

În control tehnic!... Laura închise binișor aparatul, ca în vis, în timp ce gîndurile i se învîrteau cu încăpăținare în jurul aceluiași trei cuvinte: „În-control-tehnic“... *Asta* oare... poate să însemne *ceva*?... Adică *altceva* decît i se spusese?...

O clipă avu tendința să dea buzna în birou la Cristian, ca să-i spună... Da, să-i spună, dar *ce*? Cum să explice sentimentul nedefinit care o stăpînește?... Și de fapt *ce* anume simte, de *ce* anume se teme, ce „primejdie“ poate exista — sau, mă rog, se poate bănui că ar exista, pornind de la niște întîmplări oarecare?

Plimbîndu-se agitată prin laborator, Laura dădu cu ochii de oglinda venețiană, veche de sute de ani, singura moștenire de familie care rezistase eroic tuturor intemperiilor, pînă în acest tîrziu secol douăzeci și doi... Ciudat cît de mult iubește Andrei această oglindă veche, el care s-a născut „cu tehnica în sînge“, cum spunea Cristian... De aceea Laura nici nu a luat oglinda, i-a lăsat-o aici lui Andrei (las'că nici nu s-ar fi potrivit în sufrageria „cealaltă“, modernă, cu șinele rulante ce aduc automat din bucătărie recipientele cu mîncare caldă...).

Gîndind la toate acestea în fața oglinzii vechi, care îi trezea atîtea amintiri, Laura observă cîteva fire de praf și cu un gest invo-

luntar își trecu palma pe suprafața lucioasă...

... Dar sub atingerea ușoară a palmei, Laura *simți* parcă *ceva*, un fel de vibrație care-i înfioară degetele, sau... era doar o simplă impresie?...

Sub imperiul unui gând nedefinit, Laura încercă încă o dată. *Vibrația era acum clară, precisă*, și, uitându-se în luciul oglinzii, Laurei i se păru a zări *ceva, ceva anume*, cunoscut și necunoscut totodată...

Plină de înfrigurare, își lipi ambele palme pe suprafața oglinzii și... totul pieri ca prin farmec.

Neînțelegînd nimic, Laura rămase o vreme cu brațele întinse și palmele sprijinite de oglinda venețiană... Parcă i se golise creierul. Încet-încet, mâinile îi alunecară și, fără să știe prea bine ce face, se așeză jos în fața oglinzii, își adună genunchii lângă piept, cu brațele în jurul lor și, înclinîndu-și fruntea pe genunchi, adormi...

2. Țara Drumurilor Portocalii

-în care eroii noștri întreprind cu ajutorul Șarpelui Întept, o călătorie cu totul și cu totul neașteptată și plină de neprevăzut.

Inter-un tîrziu (sau poate așa li se păru lor), tot călătorind împreună cu șarpele zburător, Andrei, Mihai și Lolo începură să-și dea seama ce se întîmplă cu ei. Mai întîi îi trezi poate filfiitul aripilor largi, nevăzute, ale șarpelui, iar mai pe urmă văpăile lungi ce izvorau din ochii acestuia, străbătînd cețurile și prefăcîndu-le într-un fel de vîlvătai din ce în ce mai luminoase și mai portocalii...

Lătratul lui Lolo semnală cel dintîi o așezare ciudată, așa cum băieții nu mai văzuseră nicicînd, nici în filme și nici măcar în cărțile vechi și frumos colorate din vechile biblioteci, cărți rare în care nu aveau voie să umble decît cu permis special. Cine ar putea spune dacă era o cetate uriașă clădită numai din lumini și umbre, sau un ținut aburos în care tufișurile verzi, înalte cît vedeai cu ochii, se dovedeau a fi cînd le priveai mai îndeaproape și le atingeai, locuințe vegetale cu pereții moi și ferestre mici, nenumărate și sclipitoare, în forme cu totul și cu totul neașteptate, asemenea aerului dintre frunzele fragede și tremurătoare ale copacilor?...

Absolut neașteptat însă era (sau *erau*, mai bine-zis) soarele, adică sorii, dacă se poate spune astfel, trei globuri uriașe, strălucitoare, fierbinți și blînde totodată care luminau parcă cerul din trei locuri diferite, scaldînd ciudatul ținut în raze multicolore...

— Andrei, șopti uluit Mihai, cred că visez...

Dar Andrei, care nu-și putea desprinde ochii de extraordinara imagine a cerului cu trei sori se întreba în acest timp dacă nu cumva ceea ce vedeau era fenomenul astral semnalat cu cîțiva ani în urmă și denumit „Noua Fata Morgana“...

— Fiți bineveniți în Ținutul Celor Trei Sori! răsună un glas mîndru și hotărît, în vreme ce călătorii, împreună cu Șarpele, se lăsau lin pe o pășune moale și deasă, presărată cu maci.

Cel ce îi salutase în acest fel era un cal negru, frumos și strălucitor, pe fruntea căruia scînteia o stea argintie.

— Bine te-am găsit... frumosule Cal-cu-Stea-Argintie! răspunse după o clipă de uimire Andrei, în numele prietenilor săi.

Calul rîse:

— Văd că mi-ai găsit repede un nume... Nu mă cheamă așa dar dacă voi oamenii socotiți că îmi puteți spune astfel, fie!...

Aproape imediat, Calul își înclină un genunchi în fața Șarpelui zburător:

— Slăvit să fii de cele trei fețe ale soarelui, Înțeleptule! Bună și îndelungată să-ți fie reîntoarcerea pe aceste meleaguri!

Ceremoniosul cuvînt de bun sosit adresat Șarpelui în mod special, îl uimea de bună seamă pe Lolo, care cu urechile ciulite și ochii lucioși se trase lingă Andrei:

— Ascultă, șopti el încet, dînd mărunțel din coadă. Mă simt extrem de emoționat!

— De ce, Lolo? îl chestionă tot în șoaptă Andrei.

— Fiindcă... fiindcă *văd* și *aud* ceea ce... ceea ce, ca robot, nu-i așa... Este o experiență *netehnică*, nu? adăugă el cu importanță.

Pe Andrei îl pufni rîsul:

— Fii serios, Lolo, acum ești un cîine ca toți cîinii, ori de emoție ai început să-ți pierzi memoria?

Lolo dădu să răspundă, dar se opri ca trăznit, cu ochii țintă de parcă ar fi văzut o stafie.

— Un motan! strigă el după o clipă; Andrei, am văzut un motan! Negru!... Jur!!

— Ei poftim, și mai ziceai că ești robot, rîse Andrei, după care, observînd privirile uimite ale Calului-cu-Stea-Argintie, spuse:

— Acesta este Lolo, cîinele nostru credincios. Să...

— ... Să nu vă temeți de el! adăugă repede și Mihai, mîngîind lațele zburlete ale lui Lolo.

Calul își scutură cu mîndrie coama:

— Nu ne temem. De vreme ce Marele-Înțelept v-a adus cu el în ținuturile noastre, înseamnă că putem avea încredere în voi.

Între timp, în jurul lor prindeau parcă ființă din cețuri și lumini, mulțime de vietăți a căror respirație atît Andrei cît și Mihai — dar mai ales Lolo — o simțiră îndată.

— Arată-ne, prietene înstelat, pe cei cu care tu însuți ești prieten! răsună în aceeași clipă glasul Șarpelui, care simțise neli-niștea călătorilor săi.

— Desigur, zise Calul. Tocmai mă pregăteam s-o fac. Iată, adăugă el, în vreme ce pe grumaz îi și sărise o ființă mică, vioaie și plină de neastîmpăr. — Aceasta este maimuța Rita. Povestea ei e lungă și plină de amărăciuni, a avut multe de îndurat din partea Marelui-Magician pînă să ajungă în Țara Drumurilor Portocalii...

— Lasă, doar n-o să le bați capul acum cu lucruri atît de triste! chicoti veselă Rita și sări la nimereală, drept în brațele lui Mihai. Cum te numești? adăugă ea, agățată de gîtul lui.

— Mihai! declamă imediat acesta, foarte mîndru și încîntat de alegerea pe care Rita o făcuse între el și Andrei:

— Dar ei... ei cine sînt?

— Ei sînt Andrei și Lolo. Prietenii mei cei mai buni!

— Gata, Rita, încetează cu giumbușlucurile, zise blînd Calul-cu-Stea-Argintie tocmai cînd Rita își făcea vînt să sară din brațele lui Mihai nici mai mult nici mai puțin decît în spatele lui Lolo. După care adăugă:

— Iată-l acum pe Iepurele-Năzdrăvan, despre care nimeni nu a putut spune vreodată că este... „fricos ca un iepure“...

În clipa aceea, dîndu-se peste cap și rostogolindu-se asemenea unei mingi mari, cenușii, se opri drept în fața lor un iepure mustăcios și grav; ridicat în două lăbuțe, îi examinează repede și apoi sări lîngă Lolo, adulmecîndu-l:

— Nu ești cîine de vînătoare! rosti el iute, privindu-l fix. Ai un miros ciudat, ciudat...

Și prinse a Țopăi în jurul lui, examinîndu-l plin de curiozitate. Lolo mîrîi binevoitor.

— Mă numesc Lolo și într-adevăr nu sînt ceea ce ai spus... Nici nu știu ce este acela „cîine de vînătoare“... Dacă vrei, vom fi cei mai buni prieteni.

— Bravo, Lolo! se bucură Andrei din toată inima. Așa te vreau!

— Da, răspunse Iepurele-Năzdrăvan. Dar ca să fii prieten cu mine, trebuie să fii prieten și cu Toto.

„Cine e Toto?“ dădură să întrebe atît Lolo, cît și cei doi băieți, dar nu mai avură cînd, pentru că în fața lor își făcu apariția un motan mare, negru și lucios, cu o pereche de mustăți peste măsură de lungi.

— Acesta, zise Calul-cu-Stea-Argintie, este motanul Toto. Povestea lui, ca și a Ritei, e lungă și plină de peripeții, nu știu dacă veți avea timp să o aflați...

Din păcate, în aceeași clipă, Andrei fu nevoit să-i taie vorbele:

— Lolo! strigă el tare și autoritar. Treci lîngă mine și liniștește-te! Imediat!

Ordinul venise tocmai la timp: proptit bine pe picioarele de dinapoi, cu lațele zburlete, Lolo se și pregătea să se arunce asupra motanului care, la rîndul său, se arcuise tot și scotea scînteii din ochii lui verzi și luminoși ca două faruri.

— Ce ți-a făcut Toto, de ce nu-l poți suferi, că doar nu l-ai

cunoscut niciodată pînă acum? întrebă Iepurele cu părere de rău, după ce ambele „tabere“ fură potolite.

— Nimic, recunosc Lolo. Absolut nimic. Dar nu știu de ce, cînd îl văd...

Și mirii din nou, observînd că Andrei începe să mîngîie cu vădită simpatie motanul uriaș și negru care, după primele mîngîieri, i se și sui în brațe torcînd mai sonor, parcă special pentru a face în ciudă cui știa el...

— Andrei, scheună Lolo, poți iubi o pocitanie ca asta? Andrei îl privi sever:

— Toto este și el gazda noastră. Și ca atare, prieten! Ai priceput, Lolo?

— Am priceput... oftă Lolo. După care, uitîndu-se la motan oblic, spuse cu efort:

— Salut, Toto...

— Salut, răspunse motanul și, sărînd jos din brațele lui Andrei, se duse drept în fața lui Lolo, oprindu-se bineînțeles la o distanță apreciabilă... Știu că nu mă poți iubi, nici eu pe tine, cred, zise el, dar împreună putem face fapte de neuitat dacă vrem, și îl putem învinge pentru totdeauna pe Marele-Magician!

Cuvintele motanului, urmărite în tăcere dar cu evidentă aprobare de Calul-cu-Stea-Argintie și de Șarpele-Înțelept, avură asupra lui Lolo un efect total și imediat.

— Ascultă, zise el, vorbești serios?

— Cît se poate de serios! declară Toto.

— Vrei să spui că îl cunoști pe ticălosul acela din cauza căruia Adina... Ah, adăugă Lolo, Adina ar fi precis moartă după un motan ca tine!... Deci, din cauza căruia Adina stă acolo în muzeu, ca o stană de piatră?!

— Dacă îl cunosc? se încruntă Toto, arcuit din nou și cu mustățile gata de atac! Întreabă-i pe ei! — și arată spre Calul-cu-Stea-Argintie și spre Șarpe. Întreabă-i!

Calul și Șarpele priveau scena în liniște, în vreme ce Andrei și Mihai se distrau oarecum, în sinea lor, urmărind drumul drept și sigur pe care motanul înainta victorios spre inima lui Lolo.

— E clar, deduse Lolo. Și dacă e clar, ce mai atîta vorbă: facem pace și...

— Și ne facem frați de cruce! strigă motanul, cuprins de un entuziasm uimitor pentru firea lui. La noi, în Țara Drumurilor Portocalii, așa se obișnuiește!

Lolo se uită la Andrei:

— Ce-i aceea „frați de cruce“?

Andrei își stăpîni cu greu risul:

— Nu știu cum să-ți explic, Lolo. Am citit și eu în cărțile cu povești de altădată... Un fel de prieteni, care „se leagă” adică se jură să se ajute între ei pînă la moarte... Înțelegi?

— Înțeleg, spuse grav Lolo... Așadar, domnule motan — se întoarce el spre acesta — primesc să devin frate de cruce cu tine. ... Deși, cred că trebuie să-ți spun, sînt obligat să-ți spun, eu sînt și robot!...

Și îl privi pe Toto cu îngrijorare.

Probabil numai ca să-l „fiarbă” motanul își linse timp de un minut laba stîngă, după care în sfîrșit declară:

— Nu cred că are vreo importanță. Și să-ți spun drept, eu nici nu știu ce înseamnă cuvîntul acela pe care l-ai rostit. Și dacă nu știu...

— Dă laba! spuse Lolo, iar motanul încuviință demn:

— Iat-o.

— Uraa!... strigă Rita, sărind jos din brațele lui Mihai. Uraa!... Iepure-Năzdrăvan, dă fuga și le spune tuturor că Lolo și Toto sînt frați de cruce, să se bucure și să se înveselească întreaga tabără!...

— Este o veste bună pentru toți, încuviință calul. De ce să nu ne înveselim? Du-te, Iepure-Năzdrăvan!

Iepurele nu mai așteptă alt îndemn, țîșni vesel ca o săgeată și în mai puțin de o clipă ținutul se umplu de cîntece și de voie bună. Maimuța Rita ȋopăi o vreme cît o ținură picioarele și însuși Lolo făcu cîțiva pași de dans împreună cu motanul, spre bucuria celorlalți, în timp ce Șarpele — încolăcit într-o odihnă cu atît mai deplină cu cît veselie din jurul său era mai mare — privea totul în tăcere și cu mulțumire.

— Ei, spuse după o vreme Calul-cu-Stea-Argintie. E timpul să ne liniștim și să ne odihnim. Mai cu seamă oaspeții noștri au nevoie de odihnă, pentru că îi așteaptă un drum lung și nu lipsit de greutateți... Ce ziceți?

— Întocmai, Calule-cu-Stea-Argintie, răspunse Andrei. Dar, după cîte înțeleg, știi *exact* unde mergem și de ce...

Calul stătu o clipă cufundat în gînduri.

— Ținutul nostru a avut mult de suferit de pe urma răutății și cruzimii Marelui-Magician, zise el, și numai de cîteva sute de ani încoace cunoaștem și noi liniștea... De cînd voi oamenii l-ați făcut neputincios. Acum însă...

— Acum doarme! sări Mihai. Dar nu știm cît va dormi!

— Da, dar nu e numai asta, zise Calul și se întoarce spre Șarpe. Pot să le spun, Înteptule?

— Da, e timpul, încuviință Șarpele.

— Așadar, reluă calul, trebuie să știți că Marele-Magician are mai multe fețe.

Auzindu-i cuvintele, Andrei și Mihai se priviră nedumeriți și Andrei dădu să întrebe ceva, dar calul continuă:

— Vreau să spun că atita vreme cât forțele voastre l-au ținut în frâu, el a fost cu totul și cu totul neputincios. Acum însă...

— Nu ți-am spus că doarme? îl întrerupse nerăbdător Mihai. Și că nu mai are bagheta?

— Că bagheta a plecat la Castelul-de-Argint, unde locuiește asistenta Marelui-Magician, știi, da? întrebă și Andrei.

— Știu, știu totul, de ce nu aveți răbdare? Știu că Anabella este singura ființă care îl poate ține în frâu, cită vreme bagheta este în mîinile ei. Dar mai știu că acum, în această clipă, doarme *numai una* din înfățișările Marelui-Magician, cea mai periculoasă, e drept, aceea care, cu ajutorul baghetei, putea readuce pe pămînt vremurile de altădată, robia, nedreptatea, ura...

Băieții ascultau nemișcați spusele Calului, căutînd înțelesul fiecărui cuvînt, Mihai cu ochii mari, speriați, Andrei privindu-l intens și concentrat pe cel ce vorbea, de parcă gîndurile lui s-ar fi străduit să-i prindă cuvintele încă înainte de a fi rostite.

— ...Dar mai există, continuă Calul, mai există cîteva *înfățișări* ale lui care, odată eliberate, n-au adormit acolo, în muzeul acela al vostru, ci au rămas nestingherite aici, în lumea noastră de povești, ca să ne facă rău.

— Și nu le putem nimici împreună? întrebă încetișor Andrei, în vreme ce ochii șarpelui străluciră de o adîncă incuviințare.

— Ba da... Sper că da, zise Calul. Ele, aceste înfățișări se vor strădui să vă oprească, să ne împiedice; dacă le vom nimici, înfrîngerea Marelui-Magician va fi definitivă. Dacă nu...

— Dar le vom nimici! spuse Andrei, apăsător. Nu e așa, Mihai? Nu e așa, Lolo?

Mihai părea totuși încă nelămurit.

— Calule-cu-Stea-Argintie, întrebă el, nu prea înțeleg cum vine treaba cu aceste „alte înfățișări“ — adică o să ne pomenim cu el, cu Marele-Magician, în drumul nostru?

— Eu cred, dragă Mihai, spuse Andrei, că nu este vorba despre cîteva „ediții“ ale magicianului în carne și oase, ci despre...

În acea clipă însă, Iepurele-Năzdrăvan sări ars, cu urechile ciulite ca două paratrăznete. Privindu-l, Calul-cu-Stea-Argintie își ridică în vînt coama, adulmecînd depărtările și întreaga tabără întră parcă în alertă, ca la apropierea unei primejdii nevăzute.

— Tăcere... porunci în șoaptă Șarpele. Nici un cuvînt în plus. Vom fi împreună și vom învinge totul!

Un vînt straniu, abia simțit, se ivise din senin aducînd miros de fum. Nori uriași de cenușă se apropiau pe cer de cele trei globuri strălucitoare înghițindu-le razele; lumina scădea, văzînd cu ochii, cețurile creșteau ca din pămînt, cotropind cu limbi haine casele-tușuri, iar locuitorii taberei Calului-cu-Stea-Argintie se strîngeau pîlcuri-pîlcuri, unii înfricoșați, alții gata de luptă, scrutînd zările și depărtările, ascuțindu-și auzul, mirosind încordați scoarța pămîntului în căutarea locurilor din care s-ar putea ivi primejdia.

— Se întîmplă ceva! spuse neliniștit Mihai, dar Andrei îi făcu semn să tacă și se apropie de locul în care Calul-cu Stea-Argintie ținea sfat împreună cu Șarpele-Înțelept.

— Spuneți-ne și nouă, dacă se poate, șopti el, ce se întîmplă și mai ales ce trebuie să facem?

Șarpele și Calul se întoarseră către el cu îngrijorare și tristețe:

— Se apropie, după toate semnele, Marea Vinătoare Regală, zise Calul-cu-Stea-Argintie. Sute de ani, cît Magicianul a stat tăcut și neputincios în neființă, Țara Drumurilor Portocalii a cunoscut doar pacea și liniștea și nici o Vinătoare nu a mai tulburat traiul viețuitoarelor; acum însă, iată...

— Bine, dar fumul, norii de cenușă?... se arată în continuare nedumerit Andrei.

— Vinătorii Regali, ca să le fie mai ușor, dau foc pădurilor; și astfel, alungate de foc și hăituite de ciini, viețuitoarele vin singure în bătaia puștilor, nedumerite și înfricoșate...

O tăcere tristă și încordată se așternu după aceste cuvinte. Era clar că toți se gîndeau numai și numai la primejdia care se apropia cu pași repezi. Apoi Calul și Șarpele își reîncepură cu glas scăzut sfatul, în vreme ce Andrei se ridicase preocupat și se plimba de colo-colo, cu neastîmpăr, cum făcea acasă în laborator cînd căuta o soluție pentru vreuna din numeroasele sale probleme tehnice... Simțea grozav lipsa minicomputerului, — ce bine i-ar fi prins, măcar și mașina de scris în care își nota ideile...

— Aveți vreo soluție? întrebă după cîteva clipe, oprindu-se în locul unde Șarpele și Calul își continuau șoapta, urmăriți de ochii plini de îngrijorare dar și de o mișcătoare încredere ai tuturor locuitorilor taberei.

— Există una, zise Șarpele, care stă numai și numai în puterea mea, dar aceasta ar însemna ca întreaga ceată a vinătorilor — oameni, cai și ciini — să cadă pradă unei morți năpraznice...

Andrei îl privi înfiorat, ochii Șarpelui străluceau de o lumină înfricoșătoare și băiatul înțelese că „soluția“ despre care era vorba, se afla fără îndoială într-o legătură strînsă cu lumina cumplită ce

ar fi putut izvorî din ochii misteriosului său prieten, dar și cu adîncă înțelepciune ce îl făcea să ezite...

— Și mai există una, zise Calul: eu sau altcineva, sau poate cîțiva dintre locuitorii taberei, să atragem haita pe urmele noastre...

Nici această idee nu părea să-l mulțumească însă pe înțeleptul Șarpe. Îndepărtîndu-se iar de ei, Andrei își reluă plimbarea, urmărit de privirile la fel de încordate ale lui Mihai și Lolo. „Dacă Lolo ar mai fi fost robot...!” se pomeni gîndind Andrei — și, o clipă rușinat, își băgă involuntar pumnii strînși în buzunare...

— Parcă ai fi stră-străbunicul meu, șopti încetișor Mihai. Are mama o fotografie veche cu un străvechi lup de mare pe puntea unui vas; atîta doar că spre deosebire de tine, el scoate din gură niște nori de fum printr-o „drăcie” neagră, care — zice mama — se numea pipă...

— Știu, îl întrerupse Andrei puțin iritat, am citit că pe vremuri exista un astfel de obicei dăunător, care se chema „fumat” și care...

Brusc, Andrei se opri însă cu ochii pe nenumărații maci din poiană.

— Calule-cu-Stea-Argintie, întrebă el emoționat, ce crezi, avem un răgaz de un ceas-două pînă să se apropie Vînătoarea?

Calul adulmecă aerul.

— Da, dar nu mai mult, răspunse el după o clipă.

— E de ajuns! strigă Andrei plin de însuflețire, după care adăugă: iată care e planul meu. Întreaga tabără să culeagă repede maci și să adune semințele aici, unde...

Dar Șarpele, cu ochii strălucitori, îl întrerupse:

— Gata, am înțeles, este un plan minunat. Bravo!... Cu toții la treabă!

Adunată de Rita, de Iepurele-Năzdrăvan și de Toto în marea poiană a macilor, întreaga tabără — din care acum se socoteau cu mîndrie a face parte Andrei, Mihai și Lolo — forfotea harnică, tăcută și disciplinată ca o adevărată armată. Unii rupeau florile de pe tulpină, alții le adunau în grămezi, iar alții scuturau semințele în mijlocul poienii, unde Șarpele veghea cu ochii atenți ca nici un grăunte să nu se risipească sau piardă.

Cînd nu mai rămase nici o floare întreagă în poiană, iar mușuroiul de semințe crescuse pînă la grumazul Calului-cu-Stea-Argintie, Andrei zise:

— Acum vom împărți mușuroiul în porții mici pe care le vom pune din loc în loc împrejurul taberei, în poiană și mai ales în marginile cele mai îndepărtate ale pădurii. Iepurele-Năzdrăvan împre-

ună cu prietenii săi vor duce cîte un tăciune aprins la fiecare gră-măjoară de mac, iar apoi ne vom retrage cu toții în adîncul pădurii, lăsîndu-i pe Vînătorii Regali pradă fumului adormitor al macilor!...

Ochii Calului-cu-Stea-Argintie străluceau de bucurie, ca și cei ai Șarpelui. Și astfel, într-un răstimp scurt, planul lui Andrei fu pus în aplicare: întreaga tabără se strămută cu aceeași iuțeală și în aceeași desăvîrșită ordine departe, tocmai în inima pădurii, așteptînd cu emoție desfășurarea evenimentelor...

Nu avură mult de așteptat: mai întîi încet, slab, îndepărtat, apoi din ce în ce mai clar și mai distinct, prinseră să pătrundă pînă spre ei sunetele de corn și chiotele sălbatice ale călăreților. Cu urechea lipită de pămînt, Andrei și Mihai ascultau vibrația infundată a copitelor în galop, în vreme ce Lolo recepționa tăcut și încordat corul de lătrături dintre care unele păreau a fi urlete de lupi abia îmblînziți...

— Ce zici, Lolo? întrebă în șoaptă Andrei, extrem de curios în ce privește reacțiile „de cîine“ ale fostului său robot.

Dar Lolo îl privi tulbure și nu răspunse nimic; mîrîia în răstimpuri, încordat, alteori scheuna abia auzit, spre nedumerirea lui Andrei, care îl strînse în cele din urmă în brațe, pentru a-i potoli nervozitatea.

Larma îndepărtată devenise între timp confuză și ciudată; chiotele se răreau, sunetele de corn linceziră treptat și apoi tăcură, cîțiva cîini scheunară jalnic în depărtare, cu o îngrijorare pe jumătate adormită... Totul scădea și se liniștea asemenea unei ape după furtună...

Curînd tăcerea se întinse netedă și grea asupra întregii păduri. Adulmecînd vîntul, Calul-cu-Stea-Argintie zise:

— Au adormit... dar semințele de mac mai fumegă; nu ne putem întoarce încă...

— De bună seamă, răspunse Andrei. E periculos!

— Dar nici mult să nu întîrziem, îi sfătui Șarpele; trebuie să ne întoarcem, cît somnul lor este foarte adînc!

Așa și făcură: după vreun ceas, cu toți se puseră în mișcare, mai întîi repede, apoi din ce în ce mai încet. Nimeni nu scotea nici cel mai mic sunet... În față se furișa moale, unduios și negru Toto, cu mustățile atente și ochii scăpărători; după el venea în salturi Iepurele-Năzdrăvan, făcîndu-i din cînd în cînd semne Ritei, care sărea sprintenă din creangă în creangă și din copac în copac. Șarpele-Înțelept se încolăcise în jurul grumazului Calului-cu-Stea-Argintie, pentru ca fișiiul său printre crengi și frunze uscate să nu primejduiască întreaga acțiune; după ei călcau cu infinită precauție Andrei cu Lolo în brațe și Mihai, iar în spatele lor veneau toate

celelalte vietăți ale taberei, fiecare ținându-și răsuflarea și stăpînindu-și bătaile inimii.

Cînd ajunseră în poiana cu maci, priveliștea care li se înfățișă îi zgudui în oarecare măsură, deși fiecare era conștient că în nici un alt fel nu ar fi scăpat de cruzimea Vinătorilor Regali: oameni, ciini și cai zăceau de-a valma cuprinși de somnul adînc și bolnăvicios al macilor, un somn asemenea morții.

— Andrei, oare nu cumva au murit? întrebă îngrozit Mihai.

— Nu, n-au murit, fii pe pace, răspunse încetișor Andrei. E drept că nici prea bine n-o să le fie, cînd se vor trezi, pentru că este un somn aproape otrăvitor; dar își merită soarta!

În aceeași tăcere, întreaga tabără se puse pe treabă; fiecare vînător fu pe rînd dezarmat și legat fedeleș; ciinilor adormiți le fură scoase zgărzile prevăzute cu țepi lungi și ascuțiți, din fier, iar cailor li se îndepărtară șeile grele, friele și zăbalele ce aproape le însîngerau carnea.

— Ce facem acum cu ei? întrebă Lolo, care în tot timpul lucrului nu scosese nici cel mai slab mîrîit, cercetîndu-și în schimb cu atenție semenii, mirosîndu-i, scuturîndu-se cu oroare în fața zgărzilor negre dințate și ascuțite ca briciul.

Auzind întrebarea lui Lolo, Andrei se întoarse către Șarpe:

— O întrebare plină de miez, Șarpe-Înțelept!...

Dar Șarpele clipi liniștit:

— Ne-am gîndit la toate. Armele le vom îngropa adînc, în pămînt, atît de adînc încît să nu mai poată fi scoase la iveală nicio-dată. Caii îi vom păstra aici, cu noi, dacă vor vrea; să cunoască și ei liniștea și bucuria vieții libere...

— Și ciinii? întrebă Mihai. Și ciinii rămîn aici?

— Ciinii nu, răspunse cu părere de rău Șarpele. Sînt dresați, înrăiți și periculoși; ei își vor însoți stăpînii legați, pe care îi vom tirî pînă la Marea Cascadă, unde sînt cîteva plute trase la mal. Îi vom pune pe plute și le vom da drumul la vale pe apa iute a rîului, care-i va duce departe, foarte departe; cînd se vor trezi, în ținuturi necunoscute, fără arme și mîncare, vor fi nevoiți să se apuce de muncă pentru a-și cîștiga traiul...

— Și dacă se vor apuca din nou de vînători sălbatici? întrebă în continuare Mihai.

— Nu cred... răspunse Șarpele, mai bine-zis nu cred că vor mai avea timp de așa ceva; pînă atunci...

Și tăcu, ascunzînd în vorbele sale un înțeles care însă nu le putea scăpa lui Andrei și Mihai: Șarpele era, după cum se vede, convins că lucrurile aveau să se schimbe curînd, în Țara Drumurilor Portocalii...

În scurtă vreme, tabăra arăta iarăși aproape așa cum fusese la început. Lipseau doar macii; „vor crește alții“, spuse careva, adunînd resturile tulpinilor și petalele ofilite... Numai trupurile adormite ale cailor, trași la umbră, mai aminteau de ceea ce se întîmplase, sau mai bine-zis fusese cît pe ce să se întîmple.

— Acum chiar că a sosit vremea să vă odihniți puțin, spuse Calul-cu-Stea-Argintie. Să nu uităm de drumul lung care ne stă în față...

Băieții nu așteptară să li se spună de două ori; pînă și Lolo era frînt de oboseală. Așa că, lăsîndu-se conduși de Rita într-una din uimitoarele locuințe vegetale, adormiră aproape imediat toți trei, învăluiți de umbră și răcoare, deși ar fi vrut atît de mult să se plimbe prin încăperile înalte și verzi, în care domnea un miros foarte ciudat pentru ei, ciudat și necunoscut, amintind deopotrivă de iasomie și trandafir sălbatic...

*

Atînsă de unda baghetei Marelui-Magician, Adina nu simțise mai nimic în prima clipă... „Mă duc să apăs iar pe butoanele acelea și să te fac praf!“ îi spusese ea Magicianului, cînd înțelesese că acesta se pregătește să devină stăpînul întregului oraș pe care îl putea distruge după bunul său plac.

Și după aceea...

Da, după aceea *el ridicase bagheta*... Adina constatare treptat că nu mai poate pleca spre Rotondă, că buzele ei nu mai pot rosti nici o silabă, nici măcar un sunet, că brațul îndreptat cu degetul acuzator înspre Magician, îi rămîne nemișcat... Că orice efort al întregii sale ființe se izbește de un prag nevăzut, ca în visele rele, urîte... Și că un fel de curent rece îi îngheță hainele, încremenindu-i pielea ca o pojghiță de polei umed și dur...

O spaimă cumplită o cuprinsese atunci. Inima îi bătea tare și repede, în tot pieptul, ca două ciocănele gemene, mici și puternice: bum-bum, bum-bum, bum-bum... Auzea în același timp agitația lui Andrei și Mihai, înfruntarea lor cu Marele-Magician... Nu era singură deci, Mihai și Andrei erau cu ea, ei vor găsi o cale... o cale prin care să... Și Șarpele?!

Din locul în care stătea, Adina văzuse *cea dintîi* apariția Șarpelui, cu o clipă înainte de a-l observa Andrei și Mihai. Șarpele o privise *întîi pe ea*, da, o privise adînc, adînc, numai o clipă, și privirea lui stranie în loc să o sperie, o liniștise brusc, ajutînd-o să îndure totul: pregătirile de plecare ale băieților, ideea că rămîne

singură, cu Magicianul adormit, într-un muzeu *gol*, dispariția lui Mihai, Andrei și Lolo în apele incandescente ale oglinzii...

...O vreme Adina încercă să se concentreze și să asculte respirația odiosului Magician adormit; dar somnul lui era atât de adânc, parcă aidoma morții, încât renunță. În muzeu lumina crescuse în intensitate — și Adina gândi automat că poate s-a făcut ora prânzului, deși nu simțea nici un fel de foame și nici sete nu-i era; de altfel pierduse noțiunea timpului încă de când pășise pe prima treaptă a intrării în muzeu, știa doar ora la care plecase de acasă... Ar fi vrut să închidă ochii, să doarmă și ea ca și Magicianul și să se trezească apoi într-o realitate firească, în realitatea aceea de toate zilele, minunată, când îți faci lecțiile, și mergi la școală, și te uiți la televizor, și citești, și Ted pune masa, și papagalul Didi spune aiureli, și Ma te ceartă („Iar l-ai învățat pe Didi trăznăi!“), și Ta te privește tăcut, pe gânduri, și ție ți-e rușine dar nu cine știe ce, și...

Încetul cu încetul Adinei începu să i se pară însă că aerul în jurul ei devine *viu* și *dens*, de parcă s-ar umple treptat de respirații și șoapte... da-da, de șoapte... de cuvinte din ce în ce mai desluite... unele spuse cu glas tare — și clar...

...Prin fața ochilor ei trecu mai întâi cu iuțea fulgerului o siluetă albă, vapoasă și imprecisă, apoi alta... și alta... Totul era cunoscut și necunoscut totodată, știut și neștiut... „Te pomenesti, gândi emoționată Adina, te pomenesti că aceste *ființe* pe care le aud... și le văd... și le cunosc parcă, au venit aici din basme, și din povești... Dar de fapt, gândi ea mai departe, cred că au fost aici tot timpul, cu noi, și nu le-am observat, le credeam simple exponate, iar ele... ele...”

Plutind ușor pe lângă Adina, trecură ținându-se de mână Cenușăreasa și Prințul. Nu-i recunoscă după îmbrăcăminte, nici nu avea cum, pentru că așa cum stătea ea nemișcată, cu ochii ținți într-o singură direcție, Adina nu-i putea vedea în întregime, dar le văzu în treacăt ochii fericiți. Dansau... Nu se auzea nici un fel de melodie (citind povestea, Adina se întrebase de multe ori ce fel de muzică era *aceea* de la balul Prințului, și iată, nici acum, deși își încorda urechea, nu recunoștea nici o notă, nici un fel de ritm), dar ei dansau și pluteau, pluteau și dansau, trecând pe lângă ea o dată și încă o dată și încă o dată...

Pe urmă, prin fața ochilor Adinei se prelinse Albă-ca-Zăpada; era atât de frumoasă, cu ochii atât de negri și pielea atât de albă... Se uita în jos, de bună seamă că împrejurul ei se aflau și cei șapte pitici, dar Adina nu le putea vedea decât cel mult capetele... Da, da! Ba chiar și bărbile lungi... Ce plini de haz arătau cu ochii lor duioși și sfioși totodată! După ce trecură din dreptul ei, Adina auzi cuvintele

unuia dintre pitici: „Ai grijă — spunea — ai grijă să nu deschizi nimănui oricît te-ar ruga, ai înțeles?“. Iar Albă-ca-Zăpada răspundea ceva, Adina nu desluși ce, pentru că erau departe, dar îi auzi rîsul vesel și neștiutor și tare ar fi dorit s-o prevină, să-i atragă atenția că n-ar fi rău dacă ar asculta de sfatul celor din jur, deși totul se va termina cu bine și împărăteasa va fi pedepsită... (nu ca aici, gîndi ea obidită, unde ticălosul ăsta de magician doarme fără nici o grijă, iar ea...).

„Da, totul se termină cu bine în toate poveștile, cugetă Adina, ascultînd șoaptele vesele din jur, dar deocamdată *ei* habar n-au *nu știu*, sînt atît de lipsiți de apărare!“

Gîndind astfel, Adina regreta nespus că nu poate vorbi, că nu se poate mișca (oare *ei n-o văd* așa cum îi vede ea pe ei?!). S-ar

amesteca printre ei, i-ar atinge, ar rîde cu ei și ar plînge (adică nu, de ce să plîngă?!), dar ar încerca să le vină în ajutor... „Ah, ce i-ar face Ted lupului!“ suspină, privind-o pe Scufița-Roșie cum se grăbește îmbujorată și cum tot netezește un șervețel alb peste coșul cu merinde... „Să nu intre praful!“ — pricepu Adina — și se gîndi că ea tot așa ar face, dar ea nu are bunică, n-a cunoscut-o niciodată („n-a apucat-o“, cum se exprimă Ma), uite vezi, din punctul „ăsta“ de vedere Scufița-Roșie este mult mai fericită decît ea, chiar dacă urmează s-o mănînce lupul (cînd era mică, Adina chiar *credea!*), dar vor scăpa și ea și bunica datorită vîntătorului; și iarăși o să se ducă în pădure ca să-i ducă mîncare bunicii și o s-o vadă, o s-o vadă mereu...

„Bunicii n-ar trebui să moară niciodată“, gîndi Adina, văzînd-o pe Lizuca împreună cu ciînele ei Patrocle („nu seamănă deloc cu Lolo!“); nici fetița aceasta nu a avut probabil bunici — gîndi în continuare și i se rupse inima de milă văzînd o ființă tînă, palidă și zgribulită, cum se chinuiește mereu, scăpărînd chibrit după chibrit și cum încearcă să-și încălzească fața și căușul palmelor la flacăra lor slabă și trecătoare... De ce sînt oamenii în multe povești atît de răi?... Uite... uite, acesta însă este precis bun... Nu cumva o fi Prințul-Fericit?!... Dar acesta...? Și brusc, Adina se simți cuprinsă de o emoție nesfîrșită, pentru că drept în fața ei prinse a aluneca lin, pe o rază orbitoare, un alt prinț, trist, purtînd în pletele lui negre o stea strălucitoare, „ca un luceafăr“, gîndi ea, dar prințul dispăru și Adina rămase iarăși nedumerită, tot atît de nedumerită ca atunci cînd Ta îi citise o poezie lungă, a unui poet, mort de aproape 300 de ani, care se numea Eminescu — „unul din cei mai mari poeți ai lumii“, adăugase Ta, încet, cu o mîndrie liniștită; și pe urmă, după ce i-o citise, îi mîngiase creștetul și închisese cartea, spunînd: „dar tu ești prea mică pentru această poezie, ai s-o înțelegi numai cînd vei fi mare...!“. Cînd va fi mare... Pe prințul acesta nu-l știe din nici o poveste — și de ce s-o fi gîndit oare la poezia pe care i-o citise Ta?... Imediat ce va ajunge acasă, îi va cere lui Ta cartea, poate... poate că între timp a mai crescut și... Sau îl va ruga pe Andrei să i-o explice, el știe totul și înțelege totul, nu se compară cu Mihai care este un mocăit și face pe seriosul ca să-și dea importanță. Dar ce bun este totuși Mihai, cu cîtă jale a privit-o atuncea cînd, explorînd muzeul împreună cu Andrei, s-a oprit în fața ei, așa cum stă ea aici, necăjită, cu brațul întins...

Amintindu-și de toate acestea, Adinei i se păru că i s-au umplut ochii de lacrimi, ceea ce nu prea era cu putință, pentru că ea nu plînsese decît de două-trei ori în viața ei (uitase, parcă, de întîlnirea

cu Magicianul...) — și nici măcar nu-și aduce aminte de ce, probabil dintr-o „prostie“ — dar, gândi ea, nu este exclus s-o fi lovit și acum una dintre acele prostii, pentru că altfel nu se explică de ce un alt prinț, mai minunat decât toți, cu chipul palid și prelung, cu ochii blinzi și glas duios, se apropie de ea șoptind: „Nu plinge... Eu m-am născut dintr-o lacrimă și am învins...“. Și în vreme ce din nou își aminti de Ta și de seara în care el îi citise, înainte de „Luceafărul“, o poveste scrisă de același poet — „Făt-Frumos din lacrimă“ —, o adiere îi trecu peste ochi, pătrunzându-i în suflet ca o speranță albă și dulce, albă și dulce...

*

De la o vreme, Mihai se trezi cu impresia că pe undeva cîntă ușurel un greiere. Rămase atent: nimic... Poate i s-a părut, sau poate nici n-a fost greiere, în definitiv el nu știa decât din cărți că există pe lume greieri și că ei „cîntă“ așa: „Scîrț-scîrț-scîrț...“. Avea acasă în bibliotecă un volum de fabule, din care reieșea că greierii cîntă fără nici o grijă toată vara, iar toamna și mai ales iarna umblă lihnii de foame din ușă în ușă, din furnică în furnică, iar astea — furnicile — le trîntesc ușile în nas... Ceea ce, gândi Mihai, uite că nu-i învață minte, pentru că ei o țin întruna „scîrț-scîrț“, deși poftim — e septembrie, ba nu, octombrie, ba nu...

Și Mihai tresări speriat: oare nu cumva timpul s-o fi scurs cine știe pînă unde — hăt, și ei nu și-au dat seama?

Se ridică într-un cot și-l văzu pe Andrei dormind profund... Ei, dacă Andrei doarme fără grijă, înseamnă că... totul e în ordine. Ar fi îngrozitor, gândi el în continuare, și i se strînse inima de mila Adinei, dar mai ales își stăpîni cu greu lacrimile amintindu-și de mama, care îi ceruse să aibă grijă de Adina. Iar el... Oare ce face mama în clipa asta? Cît timp a trecut oare de cînd au plecat? Mult? Sau poate, foarte puțin? Te pomenești că o fi trecut mult, foarte mult timp...! Ce zice, ce face, ce gîndește mama care nu-l are decât pe el, pentru că tata *practic* „nu e“, stă mai tot timpul pe stația aceea interplanetară și „se îngrijește de sănătatea tuturor zăpăciților care umblă brambura printre stele cu treabă și fără treabă“, cum zice tanti Ma, în glumă, ca s-o înveselească pe mama. E drept că el și mama vorbesc cu tata mereu, prin canalul TV 18, destinat „detașatilor“; în fiecare lună! Tata rîde și o întreabă pe mama dacă nu l-a uitat... Cum să-l „uite“?! Dar senzația că e atît de departe încît parcă n-ar exista, îl apasă deseori pe Mihai, în secret... Vezi, Adina zice despre el că e un „mocăit“, că adică reacționează foarte încet... Ce știe ea? Habar n-are! „Ta“ în sus, „Ta“ în jos, „Ta a

zis“, „Ta a făcut...“. S-o văd eu însă pe Adina în locul meu, să plece adică unchiul Ta undeva departe — numai cîteva luni, nu doi ani! — ce-ar face ea atunci? I-ar mai arde de prostii și șotii? Nu i-ar mai arde! Pînă și acum, dacă ea nu s-ar fi dus *exact* acolo unde nu era voie, și dacă n-ar fi făcut *exact* ceea ce nu trebuia, mai umblau el și Andrei halalunga prin coclaurile astea de care n-a auzit în viața lui și n-a citit nicăieri un rînd, o iotă?! E drept că aici e „extraordinar“, ba chiar „fantastic“, nici n-o să povestească la școală, n-o să-l creadă nimeni! Deși, dacă stă să se gîndească bine, băiatul ăla roșcat, care a venit anul trecut la școala lor, s-a dus și el într-o duminică la Muzeul poveștilor și a doua zi cînd l-au întrebat cum a fost, s-a uitat la ei cam ciudat și a tăcut... Oare, nu cumva...? Aș! Unde-i norocul ăla să se termine cu aventurile pînă luni!...

Mihai se răsuci speriat: ce tot vorbește el — „pînă luni“? adică să lipsească de-acasă *în mod misterios* cît e duminica de lungă? Dar dacă *deja* este luni?!... Ce-o fi făcînd mama? Ce-or fi zicînd toți, unchiul Ta și tanti Ma, nenea Cristian... Ziarele! Stațiile de radio și televiziune!! Ce foială o fi prin tot orașul, alertă... „Stimată doamnă, care sînt cărțile preferate ale fiului dumneavoastră?... Dar filmele?... Vreți să vă amintiți ce cuvinte a pronunțat înainte de plecare?... Nu, vă rugăm să nu plîngeți, sîntem alături de dumneavoastră cu toții...“. Și Mihai, imaginîndu-și-o pe mama plîngînd, simți o lacrimă rostogolindu-i-se fierbinte și iute tocmai înspre vârful nasului. ... „Nu, doamnă, nu trebuie să plîngeți... Poftim? Nu i-ați arătat ce pictați... Ah, deci asta a spus înainte de plecare?... Repetați, vă rog, cît mai exact...“. Și Mihai se întoarse pe partea cealaltă: Daa... va trebui să fie atent la întoarcere, cum se poartă, ce spune, cum spune... Vor fi toți cu ochii pe el, unii chiar invidioși! Probabil i se va propune un serial de interviuri pe canalul șase, cel destinat adolescenților, nu pe cinci, care-i pentru copii! „Stimați telespectatori, să-l rugăm acum pe eroul zilei, Mihai Nistor, să ne povestească episodul în care el, cu mîinile sale proprii, a reușit să...“. Ce-a reușit oare „cu mîinile sale proprii?“ Deocamdată, fir-ar să fie, nimic! Mai erou este Lolo, la drept vorbind...

— Ascultă, răsună vocea lui Andrei, dacă nu poți să dormi, nu te mai tot foi de pe o parte pe alta că și eu sînt treaz de mult.

— Credeam că dormi, oftă ușurat Mihai, bucuros că scapă de toate gîndurile astea, unele mai prostesti decît altele... „Ce bine că oamenii nu-și pot încă citi gîndurile unul altuia, ce-ar zice Andrei, să mă fi *ascultat* adineauri? Deși se vorbește din ce în ce mai mult despre «autopsihoperfecționare», metoda prin care...“.

— Ascultă, Andrei, spuse cu glas tare Mihai, oare vom reuși să dăm de bagheta aia misterioasă și să-l facem praf pe Magician?

— „Praf“ nu cred, dar de reușit vom reuși.

— De unde știi?

— Cum „de unde știe?“ răsună pe jumătate adormită vocea lui Lolo. Andrei știe tot și poate tot. Îl iubesc... îl iubesc „cîinește“ de mult!

Băieții izbucniră în hohote de rîs. Andrei se întinse după Lolo și îl luă în brațe:

— Ascultă, potaie mițoasă ce ești, am să-l rog pe Marele Magician să te lase cîine veritabil, pentru că numai datorită lui, recunoaște, ai scăpat de înfățișarea aceea metalică și ai devenit cel mai formidabil cîine al secolului douăzeci și doi. Ei, ce zici?

Lolo îl privi pe Andrei cu o expresie indescifrabilă și tăcu.

— Ce zici, Lolo? îl scutură Andrei, văzîndu-l că tace.

— Nu sînt programat pentru această întrebare... răspunse Lolo și, punîndu-și botul pe labe, închise ochii cu un aer filozofic, lăsîndu-l pe Andrei perplex.

— Ți-a zis-o, recunoaște! șopti Mihai.

— Recunosc...

Și Andrei, privindu-și cîinele, își propuse să descifreze cu orice preț și cît de curînd surprinzătorul răspuns, care-l punea într-o încurcătură mult mai profundă decît își putea închipui Mihai.

Într-unul din colțurile umbroasei locuințe vegetale se auzi un foșnet, urmat de glasul molcom al Șarpelui:

— E timpul să plecăm.

Cît ai clipi din ochi, băieții și Lolo săriră în picioare și, împreună cu Șarpele-Înțelept, ieșiră afară în poiana scăldată de lumina orbitoare a celor trei sori, care parcă nu se clintiseră de la locul lor.

— Andrei! strigă Mihai. Macii! Au înflorit la loc macii!

Într-adevăr, poiana se umpluse din nou cu flori roșii, asemenea unor mici vîlvătăi; ca scăpat din lanț, Lolo alerga prin poiană cît îl țineau picioarele, cu coada întinsă în linie dreaptă, lătrînd vesel.

Spre deosebire însă de Lolo, Mihai era cît se poate de speriat:

— Andrei, șopti el, cît am dormit noi oare? Dar Șarpele-Înțelept îl auzi și-i răspunse în locul lui Andrei:

— La noi macii cresc și înfloresc într-o clipă... După care, adaugă privind spre marginea poienii:

— Iată, totul e gata.

Abia atunci văzură băieții că spre ei se îndreaptă Calul-cu-Stea-Argintie împreună cu alți doi bidivii voinici și frumoși, amîndoi albi; pe grumazul unuia se afla maimuța Rita, iar pe al celuilalt motanul Toto.

— Salut... spuse Toto cu o voce catifelată, privind de sus la Lolo.

— Salut! răspunse demn Lolo. Dar ce faci cocoțat acolo?

— Te însoțesc. Nu sîntem noi frați de cruce?

Lolo rămăsese cu gura căscată; de altfel nici băieții nu erau mai puțin uimiți decît el, fapt pentru care maimuța Rita se distra de mama focului, scoțînd țipete ascuțite și schimonosindu-se în toate chipurile.

— Încetează, Rita, spuse Calul. Apoi, privindu-i pe băieți, adăugă:

— Cred că nu v-ați închipuit că vă vom lăsa să rătăciți singuri, fără ajutor, prin Țara Drumurilor Portocalii? Mergem și noi cu voi!

— Toți? întrebă emoționat Andrei.

— Toți. Acești doi cai sînt frații mei buni, dormeau printre caii Vînătorilor Regali și ne-am bucurat nespus, regăsindu-ne...

Cei doi cai veniseră între timp lîngă el, unul în dreapta și celălalt în stînga, și-și apropiaseră capetele de fratele lor mai mare, în semn de dragoste și recunoștință. Atunci doar, observă Andrei pe fruntea fiecăruia dintre ei cîte o steluță abia vizibilă, scînteind asemenea unor minuscule diamante.

— Fiecare dintre voi doi va călări pe unul din cai, spuse Șarpele. La alegere.

Mihai sări în sus de bucurie:

— Auzi, Andrei? Vom merge călare, auzi?

Andrei, aproape tot atît de bucuros, se întoarse totuși spre Șarpele-Înțelept:

— Și tabăra... tabăra rămîne singură?

Șarpele părea însă deosebit de liniștit:

— Nu vom lipsi mult... Iar prietenii noștri, vietățile pădurii, ne vor aștepta și vor fi gata în orice clipă să ne sară în ajutor.

— Atunci, să mergem, hotărî Andrei; apoi brusc, își întrebă cîinele: Lolo, noi ce cal alegem?

Cîinele stătu o clipă pe gînduri și apoi, privind pieziș spre calul pe grumazul căruia Toto își lîngea aparent nepăsător blana neagră și deasă, răspunse:

— Păi... cred că pe acesta. La care cuvinte, Toto — încetînd brusc să-și mai lustruiască blana oricum lucioasă și bine îngrijită — comentă scurt și cu satisfacție:

— Bravo!

Și-și reluă tacticos toaleta, spre hazul general, în vreme ce Andrei și Lolo săriră în spatele său pe cal. Mihai se aruncă în șaua celui alt cal, unde Rita — ținînd veselă — i se agăță de gît fără multe fasoane. Așa încît, după cîteva clipe, „formația“ era gata de

drum: în fața Calul-cu-Stea-Argintie împreună cu Șarpele-Înțelept care, încolăcit în jurul grumazului său, cerceta cu ochi atenți depărțările de jur-împrejur (fapt pentru care, de bună seamă, nimeni în afară de el nu fusese poftit în șaua înstelatului cal); puțin mai în spate, călărind alături, veneau Andrei, Lolo și Toto pe un cal, Mihai cu Rita pe celălalt.

Între timp, poiana se umpluse cu un mare număr de locuitori ai taberei: iepuri, bursuci, veverițe, șoareci de câmp, păsări de toate soiurile, adunați cu toții pentru a le ura drum bun. Ba observară și o cîrțiță pe jumătate ieșită din pămînt, pentru a adulmeca oarbă și îngrijorată aerul strălucitor al zilei.

— Dar Iepurele-Năzdrăvan unde este? își aminti brusc Lolo.

— Nici o grijă, uite-l — spuse Șarpele — și arată un ghemotoc cenușiu, cu urechi lungi, care-i aștepta ceva mai în față, fremătînd de nerăbdare.

Calul-cu-Stea-Argintie își privi frații:

— Sînteți gata? întrebă el; după care, primind semnul de încuviințare al acestora, porunci: La drum!

Și întregul grup porni, la început în trap ușor, pe urmele Iepurelui-Năzdrăvan, care slujea în mod evident de avangardă. O vreme, pe de lături îi însoțiră la distanța convenită caii eliberați de sub robia Vinătorilor Regali; apoi, cînd nu mai putură ține pasul cu ei — sau poate la un semn al Șarpelui-Înțelept — caii regali se opriră treptat. Întorcîndu-și privirile spre ei în goana din ce în ce mai iute a calului său, Andrei îi putu vedea luînd drumul înapoi, spre tabăra care devenise acum patria libertății lor.

Goana celor trei cai deveni din ce în ce mai puternică; arbori, coline, oameni ale căror chipuri nu se puteau desluși din pricina vitezei se amestecau de o parte și de alta a drumului într-un iureș multicolor, din ce în ce mai inform. Mihai, ținînd frielele cu mâini încordate, simțea nevoia să-și închidă ochii nu pentru a și-i feri de avalanșa orbitoare a drumului, pentru că mijloacele de transport ale vieții de fiecare zi îl obișnuiseră cu o viteză cu mult mai mare, ci pentru a-și stăpîni în acest fel emoția. Andrei în schimb, care nu voia să piardă nici una din imaginile locurilor prin care treceau, se strădui la început să-și țină ochii deschiși, dar în cele din urmă fu nevoit și el să se lase în voia acelei stări pe care o încercase, într-o variantă întrucîtva asemănătoare, străbătînd apele argintii ale oglinzii.

Treptat și pe nesimțite goana încetini și se îmblînzi, iar băieții avură impresia unei aterizări line și foarte îndelungate. Intraseră într-un fel de cetate medievală, ale cărei străzi erau însă populate în mod ciudat de oameni îmbrăcați în veșmintele cele mai felurite,

de la togă romană pînă la costumele cel mai modern. Ba chiar Andrei avu impresia că vede — la îndemnul mîriiitului surprins al lui Lolo — doi bărbați în costume de cosmonaut, mergînd liniștiți și dispărînd în gangul întunecos al unei clădiri cu ziduri groase... Parcă întreaga istorie a omenirii, din toate zonele pămîntului se adunase în cetatea uluitoare în care pătrunseră.

Ajunși într-o piață mare, Calul-cu-Stea-Argintie se opri în dreptul unui zid cenușiu și după ce așteptă ca ceilalți doi cai să ajungă de-a dreapta și de-a stînga lui, își întoarse capul spre Șarpe.

— Acum, Șarpe-Înțelept, ce facem?

Șarpele aruncă o privire de jur împrejur și răspunse:

— Așteptăm.

Andrei întîlni ochii întrebători ai lui Mihai și-i făcu semn să aibă răbdare, apoi mîngîie încetîșor lațele lui Lolo, care părea destul de nervos. Văzîndu-l pe motanul Toto cum se întinde ca un arc spre a-și dezmoști mădulele și cum se apucă din nou să-și lustruiească blana cu limba lungă și roșie, Andrei se întrebă dacă nu cumva „pactul” celor doi frați de cruce avea efecte destul de greu de suportat pentru Lolo. Aproape imediat însă ochii îi căzură asupra Ritei, care se biția nervoasă, gata să sară din brațele lui Mihai: abia mai putea fi stăpînită; așa că Andrei se liniști întrucîtva, dacă se poate spune astfel, mai ales atunci cînd Șarpele, observînd scena zise:

— De ajuns, Rita!

Porunca, rostită blînd dar ferm, avu darul să o liniștească brusc pe Rita, care-și ascunse fața, rușinată, la pieptul lui Mihai. Aproape imediat apărîu lîngă ei — ca din pămînt — Iepurele-Năzdrăvan, de a cărui existență Andrei parcă și uitase, și „raportă”:

— Am fost, Înțeleptule Șarpe. Am mirosit. Am adușmecat. Am ascultat. Se apropie deschiderea Porților.

— Cînd? întrebă Șarpele.

— Cînd Soarele ajunge în dreptul turlei.

Abia acum, cu un gest reflex, Andrei își ridică privirile către cer și observă cu surprindere existența unui singur glob auriu, incandescent: așadar, ieșiseră din Ținutul celor Trei Sori! Dar cînd? Și cum? Și ce semnificație putea să aibă trecerea acestei „granițe”?

Ochii mari ai lui Mihai păreau să-i pună aceleași întrebări, pe tăcute. Glasul Calului-cu-Stea-Argintie le întrerupse însă gîndurile:

— Eu zic, Înțeleptule, se adresează el Șarpelui, să nu așteptăm prea mult și să plecăm de aici, pentru că cetatea îmi pare astăzi primejdioasă!

Nici nu rosti bine Calul aceste cuvinte, că vîjiind scurt, cîteva săgeți se și înfipseră în zidul lîngă care se opriseră.

Surprinși și speriați, băieții întoarseră iute capetele ca să vadă dincotro vine primejdia: nu se vedea nimic... Piața părea pustie la prima vedere, dar la o privire mai atentă, ai fi putut zări în dreptul celor trei porți, dispuse împrejurul pieții, câteva umbre negre, prelingându-se iuți și moi, ca niște vedenii.

Aproape imediat al doilea rînd de săgeți se abătură asupra lor, fără să-i atingă însă nici de această dată.

— Jos! șuieră Șarpele — și cei trei cai își aplecară capetele, îndoindu-și genunchii cu o agilitate uimitoare, dar extrem de binevenită, pentru că aproape în aceeași clipă trei lasouri zburară spre gîturile lor cu aceeași iuteală ca și săgețile, nimerind însă alături.

— Indieni? se miră cu glas înăbușit Mihai.

— Nu, spuse Calul-cu-Stea-Argintie. Sînt achizitorii cercului, care...

Dar nu-și termină cuvintele că un nou val de lasouri, mai bine țintite de această dată, căzură iar asupra lor; spre groaza tăcută a celor doi băieți, unul dintre lasouri nimeri grumazul calului pe care se aflau Mihai și Rita.

— Mihai! strigă Andrei, cînd calul prins de lasou zvîcni scurt, ridicîndu-se în două picioare. În aceeași clipă însă și cu totul pe neașteptate, o limbă de foc arse fulgerător frînghia lasoului, făcînd-o scrum și provocînd exclamații de spaimă printre umbrele ascunse sub ziduri!

Uluiți, cei doi băieți se priviră fără vorbă; apoi amîndoi căutară ochii șarpelui sclipitori ca oțelul și înțeleseră din ce parte venise neașteptata salvare.

Întorcîndu-și privirea recunoscătoare spre Șarpe, Calul-cu-Stea-Argintie spuse:

— Să nu mai întîrziem nici o clipă aici, Înțeleptule!

Și apoi, adresîndu-se lui Andrei și Mihai, adăugă:

— Țineți-vă bine!

Abia avură timp băieții să apuce frîiele în mîini, că cei trei cai, zvîcnind într-un uluitor salt aerian, trecură-arc pe deasupra clădirilor ce împrejmuiă cetatea și aterizară de partea cealaltă, într-un fel de parc, la poalele unui dîmb abrupt — unde susura un izvor limpede.

Cei doi cai albi, cu grumazul nădușit în urma primejdiei prin care trecuseră, se apropiară de ulucă și-și muiară boturile în apa rece, cristalină. Observînd intenția lui Mihai de a descăleca, Andrei îl preveni.

— Nu coborî, Mihai. Cred că nu e cazul: plecăm imediat!

Spusele lui veniră la timp, pentru că din nou lîngă ei se ivi Iepurele-Năzdrăvan.

— Oamenii cercului au înconjurat parcul! spuse el, cu iuțeală, dar fără nici un fel de spaimă. După care adăugă: trebuie să ieșim prin străvechiul drum...

Calul-cu-Stea-Argintie încuviință, fără vorbă și se întoarse cu fața spre peretele abrupt al dîmbului, din care izvora firișorul de apă.

Sub ochii uimiți ai băieților, în perete prinse ase desena un cerc luminos, din ce în ce mai luminos, care se prefăcu treptat într-o intrare rotundă, mare cît să încapă un călăreț cu cal cu tot.

— După mine! porunci Calul-cu-Stea-Argintie și pătrunse într-un fel de culoar scaldat într-o lumină portocalie, strălucitoare, o lumină pur și simplu de vis, gîndi uluit Andrei, care încheia șirul celor trei călăreți.

Întorcîndu-și privirea înapoi, el mai avu timp să vadă intrarea galeriei închizîndu-se în spatele lor, ca în „O mie și una de nopți“... Cum pătrunseră aici? În ce fel?... Dar uitîndu-se din nou drept înainte pe deasupra capului lui Mihai, care călărea în fața lui, băgă de seamă cum din fruntea Calului-cu-Stea-Argintie izvora o lumină scînteietoare, ce se proiecta de-a lungul drumului și își spuse pentru prima dată că n-ar fi deloc exclus ca neobișnuita stea ce strălucea pe fruntea acestuia să mai fi avînd și un alt rost decît acela de a-l înfrumuseța...

Drumul păru să fi durat mult și totodată foarte puțin. După o vreme, după ce între timp trecuseră prin multe, foarte multe întrețări care arătau că ciudata așezare medievală se sprijinea pe o adevărată rețea de complicate drumuri subterane, ieșiră pe neașteptate din nou în aerul limpede al zilei, printr-o altă coastă a dîmbului.

Andrei nu rezistă tentației și, odată ieșit afară, întoarse capul să vadă cum se închide tunelul în urma lor, la fel de miraculos cum se deschisese și „dincolo“.

Se aflau acum într-o altă piațetă, în fața unui castel masiv în zidul căruia erau săpate două porți înalte de argint, înnegrite de vreme.

— Aici, dragii mei, spuse Șarpele oarecum tăgănat și pe gînduri, aici locuiește Anabella, vestita asistentă a Marelui-Magician...

Iar cuvintele lui răsunară în chip deosebit, de parcă acest castel ar fi avut o însemnătate cu totul și cu totul aparte în trecutul misteriosului Șarpe. O însemnătate știută doar de el. „Sau poate nu numai de el?“ se întreabă Andrei, observînd modul în care Toto, Rita, Iepurele-Năzdrăvan și mai ales Calul-cu-Stea-Argintie îl priveau pe Înteptul Șarpe.

Acesta privi gînditor cerul: soarele se apropia încet-încet de turla înaltă a castelului...

Andrei, Mihai și ceilalți coborîră în sfîrșit de pe cai, trăgînd cu urechea la un ușor sforăit care se auzea cînd mai tare, cînd mai încet în dosul porții. Erau întrucîtva obosiți nu atît de drum, cît mai ales de emoțiile încercate în străvechiul oraș; dintre toți însă, cel mai dornic să-și dezmoștească oasele părea motanul Toto, care se întinse din nou cît era de lung și apoi se arcui tot, cu ochii închiși de plăcerea acestui „exercițiu”; plăcere depășită poate doar de momentele de răgaz în care își lîngea metodic blana lucioasă și neagră, de la gheare și pînă în virful cozii.

— Ascultă, spuse Lolo, privindu-l plin de curiozitate. Eu cred că ești ori peste măsură de leneș, ori peste măsură de bătrîn, că una-două te întinzi de-ți trosnesc oasele. Eu — adăugă el cu o foarte discretă mulțumire de sine, în care se simțea, dacă erai atent, irezistibila dorință de a se da de exemplu — eu fac asta foarte, foarte rar. Și nu mă arcuiesc, ca tine; pe cuvîntul meu că este inestetic, de-a dreptul urît! Ce să mai vorbim de obiceiul ăsta de a-ți lînge blana?

Toto îl privi cu ochii mijiți:

— Cîinii în schimb se caută de purici de dimineață și pînă seara.

Băieții izbucniră în rîs.

— Ce-s ăia „purici”? întrebă cam supărat Lolo. N-am auzit niciodată de chestia asta și Andrei nu mi-a spus nimic.

— N-are importanță, răspunse Toto. Și pe urmă, ai putea să-mi spui cîți ani ai tu?

Lolo se întoarse surprins către Andrei.

— Ăă... vreo doi ani, răspunse acesta, în locul lui, gîndindu-se cam de cînd datau primele încercări de a-l perfecționa pe Lolo.

— Vezi?! triumfă motanul. Eu în schimb am... circa o mie două sute de ani!

Și, văzînd expresia complet uluită care se așternuse pe chipul lui Andrei și Mihai (cît despre Lolo, el rămăsese cu o labă în aer și atît de preocupat, încît dovedea că începuse repede să socotească, pentru a înțelege cum se cuvine cele spuse), Toto adăugă:

— Și Rita, cît o vezi de sprintară, are peste 500 de ani; și Iepurele-Năzdrăvan, și Calul-cu-Stea-Argintie, și ce să mai vorbim de...

Șarpele-Înțelept îi aruncă însă o privire ușor nemulțumită, deși atenția lui părea să fie absorbită de sforăitul ce se auzea din spatele porților. Motanul tăcu. Era evident că fusese pe punctul de a destăinui ceva ce nu se cuvenea să ajungă la urechile altora.

Faptul nu scăpă însă lui Andrei și Mihai, și chiar lui Lolo.

Întrucîtva mulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, lui Lolo îi dădea mîna acum să fie mărinimos :

— Lasă, zise el, ai dreptate, ce să mai vorbim mult, că pierdem timpul de pomană.

— Așa e, îl pierdem, conveni și motanul cu ușurare. Așadar, ce facem acum?

— Batem în această poartă, preciză Șarpele; și anume chiar domnia ta vei face această treabă, domnule motan. Și ai să vezi de ce. Toți ceilalți pitiți-vă pe lingă ziduri!

Motanul îl privi surprins, dar nu comentă; se ridică tacticos și calm, se apropie de uriașul ciocan care atîrna legat cu un lanț de fier și bătu de trei ori.

Trecu un timp destul de lung pentru Mihai și Andrei, căroră acum, că ajunseseră la Castelul Anabellei, li se păreau minutele lungi ca anii. Sforăitul încetă și după o vreme un oblonas, aproape de neobservat în corpul porții, se dădu la o parte, iar prin el se ivi capul unui motan parcă identic cu Toto. Atîta doar că mustățile lui erau cu totul și cu totul argintii, ceea ce, în urma discuției de mai sus, putea demonstra o vîrstă cutremurător de înaintată.

Cei doi motani aidoma se priviră perplex. Bineînțeles însă, că mai întîi își reveni motanul din poartă, care după ce-l examinează cu un ochi critic pe Toto, îl întreabă scurt:

— Cine ești și ce poștești?

Toto își revenise și el între timp. Cam șocat de bruschetea interpelării, se hotărî să-i dea confratelui său o lecție de creștere aleasă, cu atît mai mult cu cît era de față și Lolo; așa că, înclinîndu-se cuviincios pînă la pămînt, glăsuî:

— Bun găsit, preacinstite frate, vere și cumnate — pentru că străini unul de altul nu prea părem a fi; doresc ca ziua de astăzi să însemne pentru domnia-ta cît și pentru mine un prilej minunat de veselie și aducere aminte de-a lungul tuturor sutelor și miilor de ani ce ne mai așteaptă de acum înainte, întrucît alesul neam din care ne tragem amîndoi a dovedit încă de la nașterea sa și pînă astăzi puterea unei vitalități de neînfînt, istețimea firească și darul de a-și păstra o sănătate trupească și sufletească nemaiîntîlnite și nemai-auzite înainte și după!...

— „...înainte și după...” repetă pe jumătate amețit motanul din cadrul porții și, înclinîndu-și capul pe prichici, reîncepu să sforăie cu și mai multă convingere.

Toto, care făcuse, evident, o pauză de respirație foarte obișnuită în arta elocvenței, se opri jignit, în vreme ce tovarășii săi de drum, urmărindu-i demonstrația oratorică, se prăpădeau de ris, în

frunte cu Rita. Pînă și Șarpelui-cel-Înțelept îi străluceau ochii într-un fel ce „trăda o bună dispoziție vecină cu veselie” — ca să vorbim în stilul frumoasei expuneri a motanului Toto.

Acestuia însă aproape îi dădură lacrimile de supărare sub bombardamentul nepăsătoarelor sforăieli ale insensibilei rubedenii.

— Lasă, Toto, nu te necăji, spuse Mihai, ștergîndu-și ochii cu amîndouă mîinile și pregătindu-se să apuce el de această dată ciocanul; Șarpele însă îi făcu semn că nu trebuie și, după ce rîsul tuturor se potoli, zise:

— Dragii mei, Toto a făcut — e drept, fără să vrea — *exact* ceea ce trebuia, pentru că motanul pe care îl vedeți colo-sus este în slujba Magicianului și — treaz — nu ne-ar fi deschis pentru nimic în lume!

Spusele Șarpelui provocară o surpriză totală. Probabil că nici Calul-cu-Stea-Argintie nu știuse nimic pînă atunci, pentru că se uita cînd la ferăstruca prin care atirna capul motanului adormit, cînd la Înțeleptul Șarpe. Numai Iepurele-Năzdrăvan își curăța mustățile cu un aer ce demonstra că fusese la curent cu absolut totul și că vestea adusă de el tocmai la asta se și referea, anume la faptul că paznicul va dormi atunci cînd soarele va ajunge deasupra turlei...

— Acum însă, își continuă Șarpele ideea, ferăstruca este deschisă și paznicul adormit. Pe lîngă el, se pot strecura atît Rita, cît și Toto, ca să descuie porțile pe dinăuntru.

Este de prisos să spunem că la auzul acestor cuvinte, cea mai fericită persoană dintre toți fu Toto: era prilejul cel mai nimerit de a-și spăla onoarea pătată și de a se răzbuna pe nedemna lui rudă, care-l făcuse de rușine în fața lui Lolo.

Astfel încît, cocoțîndu-se pe grumazul Calului-cu-Stea-Argintie, Rita și Toto săriră pe lîngă mustățile cărunte ale motanului portar și, după cîteva clipe, porțile de argint se deschideau încet-încet împinse cu infinită precauție de cei doi.

După ce toți se strecurară înăuntru, cu aceeași băgare de seamă porțile fură trase la loc și încuiate, în vreme ce făptura cu blană neagră, cu care Toto se mîndrise la început a fi rudă, își dormea mai departe somnul profund, pe același prichici.

Într-o tăcere desăvîrșită intrușii înaintară pe sălile lungi ale castelului, pînă ce distanța între ei și poartă fu suficient de mare. Atunci, la un nou semn al Șarpelui, întregul grup se opri pentru un scurt sfat.

— După știința mea, spuse Șarpele, aici în castel cred că principalul dușman — dacă nu chiar singurul — este, sau mai bine-zis *a fost*, motanul portar, pe numele lui — *Max*.

— „Max“? făcu scîrbit Toto, scuipînd cu un aer decis în direcția porții.

— Da, Max. S-ar putea să mai fie și alții, pe care eu să nu-i știu, dar nu cred. Max nu este un pericol, pentru că stă permanent la poartă și nu are de unde să știe că noi am intrat. Iar la ieșire... vom mai vedea.

— Și pe Anabella unde o găsim? întrebă nerăbdător Mihai.

În aceeași clipă, în încăperile castelului începură să curgă acorduri de instrumente, fragmente de melodii, valuri de muzică în care nenumărate viori alergau parcă spre a se lua la întrecere cu pianele, violoncele și violine; cornii și fagoții însoțeau cu sunete groase, catifelate, această întrecere uneori vioaie, alteori tristă și dulce; treptat instrumentele se opriră unul după altul și liniștea se întinse iar peste sălile pustii.

— Ce-a fost asta? întrebă în șoptă amîndoi băieții.

— A venit timpul să vă spun, răspunse Șarpele, că Anabella, asistenta Marelui-Magician, este înzestrată cu unul din cele mai frumoase daruri ale lumii: construiește instrumente muzicale sau le repară pe cele stricate, insuflîndu-le puterea de a scoate sunete desăvîrșite și de a-i face pe oameni fericiți cînd le ating sau le ascultă...

— Și atunci, întrebă cu ochii mari Mihai, atunci în ce constă... legătura dintre ea și Marele-Magician?

— La început, continuă Șarpele, ea a fost într-adevăr asistenta lui și a învățat toate tainele magiei. Dar sufletul îi tinjese după o frumusețe nouă, deosebită, deplină; și atunci și-a folosit puterea pentru a construi cele mai minunate instrumente muzicale. Întreaga sau aproape întreaga Țară a Drumurilor Portocalii a îndrăgit-o și însăși *Bagheta*, instrumentul Marelui-Magician, a început s-o asculte mai mult pe ea.

— Înțeleg, înțeleg acum totul, șopti Andrei, amintindu-și de misterioasa „autoeliberare“ a baghetei din mîna adormită a Magicianului.

— Sau *aproape* totul, preciză blînd Șarpele. Mai aveți poate de văzut și de întîmpinat multe...

Mihai se uită nedumerit la Andrei:

— Cred că Înțeleptul-Șarpe se referă la acele *fețe* ale Marelui Magician, șopti el. Dar pînă acum n-am întîlnit încă nici una dintre ele, cred...

— Nici una? făcu Șarpele. Dar Marea Vinătoare Regală? Dar oamenii circului?

Băieții îl ascultau uimiți.

— Așadar toate au fost „fețe” și expresii ale acestui geniu al răului, spuse pe gânduri Andrei.

— Întocmai, încuviință Șarpele. Le-ai denumit exact. Dar în curînd...

Și tăcu timp de o clipă, după care adăugă:

— Totul la timpul cuvenit. După care, întorcîndu-se către Calul-cu-Stea-Argintie zise:

— Și acum, care este părerea ta, Calule-cu-Stea-Argintie, cum să procedăm?

— Cred că trebuie să mergem fără întîrziere și să ne înfățișăm Anabellei.

— Prea bine. Să mergem. După toate semnele, ea se află în Sala cea Mare a Muzicii.

Între timp, sunete dispartate, acorduri, uneori cîte o întreagă frază muzicală străbăteau spațiile. Călăuzindu-se după ecoul lor, întregul grup porni în căutarea Marii Săli a Muzicii: în drum, băieții priveau curioși pereții, candelabrele de cristal, tablourile și statuile mari și mici care împodobeau din loc în loc încăperile, mobila încrustată în platină și sidef, porțelanurile și uriașele vase cu flori de toate culorile ce răspîndeau un parfum proaspăt, curat, încît te puteai crede în plin cîmp.

Între timp, liniștea se reinstaurase iarăși pretutindeni și deși călcau acum fără grijă pe pardoseala de marmură strălucitoare, pașii lor nu făceau nici un fel de zgomot; pînă și copitele cailor păreau a atinge doar straturi moi de aer. Totul era atît de ireal, încît Andrei simți la un moment dat mîna lui Mihai căutîndu-i-o pe a sa, de parcă i-ar fi fost teamă...

Dar Mihai nu se temea; privindu-i ochii, Andrei citi în ei o profundă bucurie și pricepu tot ceea ce vroise să însemne gestul lui involuntar.

În sfîrșit, la capătul uneia dintre săli se văzură două uși mari, larg deschise, prin care se revărsa acum un val de acorduri îmbătătoare... Apropiîndu-se, întregul grup se opri în cadrul ușii și rămase acolo ca sub puterea unei vrăji: cu spatele la ei, o femeie îmbrăcată într-o rochie sclipitoare ca argintul, cu plete lungi, negre, revărsate pe umeri, dirija cu *bagheta*, ce fusese pînă nu de mult în mîna Magicianului, un univers întreg de instrumente muzicale, care cîntau *singure*, fără interpreți, scoțînd cele mai desăvîrșite sunete auzite vreodată în lume... Ciudatul și solitarul concert dură acum mult, „o veșnicie lungă de o clipă” ar fi zis Andrei dacă n-ar fi fost atît de total absorbit, fermecat, înrobit, cum de altfel erau toți: Calul-cu-Stea-Argintie și cei doi frați ai săi, Rita, Lolo și Toto, Iepurele-Năzdrăvan și însuși Șarpele-Înțelept, *mai ales* Șarpele Înțelept

prin trupul căruia se scurgea parcă întregul val al extraordinarei muzici... Și dacă atenția lui Andrei și Mihai n-ar fi fost cu desăvîrșire anihilată de ceea ce vedeau, auzeau și simțeau, ei ar fi observat de bună seamă că între rochia argintie, strălucitoare, a Anabellei și solzii Șarpelui-Înțelept exista o înrudire izbitoare, dar nu mai puțin misterioasă.

Concertul se apropia însă de final și, după un asalt victorios și răsunător al alăturilor, cele din urmă sunete pieriră în spațiile înalte ale sălii... După o clipă, femeia îmbrăcată în rochia argintie se întoarse spre ei și spuse:

— Bine ați venit în Castelul de Argint, stimați oaspeți... Fii binevenit aici și pretutindeni, Șarpe-Înțelept, adăugă ea, cu o plecăciune adâncă în direcția acestuia. Și, ridicîndu-se, îi învălui pe toți cu privirea caldă, luminoasă și totodată stranie a ochilor ei care lui Andrei îi părură cunoscuți, cunoscuți, cunoscuți...

Dar atenția lui ca și a lui Mihai fugise aproape imediat spre *baghetă*, în jurul căreia aerul vibra așa cum vibrase și în Muzeul Poveștilor.

— Bine te-am găsit, Anabella, glăsui Șarpele cu o deosebită bucurie în glas.

Calul-cu-Stea-Argintie puse un genunchi la pămînt și-și înclină fruntea în fața femeii argintii; la fel făcură frații săi, apoi Iepurele-Năzdrăvan, Toto și Rita, care prima oară de cînd o cunoșteau băieții părea serioasă, liniștită și fericită în același timp.

Andrei și Mihai se apropiară la rîndul lor și se înclinară, dînd să-și spună numele și să-l prezinte, desigur, și pe Lolo. Dar Anabella îi opri cu un gest.

— Știu totul. Bagheta mi-a povestit în amănunt.

După care adăugă, oftînd:

— Mereu se întîmplă așa: nu trec bine cîteva sute de ani și Marele-Magician reușește să iasă la lumină, iar eu trebuie să vin și să repar totul...

— Acum el doarme, spuse timid Mihai, uitîndu-se la Anabella. Iar Adina, verișoara mea, este acolo, în Muzeul Poveștilor, prefăcută în stană de piatră...

— Știu și asta, răspunse Anabella. De altfel, semnele influenței nefaste a fostului meu profesor au reapărut pretutindeni aici, mă și mir că ați putut intra. Sînt un fel de prizonieră...

— Și Max doarme, preciză Șarpele, liniștit. Iar noi am intrat datorită lui Toto.

Spunînd aceasta, Șarpele întoarse capul spre Toto, care se înfoie cu totul de plăcere și satisfacție: acesta era în sfîrșit momentul în care mîndria lui, atît de greu încercată, se putea socoti întrucîtva răsplătită.

— Eu cred, spuse în sfârșit Calul-cu-Stea-Argintie, eu cred că trebuie să ne grăbim; nu-i așa, Înțeleptule?

— Așa este, răspunse Șarpele. În curînd soarele va trece de turla castelului, iar Max se va trezi și, după cît îmi dau seama, Anabella încă nu s-a hotărît să se folosească de bagheta ei decît numai și numai pentru muzică. Dacă ar vrea, l-ar face pe Max una cu pămîntul!

Spunînd aceasta, Șarpele privi spre Anabella, care, ținînd în palme misteriosul instrument, îl examina parcă, cufundată în gînduri. După o vreme, ea ridică privirea spre Șarpe și spuse:

— Nu vreau să fac nimic *în folosul meu* propriu-zis; dacă aș face-o, cu ce m-aș mai deosebi de fostul meu profesor?

La acest răspuns ochii Șarpelui străluciră de satisfacție și bucurie; era clar că prin cuvintele ei, Anabella îi confirma speranțele pe care el, ca o întruchipare a înțelepciunii milenare a omenirii, și le punea în mîinile, mintea și sufletul ei.

— Să mergem, așadar, spuse Șarpele.

— Să mergem, răspunse Anabella.

Părăsiră cu toți Marea Sală a Muzicii, ale cărei uși se închiseseră la un semn al baghetei.

Oameni, păsări și animale apăreau ca prin farmec de pretutindeni, așteptînd trecerea Anabellei, care se oprea în fața fiecăruia cu o adîncă plecăciune, șoptindu-i *ceva* știut doar de ea și primind un anume răspuns, după care ochii ei deveneau mai strălucitori și fruntea mai dreaptă...

Privind scena, Andrei care și-o închipuise pînă atunci pe Anabella ca pe un fel de *stăpînă* a unei lumi magice, se întreba pentru prima dată dacă nu cumva puterea ei provenea nu atît de la baghetă, cît de la misterioasele cuvinte pe care i le șoptea fiecare ființă în fața căreia se oprea și se înclina... Era un ceremonial secret al cărui sens îi dădea tîrcoale, înfiorîndu-l de emoție și îi scăpa în același timp ca printre degete, lăsîndu-l uimit și nedumerit.

Între timp se apropiaseră de ieșirea „păzită” de sforăiturile lui Max; și în vreme ce Toto și Rita descuriau din nou poarta, deschizînd-o cu aceleași precauții ca și la venire, Andrei întoarse capul și constată cu stupeoare că sălile erau acum *absolut goale*, pieriseră ca prin farmec toate acele chipuri în fața cărora Anabella se înclinase cu respect și sfială, totul părea pustiu — și el se întreba dacă tot ceea ce văzuse a fost adevărat sau nu, dacă nu fuseseră doar rodul închipuirii lui; întilni însă ochii Șarpelui, care îl priveau cercetători, și își propuse să lase dezlegarea enigmei pentru mai tîrziu.

Odată ajuns în afara castelului, întregul grup se îndepărtă ușurel, câteva sute de metri, apoi se opri. Ca și la venire, Andrei și Mihai încălecară fiecare pe calul „său“, împreună cu Lolo, Rita și Toto, nu înainte însă de a o ajuta pe Anabella să urce în șaua Calului-cu-Stea-Argintie, de unde bătrînul Șarpe veghea totul cu un aer îngîndurat. Cu câteva sute de metri mai în față, Iepurele-Năzdrăvan cerceta împrejurimile, ridicat în două labe și cu urechile ciulite. Apoi întoarse capul spre ei și iarăși Andrei avu senzația unui mister care îi dă tîrcoale: din ochii Iepurelui-Năzdrăvan izvorau un fel de scînteii și un fluid lega parcă aceste scînteii de bagheta ce licărea în mîinile Anabellei...

„Acum, gîndeau băieții, acum vom intra iarăși în galeriile subterane“ și presupunerea lor se dovedi întemeiată: după o scurtă așteptare în fața dîmbului înverzit, pătrunseră în aceleași galerii, călărind în același monom, cu deosebirea doar că acum împreună cu ei se afla și Anabella...

Deosebirile aveau să se dovedească a fi însă mai multe și mai profunde, pentru că la a doua întretăiere de drumuri, Iepurele-Năzdrăvan se opri, cu urechile și mai ciulite parcă (lui Andrei i se păru pur și simplu că au crescut brusc, în mod nefiresc, dar de bună seamă era o simplă impresie) și îi așteptă. Calul-cu-Stea-Argintie se opri lingă el și își înclină capul pentru a asculta ceea ce Iepurele, grăbit și îngrijorat, îi șoptea la ureche. Apoi se întoarse spre Șarpe și spre Anabella și ținu împreună cu ei un sfat scurt; atît Andrei cît și Mihai pricepură cu subită îngrijorare că ceva nu era în ordine și așteptară să afle despre ce este vorba. Dar Anabella îi făcu un semn Iepurelui-Năzdrăvan și merseră mai departe, pînă la cea de-a treia întretăiere de drumuri.

De această dată Anabella, Rita și Toto coborîră și la fel făcură Andrei și Mihai, fără să mai aștepte vreun semn.

— Ce se întîmplă? întrebă Andrei, căutînd ochii Șarpelui.

Acesta *asculta ceva* însă, cu întreaga lui ființă, cercetînd cu ochii ageri galeriile ce se deschideau la dreapta și la stînga, de parcă semnale insesizabile pentru urechile și ochii muritorilor de rînd îi povesteau *lui anume* și numai lui, nici măcar Anabellei sau baghetei acesteia, fapte și întîmplări îngrijorătoare.

După câteva astfel de clipe, Șarpele se întoarse spre ceilalți, dar mai ales spre băieți, de parcă ceea ce avea de spus era important în primul rînd pentru ei:

— Se pare, dragii mei, că ne așteaptă vremuri foarte grele, prea grele pentru noi...

— Ce vrei să spui, Înțeleptule? se sperie Mihai. Andrei, tu auzi? se întoarse el spre acesta.

— Aud, din păcate, răspunse Andrei și se întoarse și el, la rîndul său, către Șarpe:

— Trebuie să înțeleg, Înțeleptule-Șarpe, că *există*, că *a apărut* o primejdie împotriva căreia nici bagheta magică nu poate lupta?

Șarpele cugetă puțin, înainte de a răspunde:

— Nu știu... Este o primejdie nouă, necunoscută pentru noi... și în mod sigur necunoscută și pentru Magician însuși, care nu știu dacă are sau nu vreun amestec...

— Și — continuă încordat Andrei — atunci cînd Magicianul va reîntra în neființă, pentru că nădăjduiesc să reușim împreună acest lucru, atunci cînd el va reîntra în neființă, primejdia va dispărea o dată cu el, sau va continua să existe?

— Tocmai asta nu știu, răspunse Șarpele: poate că da, poate că nu... Rămîne de văzut.

— Și noi cum vom ști, Andrei? întrebă cu ochi mari, îngrijorat, Mihai.

Andrei ridică din umeri, neputincios.

— V-am spus că rămîne de văzut, repetă Șarpele. Evenimentele ne vor arăta, iar înțelepciunea și curajul ne vor conduce și de această dată. Răul nu poate înfrînge definitiv binele, niciodată, adăugă el încetișor, mai mult pentru sine, dar Andrei, care îl auzi, se întreba în ce măsură Înțeleptul Șarpe își spunea acest lucru ca pe o certitudine sau ca o autoîncurajare...

Era clar pentru cei doi băieți că deocamdată nu pot afla nimic în plus. La un semn al Iepurelui-Năzdrăvan, cu toți încălecară din nou și porniră mai departe. Starea de bucurie și încîntare cu care părăsiseră Castelul de Argint se topise parcă, iar neliniștea care o afectase cel mai tare pe Rita, se strecurase pînă și în Lolo; Lolo stătea încordat și își stăpînea în mod evident dorința de a mîrîi sau de a se mai lua la harță cu Toto. Cît despre acesta, părea că își pierduse o mare parte din aplomb, pentru că din cînd în cînd, întorcea ochii și mustățile spre Lolo, privindu-l cu un fel de amărăciune; în cele din urmă sfîrși prin a-și întinde laba spre el și rămase așa pînă la capătul călătoriei subterane.

Odată ieșiți la suprafață, călătorii cercetară cu privirea împrejurimile și apoi își luară zborul peste cetatea medievală în care știau acum ce pericole îi pot aștepta. În saltul lor uriaș, trecură tocmai dincolo de porțile cetății, astfel că băieții nu mai avură prilejul să revadă mulțimea amestecată a oamenilor și costumelor, iar drumul — la fel de amețitor ca și la venire — se opri tocmai în poiana plină de maci din tabăra Calului-cu-Stea-Argintie.

Aici îi aştepta întreaga suflare şi dintr-o singură privire Andrei înţelese că semnele acelei *primejdii* fără nume ajunseseră pretutindeni: păsările săgetau cerul neliniştite, caii se plimbau încolo şi încoace nervoşi, lovind tăcuţi pământul cu copita, încordându-şi coamele, pînă şi cîrţitele îşi scoteau ici şi colo din pământ boturile, pentru a mirosi împrejurimile şi a pieri la fel de brusc precum au apărut; totul era schimbat şi aburit, ca atins de o undă nevăzută.

Şarpele părea însă mult mai liniştit, la fel şi Calul-cu-Stea-Argintie, iar faptul îi miră pe băieţi.

— Ai observat, Andrei? întrebă în şoaptă Mihai. Parcă aici, în tabără, atît Calul-cu-Stea-Argintie cît şi Şarpele au prins putere...

Da, avea dreptate Mihai! Şi Andrei observă din nou capacitatea prietenului său mai mic de a sesiza unele lucruri care, lui, mai-mai că-i scăpau. Era vorba despre o anume sensibilitate a lui Mihai, o remarcase şi în alte dăţi şi îşi propuse să-l observe mai bine: „Cred că l-am subapreciat adesea pe Mihăiţă“, gîndi el, şi îl privi cu plăcere cum se scotocea prin buzunare ca să-i dea Ritei nu ştiu ce, în vreme ce Rita, suită pe umărul lui, îl trăgea de ureche în joacă şi scotea mici ţipete neinteligibile, mai mult ca să arate că orice s-ar întîmpla ea e curajoasă şi că aşa trebuie să fie şi alţii.

După un scurt răgaz, Şarpele spuse:

— Ei, acum trebuie să vă luaţi rămas bun de la Iepurele-Năzdrăvan, Rita şi Toto, care rămîn aici...

— Şi de la fraţii mei, de asemenea, adăugă Calul-cu-Stea-Argintie. Eu vă voi conduce pînă aproape de ţinuturile voastre; dar, adăugă el, pentru că în drum nu vom mai avea timp să ne spunem mare lucru, vă voi încredinţa una din tainele pe care trebuie să le ştiţi, chiar dacă n-o veţi înţelege acum, în această clipă.

Cuprinşi de emoţie, Andrei şi Mihai se uitară unul la altul şi apoi amîndoi la Calul-cu-Stea-Argintie.

— Vreau să vă spun, glăsui acesta, că noi sîntem adesea foarte, foarte aproape de voi, de mintea şi de sufletele voastre; că numai binele şi răul ne despart, aşa cum numai binele şi răul ne pot uni.

Aceste cuvinte îi uluiră atît de tare pe băieţi încît amîndoi rămaseră cu ochii ţintă la cel ce le rostise. *De ce* le spusese, *ce* vroiau să însemne acele cuvinte, care era *mesajul* pe care Calul-cu-Stea-Argintie li-l încredinţa oare?

Dar nici Mihai şi nici Andrei nu avură răgazul necesar de a răspunde tuturor acestor întrebări lăuntrice, pentru că aproape imediat cei doi cai înstelaţi veniră aproape de ei, cu ochi calzi şi prietenoşi şi se lăsară mîngiaţi pe grumaz, în semn de bun rămas. „Vă mulţumim...“ şopti Andrei, iar Mihai le sărută boturile umede. Pe urmă veni Iepurele-Năzdrăvan care se ridică demn în două

picioare și-i salută întinzându-le laba dreaptă, iar Rita îi luă de gît pe rînd și făcu timp de un minut atîtea strîmbături și giumbușlucuri, încît fu nevoie de ordinul expres al Calului-cu-Stea-Argintie ca să se potolească și să se dea deoparte.

Cel din urmă fu motanul Toto, care aștepta cu un aer filozofic și răbdător sfîrșitul efuziunilor sentimentale ale Ritei; se apropie moale, își mîngîie în treacăt blana neagră de picioarele lui Andrei și Mihai, torcînd cîte o clipă sonor pe lîngă fiecare, în chip de afecțiune și apoi se apropie de Lolo:

— Nădăjduiesc, spuse el ceremonios, că nu vei uita cunoștința și prietenia care ne-a legat.

— Nu voi uita, îl asigură sincer Lolo și dădu din coadă.

— Mie mi-a făcut plăcere, mai adăugă motanul grav și îi întinse laba. Salut!

— Salut! răspunse Lolo și, după o clipă adăugă: și mulțumesc foarte mult.

Este de presupus că aceste cuvinte i-au produs lui Toto o satisfacție atît de mare, încît se așează imediat jos și începu să toarcă cu atîta putere, încît Lolo o șterse la iuțea, de teamă probabil ca aversiunea lui firească față de asemenea manifestări să nu-i altereze bunele sentimente...

...Apoi totul deveni de la un moment la altul neclar și confuz, poate pentru că Șarpele se uita la ei în chip straniu, sau poate pentru că steaua argintie a Calului strălucea peste măsură, sau poate pentru că toate acestea la un loc se legau într-un fel de *stare comună*, ce izvora din vîrful baghetei...

Fapt este că atunci cînd trecură din nou prin apele orbitoare ale oglinzii în sala cea mare a muzeului, nici Andrei, nici Mihai (și poate nici Lolo) n-ar fi putut să spună cînd s-au mistuit toate în spatele lor, cînd a pierit de lîngă ei Calul-cu-Stea-Argintie care spusese că îi va conduce o bucată de drum și cum au pătruns împreună cu Anabella și Șarpele în lumina *atît de diferită* în care îi așteptau Adina cu brațul întins acuzator și Magicianul adormit în somnul lui greu ca secolele...

*

După ce Adinei îi trecuse momentul de „slăbiciune” — cum ar fi zis unchiul Cristian — devenise din nou atentă la ceea ce se întîmpla în jurul ei; o vreme plimbarea tuturor acelor chipuri și ființe se desfășură aproximativ la fel, iar cuvintele pe care și le spuneau păreau „teribil” de oarecare și în același timp deosebite, de parcă i-ar fi auzit gîndurile. Așa de pildă la un moment dat

trecură foarte, foarte aproape, Harap-Alb, Spînul și Fata Împăratului, iar aceasta îi spunea Spînului: „Știi bine că orice ai face, tot te vei da de gol pînă la urmă!“ ... Poftim! Pe urmă trecuse din nou Albă-ca-Zăpada și glasul unuia dintre pitici spuse: „Albă-ca-Zăpada, să știi că o să-ți cumpărăm din bănii cîștigați de noi un șirag de rubine, roșii uite așa — ca cizmele mele!“ Iar Albă-ca-Zăpada zîmbise blînd, fericită și la fel de neștiutoare ca și pînă atunci...

În plus, Adina, oricît își muncea gîndul, nu reușea să înțeleagă dacă ei o *văd* pe ea, sau „se fac“ că n-o văd, cu atît mai mult cu cît, la un moment dat avu impresia că un personaj foarte, foarte ciudat, aproape necunoscut, aproape o umbră, vine îngîndurat *drept* spre ea și că trece *prin* ea, adică mai degrabă *înglobînd-o* pentru o clipă pentru a o lăsa apoi și a trece mai departe... Ba chiar, de această dată, Adina simți parcă un fel de frică, întrucît totul *era* și nu *era*... Pe urmă însă, începu a desluși cum mișcarea generală din jurul ei începe a fi dominată de o preocupare generală și unică: parcă toți își *comunicau* ceva, o veste, un consemn, cine știe?... Pentru că după scurtă vreme ființele dimprejur se mistuiră, unele reluîndu-și locul în muzeu, altele pierind pur și simplu. Aerul deveni *colorat*, senzația de verde dispăru aproape complet, iar oglinda se făcu strălucitoare, unduioasă și vie, pentru ca treptat din apele ei să se ivească, spre infinita bucurie a Adinei, Mihai, Andrei, dragul de Lolo, Șarpele cel peste măsură de ciudat și... și o femeie făcută parcă toată din argint...

...Și iată și Bagheta! Este în mîinile acestei minunate ființe, iar în jurul ei aerul tremură în unde luminoase...

*

— În sfîrșit, izbucni cu însuflețire Mihai intrînd în sala mare a muzeului, ea este verișoara mea, care...

Dar Andrei îi puse ușurel mîna pe braț și îi făcu semn cu degetul la buze, arătîndu-i ceva. Iar acest *ceva* era din nou, din nou același ritual misterios pe care Anabella îl desfășurase în castelul ei, la plecare. Intrînd în muzeu, ea nu privi nici spre Marele-Magician, nici spre Adina, ci ducîndu-se în dreptul fiecărui erou de poveste se înclină adînc, aproape atingîndu-i veșmintele, cu un respect care parcă îi înfiora întreaga ființă. Și dacă Andrei fusese profund emoționat de această *legătură* intimă, socotind-o totuși firească la Castelul de Argint, aici faptul îl lăsa cu desăvîrșire interzis, întrucît el *știa* că toate aceste personaje sînt simple exponate de muzeu construite de oameni din cartoane, plastic, celuloid și pînză. Se înclina oare Anabella în fața unor... unor manechine?!

Mihai privea și el uimit, neînțelegînd, în ce-l privea, aproape nimic; pentru Adina însă (ceea ce Andrei și Mihai nu aveau s-o știe decît mult mai tîrziu), pentru Adina totul era *firesc*, în ordinea lucrurilor, iar încrederea ei în Anabella, în puterea ei binefăcătoare deveni deplină.

Cînd își sfîrși îndatoririle, Anabella reveni în locul unde o așteptau Șarpele cel Întept și băieții (Lolo se repezise din prima clipă spre Magician și după ce-i dăduse tîrcoale se postase la picioarele Adinei, într-o așteptare nerăbdătoare și semnificativă).

— Sînt gata, spuse Anabella cu simplitate. Apoi se apropie de Adina și rămase timp de o clipă în fața ei, privind-o în tăcere...

Iar clipa aceea fu, poate, pentru băieți, ce mai lungă și mai chinuitoare din tot ce li se întîmplase pînă atunci...

Din brațul ridicat al Anabellei, se scurse de această dată prin intermediul baghetei un fluid la fel de fulgerător ca și *atunci*, dar nu verde, ci altfel colorat parcă (Andrei ar fi putut să jure că era pur și simplu portocaliu)... Iar Adina, clipind din ochi după atîta nemișcare, își lăsă încetîșor brațul în jos: Anabella însă o privea într-un anume fel, iar Adina, cu ochii în ochii ei, părea să recepționeze un mesaj încredințat de această dată numai ei... Un mesaj care se imprima, poate, undeva în adîncul sufletului ei fără să știe.

— Îți mulțumesc, frumoasă Anabella, șopti Adina...

Abia atunci se repezi la ea Mihai și imediat după el Andrei; agățată de gîtul lor, Adina începu să plîngă.

— Dacă ați ști, băieți, ce spaimă am tras la început! Vedeam tot, auzeam tot, înțelegeam tot, dar nu puteam mișca un deget, o pleoapă, înțelegeți voi? O pleoapă!

Bucuria cea mai zgomotoasă era a lui Lolo, pe care Adina fu pe punctul de a-l lua în brațe, mai mult de curiozitate: Lolo — cîine adevărat?! Îl lăsă însă și se întoarse spre Șarpe, ai cărui ochi străluceau cu deosebire, privind-o.

— Îți mulțumesc, Șarpe bun și înțelept, se înclină Adina serioasă și emoționată. Nu știu cine ești, dar știu că fără tine am fi încăput cu toți în mîinile acestui ticălos de Magician! Îți mulțumesc, iar pe Anabella n-am s-o uit niciodată și...

— ...Și nici eu! răsună pe neașteptate vocea tunătoare a Marelui-Magician, care smulse fulgerător, cu un gest plin de forță, bagheta din mîna Anabellei.

Nu se pot descrie oroarea, spaima și disperarea care-i cotropiră într-un singur trăsnet pe toți. Însuși Șarpele era uluit, neputînd înțelege cum de a fost posibilă această cumplită greșeală, cum de au pierdut din vedere posibilitatea ca Magicianul să se trezească

din letargie și cum de s-au lăsat luați prin surprindere...

Totul părea pierdut.

În acest timp Magicianul jucându-se cu bagheta, îi privea pe rînd cu o expresie în care furia lăsa treptat loc unei satisfacții diabolice:

— Vă credeți stăpîni pe situație, da? Credeți că voi dormi pînă în ziua de apoi, da? Credeți că ați scăpat din mîinile mele voi și toți ceilalți, da? Ei bine... v-ați înșelat, v-ați înșelat cumplit, iar răzbunarea mea va fi... va fi pe măsură! O vei cunoaște și tu Șarpe, pe care te-am încălzit la sîn fără să știu, și voi, copii nerecunoscători care n-ați știut să vă folosiți de bunăvoința mea, și întreaga lume. Dar — Magicianul se întoarse cu un aer cumplit spre Anabella — în primul rînd, te voi pedepsi pe tine, trădătoare!

Și ridică iar bagheta...

O lumină orbitoare izbucni, iar cînd se stinse, în locul Anabellei se afla... nu, nu putea fi adevărat!... Se afla Max, motanul negru și cărunt, paznicul credincios Magicianului!

Băieții și însuși Șarpele erau ca paralizați; numai Lolo, după o secundă de stupeoare, începu să-l latre cu furie, spre deplina satisfacție a Magicianului care tocmai asta și urmărise.

În mod paradoxal, Adina era singura care-și păstrase cumpătul, poate tocmai pentru că ea nu știa ce reprezenta în ochii celorlalți motanul negru și cărunt care luase locul Anabellei.

— Lolo, strigă brusc Adina, liniștește-te. Nu-i pisică, e Anabella!

— E pisică! strigă Magicianul. Motan!... Hai, du-te și rupe-l în bucăți! Du-te! Acum!

Lolo se repezi spre așa-zisul Max, iar acesta sări dintr-o mișcare în brațele Adinei, mieunînd jalnic.

Derutați în prima clipă, Andrei și Mihai se repeziră și ei, făcînd zid între Lolo și Adina, în brațele căreia tremura ca varga falsul motan.

— Lolo, porunci Andrei, Lolo, stai!

— Du-te și fă-l praf! strigă la rîndul său, iarăși, Magicianul.

Lolo părea complet zăpăcit, se uita cînd la Magician, cînd la Andrei, cînd la blana cea neagră a dușmanului. În aceeași clipă însă, dinspre motanul adăpostit în brațele Adinei, se auzi vocea suavă și emoționată a Anabellei:

— Lolo, nu sînt Max, ci Anabella!... Și dacă acum tu mă sfișii, Magicianul va putea face cu voi tot sau aproape tot ce va dori!

— Vezi, vezi, Lolo? strigară aproape într-un glas Andrei, Mihai și Adina. Te-ai convins?

Liniștit brusc, îngrozit de ceea ce era să facă, Lolo se întoarse

spre Magician, înțelegînd că fusese pe punctul de a deveni un instrument prostesc și odios. Magicianul nu realizase însă schimbarea totală de atitudine a cîinelui și, adoptînd un aer mîeros, îi spuse:

— Hai, cățeluș, cuțu-cuțu-cuțu, dacă mă ascuți, te fac mîna mea dreaptă!

— Nu am nevoie! mîrîi indignat Lolo. Eu sînt mîna dreaptă a lui Andrei!

— Prostule! strigă brusc Magicianul, pierzîndu-și cumpătul. Potaie!

Și dădu să ridice mîna în care se afla, tremurînd, bagheta. În aceeași clipă se repezîră însă asupra lui atît Șarpele, care-l împresură strîns ca o funie de oțel, cît și Lolo; cu colții adînc înfipti în mîna osoasă a Magicianului, el îl sili să dea drumul baghetei...

Și atunci se întîmplă ceea ce băieții și Adina nici nu îndrăzniseră să spere: cu un fel de salt triumfător, bagheta veni în zbor și atinse *singură* blana neagră a lui Max, care se mistui într-o nouă lumină orbitoare, spre a-i reda Anabelei înfățișarea!...

— Ura!... Ura!... strigă Mihai și începu să țopăie de bucurie, în vreme ce Andrei îl luase în brațe pe Lolo, iar Adina își ștergea lacrimile de bucurie.

— Vă mulțumesc... vă mulțumesc tuturor, spuse Anabella, privind uluită bagheta din mîinile ei, de parcă o vedea pentru prima dată.

Șarpele, care încă îl mai strîngea în chingi pe Magicianul îngălbénit de furie și neputință, își apropie ochii de ochii acestuia și îi spuse încet, cu glas hotărît:

— S-a sfîrșit cu tine pentru totdeauna, Magicianule! Înțelegi? Pentru totdeauna! De multe ori bagheta te-a părăsit pentru a și-o alege pe Anabella ca stăpîină; dar de această dată, ea, adică bagheta, a înfăptuit actul care te depozedează pentru totdeauna de orice forță: i-a redat Anabellei, fără voia ta, chipul furat și i-a transferat astfel *întreaga ta putere*!... Acum, adăugă Șarpele, pot să-ți dau drumul fără grijă: niciodată nu vei mai fi Mare Magician!

Și se desprinsе de prizonierul său, trăgîndu-se cu dezgust la o parte.

Cu ochi pierduți, dar cu o urmă de nădejde în glas, Magicianul o privi pe Anabella:

— Acum... spuse el tulbure și greoi... acum că mi-ai luat locul, nădăjduiesc să nu uiți niciodată ce te-am învățat și că eu... eu sînt cel căruia îi datorezi, îi datorezi...

Anabella îl întrerupse însă calmă și liniștită:

— Te înșeli, domnule Magician. Nu voi face niciodată ceea ce *tu* m-ai învățat, ci îmi voi urma întotdeauna numai și numai îndemnurile curate ale inimii. De altfel, continuă ea privind gînditoare bagheta ce-i strălucea în palme, cred că *ea* nu m-ar lăsa, mi-ar aminti mereu de datoriile mele sau m-ar părăsi și pe mine, pentru a-și căuta un stăpîn mai bun și mai drept...

Spunînd acestea, Anabella se apropie de Șarpele-cel-Înțelept și se înclină:

— Îți mulțumesc, Înțeleptule. Nu te voi dezamăgi niciodată.

— Știu, spuse încet Șarpele; după care privindu-i pe cei trei copii, adăugă:

— E timpul să mergem în lumea noastră.

Andrei, Mihai și Adina îi priveau cu un profund sentiment în care se amestecau în aceeași măsură dragostea, recunoștința și regretul despărțirii.

— Vă mulțumim din inimă, spuse Andrei cu glas emoționat în numele tuturor.

— Și noi vă mulțumim vouă, zise Șarpele.

Andrei îl privi uimit:

— Voi nouă? De ce?

— ... O să înțelegeți mai târziu...

— Chiar dacă eu am fost de vină pentru că...? întrebă Adina.

— Chiar! zîmbi Anabella.

— ... sau poate tocmai pentru asta, adăugă Șarpele. Acum, reluă el după o clipă, tu, Adina, te vei duce să apeși pe „butonul“ acela... ca noi să putem pleca...

— Dar XC 2 e stricat, spuse îngrijorat Mihai.

— Nu e stricat, insistă Șarpele — și vorbele lui veneau parcă de departe...

Adina dădu să plece în direcția Rotondei principale, dar rămase în loc, privind uimită la Anabella, care, pregătindu-se de plecare, își lua rămas bun cu același profund respect de la toate personajele Muzeului...

— De ce? șopti încetișor Andrei, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși. Sînt doar niște manechine...

— Nu-s manechine, răspuse tot în șoaptă Adina, iar Andrei, auzind-o, înțelese că Adina știe *ceva* ce ei încă nu știu, așa cum și ei au văzut atîtea și atîtea lucruri ciudate pe care Adina nu are cum să le știe deocamdată.

Și în timp ce Adina o luă la fugă spre Rotondă pentru a face ceea ce Șarpele o rugase, Andrei înțelese brusc că „totul“ se termină fără ca ei să fi aflat misterul întîmplărilor și al ființelor stranii din preajmă.

— Înțeleptule, spuse el repede, grăbit, ne-ai lăsat atâtea lucruri nedeslușite, voiam să te întreb...

— Ne vom mai vedea, îl întrerupse Șarpele.

— Dar *primejdia*, *primejdia* aceea despre care vorbeai, mai există oare acum, dacă magicianul...

— Nu știu... răspunse Șarpele. Încă nu știu. Vom mai vedea. Și vom mai vorbi, poate, despre asta...

— Când, când? întrebare aproape într-un glas atît Andrei cît și Mihai, cu speranța că l-ar mai putea opri o clipă.

— Cine știe? răspunse Șarpele. Poate curînd... foarte curînd...

Pe nesimțite și fără să facă nici un efort, nici o mișcare, nici un pas, Anabella, Șarpele și Magicianul se îndepărtau privindu-i fix pe cei trei copii (Adina între timp se întorsese repede, în fugă, înclinînd din cap la întrebarea mută din ochii lui Mihai care vroia să știe dacă a apăsă pe „buton“, cum zisese Șarpele)... Se îndepărtau plutind și intrînd din ce în ce mai adînc în apele luminoase ale oglinzii, pînă ce se mistuiau cu totul acolo.

Copiii tăceau încremeniți, privind încă spre locul în care acum nu mai era nimic, nimic... Luminile în sală își reveneau treptat la normal și, după un șir de pocnituri și paraziți, vocea ghidului electronic se auzi iar, metalică și indiferentă:

— Atențiune, atențiune — anunțăm vizitatorii că ordinatorul XC 2 a fost decuplat — instalația de ghidaj a fost reparată — atențiune, atențiune — este ora cincisprezece. Programul nostru s-a terminat — rugăm vizitatorii să se îndrepte spre ieșire. Vă mulțumim și vă dorim o după-amiază plăcută.

Dedicul automat al ghidului îi trezi pe cei trei copii din starea de totală perplexitate. Andrei se uită automat la ceas — era într-adevăr ora 15 — și realizează dintr-o dată că nu mai este defect:

— Merge! strigă el. Merge iarăși, fraților!

După care se uită brusc împrejur:

— Lolo, unde ești?... Lolo!

Dar Lolo dispăruse.

*

Coborînd treptele largi de marmură, după ce îl căutaseră pretutindeni pe Lolo fără nici un rezultat, cei trei copii erau atît de răscoliți de tot ceea ce li se întîmplase, încît pînă chiar și Adina tăcea, cufundată în gînduri.

Nu trecuseră decît cîteva ceasuri, care lor le păreau, din anumite puncte de vedere, *ani întregi*, chiar dacă adesea impresia că *totul vine și pierе într-o singură clipă* fusese deosebit de intensă.

Nu o dată în timpul fantasticei lor călătorii, Mihai se gîndise cu nerăbdare cum îi va povesti Adinei totul, și cum aceasta nu va crede, zicînd: „Aiurea, te lauzi!“, și cum el chiar va „înflori“ unele episoade ca s-o facă praf, și cum ea în cele din urmă se va da bătută și va muri de ciudă că n-a putut fi acolo, cu ei, dar cum totuși îl va privi cu recunoștință pentru că — ei, da! — pentru că tot ce au făcut el și Andrei, pentru ea au făcut, nu neapărat ca ea să admită cît de curajos și deștept a fost vărul ei, pe care îl credea un „papă-lapte“ (dacă ar fi fost „așa“, îi mai încredințau *lui* mama și tanti Ma sarcina de a avea grijă de Adina?!), ci pur și simplu din... din... considerente „general umane“, cum ar fi zis Andrei, cu care Mihai ar fi dorit mult să semene... Da, se gîndise la toate astea și la multe altele, se gîndise și la el însuși, văzîndu-se în unele clipe (dar asta n-o s-o spună nimănui, absolut nimănui!) într-o lumină nici pe departe atît de favorabilă cum se aștepta el și cum i-ar fi plăcut... Iar acum, coborînd scările alături de Adina și Andrei, tăcea, cotropit de gînduri încîlcite, cu senzația că va trebui să treacă multă vreme pînă ce să poată pune ordine în aceste gînduri și să tragă el însuși o concluzie *a lui*, nu neapărat concluzia pe care i-o va oferi, poate, Andrei, deși ei doi vor trebui să discute, să disece pînă-n pînzele albe tot ce li s-a întîmplat...

Parcă ghicindu-i gîndurile, Adina își spunea în acest timp că uite, domnule, Mihai ăsta *tace!* El care altădată ar fi moralizat-o pentru o poznă mult mai neînsemnată! Ce-o fi vrînd acum, să-și ceară iertare? sau să-l roage *ea* să-i povestească *unde* au fost, *ce* li s-a întîmplat *acolo*, *cine* e Max, cum arată castelul Anabellei?... De fapt, gîndi Adina (și admise pentru prima dată această ipoteză), bine face Mihai, pentru că ar însemna să le povestească și ea „chestia“ cu exponatele muzeului, ei habar nu au, ehe, nici chiar lui Andrei nu-i trece prin minte că... Adică ce anume?... Și Adina se gîndi surprinsă că pur și simplu încă nici nu știe *ce* și *cum* s-a întîmplat, *ce* și cum să le povestească! Trebuie întîi să reflecteze bine, singură, și pe urmă să se sfătuiască cu ei... Și pentru prima dată Adina îl „înglobă“ parcă și pe Mihai în noțiunea de *Andrei*, care pentru ea semnifica foarte mult, un fel de... un fel de *Ta*, sigur, nici pe departe nu poate fi vorba de o asemănare cît de mică, dar așa... într-un mod care nu se poate spune și explica!

Mergînd între cei doi băieți, Adina îi privi cu coada ochiului de cîteva ori și fu pe deplin mulțumită că tac amîndoi și că nu-i

spun nimic, nici Mihai și nici Andrei, care părea mai îngândurat decît oricînd...

Adevărul este că Andrei trăia o stare de perplexitate surprinzătoare pentru firea și inteligența lui pe cît de profundă și analitică, pe atît de „funcțională” și promptă. Simțea și el necesitatea de a pune ordine în avalanșa de amintiri, senzații, impresii, unele mai alunecoase și înșelătoare decît altele, pentru că observase și înregistrase atîtea lucruri contradictorii și fantastice, încît pur și simplu îi venea să se apuce imediat de „fișat” totul!... Oare... oare nu cumva nimic n-a fost adevărat?... Și la acest gînd, fu cît pe ce să se oprească în mijlocul drumului: da, nu era exclus ca totul să fi făcut pur și simplu parte din *programul muzeului*!... Cine știe dacă cei care s-au dus în alte pavilioane nu au „trăit” și ei cine știe ce „povești” care...

Această presupunere îl încurcă și mai mult pe Andrei, pentru că, se gîndi el, într-un astfel de caz, „povestea” trăită „acolo” ar fi trebuit să fie una cît de cît cunoscută, citită... Și pe urmă să nu uităm că vizitatorii au fost evacuați cam toți... Și ceasul lui defect?... Și Lolo?!...

La acest gînd, Andrei se opri cu adevărat.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Adina.

— Mă... mă gîndesc la Lolo... Mihai, tu ce părere ai?

Profund încurcat și el, Mihai ridică din umeri, privindu-l. Altădată ar fi fost încîntat că Andrei îi dă importanță și-i cere sfatul; acum nici măcar nu înregistrează că Adina remarcă faptul și că îl asimilează rapid, în mod favorabil lui, judecînd după expresia ochilor ei inteligenți și gravi.

Între timp ajunseră pe aleile uriașului parc „Naturalia”, unde la venire Andrei se întîlnise cu șarpele care semăna atît de bine cu Înteptul „lor”.

— Îți amintești, Mihai, spuse brusc Adina. Aici am zărit un șarpe.

Andrei se opri din nou, uluit:

— Și voi?!

— Cum „și noi”? se miră Mihai. Nu cumva... și tu...?

— Bineînțeles! izbucni Andrei. Am vrut să vă întreb imediat la muzeu, dar ne-am luat cu altele și am uitat. Semăna extraordinar cu Șarpele cel Întept!

— Mie... mie nu mi s-a părut, spuse Mihai, iar Adina întări:

— Nici mie!

— Curios... acum nici mie nu mi se mai pare, dar atunci, la început, am fost aproape convins că... Deși, recunosc, ar fi fost nenormal.

— Parcă restul a fost normal?... întrebă îngîndurat Mihai. Uite, de pildă, Lolo...

— Ascultă, Andrei, sări Adina, ai încercat să-l chemi prin teleradio?

„E defect“, dădu să răspundă Andrei, dar amintindu-și de ceas, rămase brusc în loc, ca străfulgerat. Umblă cu degetele înfrigurate la declanșator și... îndată se auzi fișitul discret, specific stării de funcționare.

— Merge, merge! țopăi Mihai entuziasmat. Bravo, Adina!

Adina arăta de parcă l-ar fi reparat ea personal. Între timp, Andrei regla nerăbdător undele.

— „Alo, aici Andrei, aici Andrei, emisie... Alo, aici Andrei, aici Andrei ... Emisie... Lolo, treci pe recepție. Lolo, treci pe recepție.“

Strînși unul lângă altul, cei trei copii ascultau, cu sufletele la gură, fișitul aparatului, care parcă întirzia special ca să-i „fiarbă“... Și când aproape își pierduseră orice nădejde, se auzi glasul metalic și îndepărtat al lui Lolo:

— „Alo, aici Lolo — recepție. Alo aici Lolo — recepție. Te aștept la laborator. Te aștept la laborator...“

Cei trei copii se uită unul la altul mai uimiți decât oricând: Lolo era acasă, deci... Să fi ajuns oare, atât de repede?...

Sub imperiul unei alte idei neașteptate, Adina îl prinse pe Andrei de braț, scuturându-l.

— Andrei, dă imediat pe imagine, dă pe imagine!

Cu un scurt fulger admirativ în ochi, Andrei schimbă programul și, după câteva clipe, pe ecranul minuscul al aparatului, apăru imaginea lui Lolo: era... era robot!

Incapabil de a mai scoate o vorbă, Andrei se așeză jos, pe bordura de piatră albă a aleii. În picioare, Mihai și Adina îl priveau într-o stare de spirit asemănătoare.

— Să fi fost, totuși — șopti într-un târziu Andrei — să fi fost totuși un simplu program de muzeu?

Adina și Mihai se priviră iar, ca loviți de această idee. Apoi Mihai dădu să spună ceva, dar în același timp se auzi în teleradio un semnal de apel: era Ma, care-i anunța pe copii să treacă mai întâi pe la Adina și apoi cu toții pe la Mihai, ca să-și schimbe hainele, întrucât azi urmau să ia masa la unchiul Cristian și tanti Laura, adică la Andrei...

*

După ce termină complet de multiplicat și legat versiunile în limbi străine ale conferinței lui Ta, Ma se duse fuga în bucătărie să „guste“ ceva, ca să nu moară de foame până ce vor ajunge cu toții

la masă la Laura; aceasta sunase pe la ora 13 și-i invitasese pe toți la masă. Avea însă un glas ciudat, foarte ciudat, parcă vorbea pe gânduri. „Ce ai“?, o întrebase Ma, curioasă. „Nimic. Am dormit“. — „Cine, tu? Când?“ — „Acum, cred, nu știu...“ „Ascultă, o luă la rost Ma, nu cumva nu te simți bine?“ — „Mă simt bine, nu te speria“. — „Poate nu e cazul să ne chemi la masă?!“ insistă Ma. — „Tocmai că e cazul, vreau să spun că doresc să vă văd pe toți și pe copii împreună...“

Și după ce-i dăduse indicativul teleradioului lui Andrei, Laura o rugase pe Ma să-i anunțe pe copii și apoi închisese...

Rememorându-și toate acestea și cotrobăind totodată prin bucătărie, Ma se oprea din când în când asupra impresiei că Laura nu se simțea prea bine. Mai ales că după ce vorbise cu ea, Ma încercase în repetate rînduri să-l prindă pe Andrei în teleradio și nu reușise; după cîteva încercări, o sunase ea pe Laura și-i spusese că probabil i-a dat greșit indicativul, fiindcă Andrei nu răspunde. „Nu răspunde?!“ întreabă Laura, cu un glas aproape strident și cu o expresie parcă de alarmă. — „Ce ai, dragă, de ce te sperii așa? o repezi Ma; dacă ăsta-i indicativul, o să răspundă. O fi lăsat aparatul la garderobă. Încerc eu mai tîrziu!“ Și închise, remarcînd în trecere chipul ceva mai liniștit al Laurei pe ecranul minuscul al videofonului.

Acum însă era rîndul ei, al lui Ma, să simtă un firicel de neliște. Probabil i l-a transmis Laura, tocmai Laura, care ar trebui să știe cel mai bine ce copil extraordinar și stăpîn pe sine are. Andrei este absolut formidabil, ea și Cornelia n-au nici o grijă cînd Adina și Mihai sînt cu el. Și dovada cea mai bună este că nu demult copiii au răspuns la apel, trebuie să sosească dintr-un moment într-altul...

Și chiar în acea clipă se auzi zgomotul scării rulante, mai tare, din ce în ce mai tare, pe urmă soneria... — „Ei trebuie să fie“ — și Ma plecă repede să le deschidă, deși ar fi putut să o facă de acolo din bucătărie prin comandă. Era însă nerăbdătoare să-i spună Adinei cum să se îmbrace.

— De ce ai venit tu să deschizi? întreabă Adina, în vreme ce o săruta, în ușa. Lui Ted i-e lene?

— Ted s-a defectat, spuse Ma. Mîine am să le zic cîteva de la obraz celor de la cooperativă... Repede la spălat și schimbat: pune rochița și pantofii albi. Sînt și eu gata într-o clipă!

Și zicînd acestea, Ma făcu stînga împrejur și plecă repede, fără să aibă timp să mai vadă expresia ce se așternuse pe chipul copiilor atunci cînd le spusese că Ted s-a defectat.

— Poate să fie o simplă coincidență, șopti Andrei.

— Și dacă nu e? întreabă în același mod Mihai.

— Dar dacă nu este coincidență, *de ce* s-a defectat? întrebă și Adina, tot în șoaptă.

— Nu știu. Să mergem să-l vedem, hotărî Andrei, drept care Adina strigă cît o ținea gura:

— Maaa, unde e Ted?

Și după ce afluă, dădură cu toții buzna în bibliotecă.

Dar Ted, calm, conștiincios și tăcut, ștergea de praf cristalul strălucitor al biroului și nici măcar nu se întoarse la intrarea lor.

— Ce faceți aici? veni și Ma, intrigată de tăcerea cu care cei trei copii stăteau în cadrul ușii. Văzîndu-l însă pe Ted lucrînd, rămase interzisă.

— Era... era defect, ars, stins!... Nu mai înțeleg nimic! blîugui Ma, neputîndu-și lua privirea de la robot.

Dar Adina o înșfăcă fără vorbă de gît și o sărută inexplicabil de bucuroasă, după care o șterse cîntînd în camera ei, în vreme ce Ma, privindu-i pe Mihai și Andrei, nu-și putu reține gîndul că misterul acesta al defectării lui Ted, precum și al subitei lui reveniri la normal, îi bucura pe copii într-o măsură suspect de mare...

Drumul pînă la Cornelia nu era lung, locuiau aproape, așa că Ma nu prea avu cînd să-și verifice impresiile. Lucru cert este însă că pe drum copiii fură cam tăcuți — inclusiv Adina! — și toate încercările ei de a-i face să povestească cum a fost la muzeu se izbeau de invariabilul „bine“: „Bine, Ma!“... „Bine, tanti Ma“...

— Nu cumva v-ați certat? îi luă ea prin surprindere la un moment dat și-i examină inchizitorial, mai ales pe Adina și pe Mihai. Dar ochii zîmbitori, cu un aer de complicitate, cu care se priveau între ei, o încurcară complet.

Conform firii sale însă, Ma nu putea fi tristă, supărată sau îngrijorată nici jumătate de oră. Astfel încît, apropiindu-se de locuința sorei sale, Ma glumea veselă despre Ted, despre totala „discreție“ cu care cooperativa „Tehnica Economică la Domiciliu“ își perfecționase produsele, făcîndu-le să-și autorepare defecțiunile și nemărînd prețul, ba chiar își exprima speranța că într-o bună zi, Ted, ținînd-o tot așa din progres în progres și din autoreparație în autoreparație, o să devină pe neașteptate robot vorbitor, o să le spună „Salut“ și pe urmă o să plece în căutarea unor stăpîni surdomuți, ca să poată vorbi singur ca o moară stricată.

Copiii se prăpădeau de rîs, contribuiau și ei veseli la fantezmagoriile lui Ma, dar nu scoteau o vorbă despre muzeu; așa că intrînd pe ușă la Cornelia, Ma strigă cît o ținea gura:

— Ascultă, surioară, dacă Laura ne dă la masă cine știe ce bazaconii de alge marine, să știi că noi venim cu toții aici și-ți facem șnițelele praf și pulbere!

— Să mă mai gîndesc, răspunse Cornelia, ieşindu-le rîzînd în întîmpinare.

— Ai terminat tabloul? o întrebă Mihai ţinînd-o strîns de gît. Nu mai am răbdare pînă la ziua mea, mama!

Bucuroasă ca de obicei de afecţiunea lui Mihai, Cornelia îl legănă uşurel, ca pe vremea cînd era mic:

— Bine, cred că am să ţi-l arăt mai devreme. De fapt mai am foarte puţin, cred că îl terminam azi dacă nu se bloca uşa.

Mihai se uită brusc la Andrei şi Adina.

— Cum... Cum s-a blocat?

— Uite-aşa, pe neaşteptate. Am vrut să intru şi...

— Arătaţi-ne şi nouă uşa, tanti Cornelia, vă rog frumos! spuse Andrei şi fără să mai aştepte aprobarea ei, porni repede cu Adina şi Mihai după el, spre atelier, în vreme ce Cornelia şi Ma îi urmară fără să vrea.

Aşa cum de altfel copiii se aşteptau, uşa era *descuiată*. Cînd Andrei apăsă pe clanţă, se deschise aproape de la sine şi le oferî tuturor cea mai neaşteptată privelişte: draperia, trasă într-o parte, lăsa să se vadă în plină lumină tabloul în care Albă ca Zăpada dansa, împreună cu toţi cei şapte pitici...

Explozia de admiraţie care izbucni aproape imediat nu reuşi să o scoată pe Cornelia din stupefacţie.

— Ce ai, dragă surioară, ce-ai păţit? o privi Ma. S-ar zice că n-ai nici în clin nici în mîneacă cu propria ta pictură!

Copiii o priveau şi ei cercetător, aşteptîndu-i răspunsul cu un interes mult mai mare decît puteau bănuî Ma şi Cornelia.

— Nu... nu înţeleg două lucruri, spuse în cele din urmă Cornelia. În primul rînd cum de s-a reparat uşa de la sine şi în al doilea rînd cum de tabloul este descoperit, cînd eu ştiu *precis* că am tras draperia!

De această dată pînă şi Ma sesiză că ceva este în neregulă. Copiii însă tăceau.

— Dar de ce, de ce zici că e neterminată pictura? întrebă în cele din urmă Ma. Eu văd că e gata...

Mihai şi Andrei păreau de acord cu întrebarea, dar Adina declară brusc, spre uimirea tuturor:

— Nu, nu, nu e gata! Piticii au de gînd să-i cumpere Albei ca Zăpada un colier de rubine, roşii ca ciuboşelele celui mai mic dintre ei.

Cuvintele Adinei o lăsară pe Cornelia literalmente cu gura căscată — de altfel băieţii o priveau nedumeriţi; dar uimirea lor

deveni și mai mare atunci cînd Cornelia, neputîndu-și desprinde privirea de la Adina, zise:

— Tocmai *asta* aveam de gînd să fac astăzi — și credeam că este ideea *mea*, numai a mea...

*

Cînd într-un tîrziu, se trezise din somn în fața oglinzii venețiene, Laura nu simți la început decît senzația de înțepeneală de pe urma poziției mai mult decît incomode în care adormise; pe urmă, zărindu-se în oglindă cum stătea așa jos, cu genunchii adunați sub bărbie, nu-i veni să creadă: cum și de ce a adormit acolo? Ce a apucat-o în miezul zilei? Era... era ora 13... Bine, dar în curînd trebuie să servească masa de prînz, era și Ta la ei, în cîteva ceasuri va fi și Andrei acasă!...

La acest gînd se opri, își aminti treptat cum a intrat în laborator, cum a vorbit cu Ma și Cornelia, cum s-a apucat să șteargă praful...

Oglinda!... Laura se apropie din nou, încercînd să-și amintească *ceva* în legătură cu oglinda, *ceva* ce-i scăpa parcă printre degete, dar nu reuși. Simțea numai o stare de neliniște aproape inexplicabilă... să fie din pricină că Andrei l-a luat totuși pe Lolo? Nu, asta nu, deși...

Dar gîndul la cei trei copii îi reaminti de telefonul pe care îl dădusela muzeu: într-o clipă puse iar mîna pe receptor și formă înfrigurată centrala. Vocea indiferentă îi furniză însă din nou aceeași explicație: „Regretăm. Circuitele Naturalia și Muzeul Poveștilor sînt în control tehnic. Reveniți“.

Laura rămase în picioare, surprinsă de insistența unui gînd pe care nu îndrăznea să și-l formuleze. Brusc puse mîna din nou pe videofon, formă iar indicativele lui Ma și pe cel al Corneliei și-i chemă pe toți la masă, apoi se repezi în bucătărie; n-ar fi putut spune exact de ce voia să-i aibă pe toți azi la ea acasă, în fața ochilor, dar obligația pe care și-o asumase, de a aranja repede o masă pentru opt persoane, era oricum un mijloc de a „întra în viteză“ și de a scăpa cît de cît de gîndul acela îngrijorător care îi dădea tîrcoale... și care deveni și mai insistent în clipa în care află de la Ma că Andrei *nu răspunde*.

O clipă îi trecu prin minte să lase pregătirile baltă și să-l cheme pe Cristian afară din biroul unde lucra cu Ta. Pe urmă se stăpîni și-și comandă sieși să aibă răbdare: în definitiv dacă ceva ar fi fost în dezordine, s-ar fi știut și s-ar fi anunțat imediat. Și la urma urmei ce să se întîmple? Ce prostie, să-ți bagi în cap cîte o idee

de asta, fixă și idioată! Și totul se trage numai de la roboțelul ăla vorbitor, de la Lolo, pe care Andrei îl pigulește cât e ziua de mare...

Curînd în sufrageria „cea mare“ (de obicei, cînd erau doar în trei, mîncau în oficiu) masa era frumos aranjată și își aștepta musafirii. Laura era deosebit de pricepută și expeditivă, în două ore pregătise un adevărat festin (e drept, și cu ajutorul Serviciului Public de Protocol Casnic — „SPPC-ul“, cum îi spuneau toți — datorită căruia masa era acum plină de gustări asortate, puse frumos pe platouri, pe banda rulantă care lega sufrageria de bucătărie își așteptau rîndul felurile calde, așezate în recipiente speciale ce păstrau mîncarea exact la temperatura dorită, iar unul din compartimentele peretelui frigorific din oficiu „gemea“ de înghețate, creme, jeleuri și fructe).

Astfel încît, atunci cînd Ma, Cornelia și cei trei copii se îmbulziră în fața intrării, Laura alergă să le deschidă cu un indescritibil sentiment de ușurare și fericire: în sfîrșit!...

Sărutîndu-și prietenele (Ma o lua peste picior și se prefăcea că-și caută serviciul în buzunar ca să nu fie nevoită să înghită „porcării din cine știe ce fund de ocean“), Laura cerceta între timp, peste umărul acestora, chipurile copiilor din expresia cărora nu se putea deduce mare lucru...

— Dar Lolo unde e? exclamă ea brusc.

Întrebarea Laurei provocă o clipă de îngheț, după care Andrei, cerînd parcă și confirmarea celorlalți doi copii, bilbii întrebător:

— Nu... nu e în laborator?

— Da, în laborator! săriră la rîndul lor Adina și Mihai. Nu e în laborator?

Laura îi privi pe rînd.

— Nu. Nu l-ați luat cu voi?

Drept răspuns, Andrei, Mihai și Adina pleacă în fugă, urcînd treptele cîte două deodată; privindu-se nedumerite, Laura, Ma și Cornelia se luară și ele pe urmele lor, astfel că toți șase intrară aproape deodată în laboratorul uriaș, unde robotul Lolo, cocoțat pe scaunul din fața biroului, își clătina coada cu un țacănit mecanic.

— Lolo! strigă Andrei.

— Salut... răspunse robotul și continuă să dea din coadă în felul său, vesel și mulțumit!

*

Masa decurse într-o atmosferă destul de neobișnuită. În afară de Cristian și Ta, care erau destul de „în afara problemei“ (cel puțin așa păreau) și discutau aproape numai și numai despre con-

ferința de a doua zi, ceilalți erau într-o măsură mai mare sau mai mică legați prin fire nevăzute de un „teritoriu“ comun, la fel de invizibil. S-ar fi putut spune că era un teritoriu misterios la care Andrei, Mihai, Adina păreau să aibă privilegiul accesului direct (mîncau destul de tăcuți, privindu-se deseori cu sclipiri de complicitate ascunsă); un teritoriu în jurul căruia dădeau tîrcoale însă și Laura, Cornelia, Ma, aceasta din urmă începînd și ea să înțeleagă din îngîndurarea Corneliei și mai ales din neliniștea stăpînită a Laurei că *ceva* totuși nu este în regulă.

La un moment dat, Cristian, întinzînd mîna după solnița din fața lui Andrei, întrebă:

— Și... cum a fost la muzeu?

— Bine, răspunse Andrei, cu ochii în farfurie, evitînd orice comentariu.

Pe urmă, spre sfîrșitul mesei, Mihai și Adina începură să dea semne de oboseală; cădeau pe rînd cu nasul în farfurie, ca pe vremea cînd erau mici — și chiar lui Andrei păreau să i se cam închidă ochii de somn, așa că Ma și Cornelia, consultîndu-se din priviri, hotărîră să încheie cit mai repede întîlnirea și să plece pe la casele lor. Ta venise de dimineată cu mașina, așa că își conduse familia și rudele, după care se întoarse din nou la Cristian, pentru ultimele revizui.

Andrei își ajută mama să strîngă masa și, după ce totul fu gata o sărută, evitînd privirea ei cercetătoare. Apoi ceru permisiunea să doarmă pe canapeaua din laborator.

O dată ajuns acolo, Andrei închise binișor ușa și rămase cîteva minute în picioare: resimțea și el o stare de profundă oboseală, pe care nu reușeau să i-o alunge nici priveliștea aparatelor la care ținea atît de mult, nici sertarele cu fișe, nici cărțile, nici chiar Lolo însuși, care între timp coborîse de pe scaun și se așezase la picioarele canapelei cu botul pe labe.

Ar fi vrut grozav să-și examineze puțin robotul, dar efectiv nu se mai simțea în stare s-o facă. Așa că, după ce întinse mîna ca să regleze aparatul de aer condiționat, se băgă sub un pled, își trase perna sub cap și privindu-l pe Lolo, îl întrebă:

— Lolo, spune-mi, te rog, unde ai fost astăzi între orele... zece și... și cincisprezece?

Trecu aproape un minut (care lui Andrei i se păru peste măsură de lung), pînă ce Lolo, clipind din ochii săi electrici, răspunse:

— Nu-sînt-programat-pentru-această-întrebare...

După care își puse din nou botul pe labe și tăcu, iar Andrei, perplex și amețit, adormi cu impresia că mai auzise cîndva un răspuns asemănător din partea robotului său...

3. Triunghiularii

-partea a treia și ultima, unde se vede cum adesea pericolele ce îi amenință pe oameni și poveștile lor, pot fi înfrînte cu o baghetă mai mult sau mai puțin magică.

Trecuse aproape o săptămînă de la memorabila „expediție“ (așa o numeau copiii între ei) de la Muzeul Poveștilor. Avuseseră în acest timp de fapt puține prilejuri să se adune și să vorbească pe îndelete despre ceea ce li se întîmplase; învățau la școli diferite, programul de studiu devenise brusc foarte încărcat, așa că Andrei, Mihai și Adina abia-abia își puteau permite cite o jumătate de oră de convorbiri-video, destul de anevoioase pentru că vorbeau „cifrat“, ca să nu fie auziți în casă și chestionați. Nu pentru altceva, dar pur și simplu nu ar fi știut *ce* să spună și *ce* să povestească. Andrei fusese de părere că este mai bine să discute întîi ei „problema“ și abia apoi să le-o facă cunoscută lui Ta și Cristian, cei doi tați existenți „pe frontul familiei“ cum zicea Adina în glumă referindu-se la foarte lungă detașare a tatălui lui Mihai. Pe „mame“ nu e cazul să le deranjeze, adăuga el rîzînd, acestea ar fi în stare să dea fuga la doctor și să-și supună odraslele unor examene medicale pentru a vedea dacă sînt „în ordine“!

De fapt copiii se înșelau închipuindu-și că tăcerea lor putea deruta pe cineva. Laura în special, începînd din acea duminică, nu încetase o clipă să se gîndească la tot ceea ce îi păruse ciudat, ieșit din comun, atunci. Avea permanent senzația că se învîrtește în jurul unui secret de care fusese ea însăși foarte aproape, doar atît că nu mai știa *cînd* anume. Intra adesea în laboratorul lui Andrei, se uita de jur împrejur, rămînea uneori în fața oglinzii vechi care — nu știa de ce — o atrăgea într-un mod misterios și ieșea repede, *simțînd* asupra ei ochii electronici ai lui Lolo. „Cu robotul ăsta nu-i lucru curat“ — îi spuse ea într-o seară lui Cristian, făcîndu-l să ridă cu lacrimi, dar se oprise din pricina lui Andrei care intrase tocmai atunci.

— Tată, spuse Andrei, nu mi-ai povestit niciodată cum a fost atunci la conferință.

— Nici tu mie cum a fost la muzeu, replicase Cristian prompt,

făcîndu-l pe Andrei să „înghețe“ pentru o clipă: „Oare tata știe ceva?!“

Dar Cristian replicase așa fie din pură întîmplare, fie pentru că avea puterea de a-și ascunde perfect gîndurile, întrucît aproape imediat își luă de umeri fiul și îl așeză lingă el.

— Ascultă, zise grav, profit că este și mama ca să vă spun ceva amîndorura; este de prisos să adaug că ceea ce vă spun este secret deocamdată, adică pînă ce stațiile de control și institutele de cercetare nu vor ajunge la o concluzie fermă — așa că *nimic, nimănui*, da?

— Nimic, nimănui! întări Andrei în culmea curiozității. Cît despre Laura, care timp de o clipă crezuse că va fi vorba, totuși, despre misterioasa duminică de septembrie, înclină din cap serioasă și gravă, cu o undă de regret bine ascuns.

— La conferință, începu Cristian, cineva a vorbit despre o nouă galaxie, adică despre o galaxie încă nedescoperită pînă azi, de o configurație misterioasă; se zice că în mai multe puncte ale sistemului nostru solar s-ar fi înregistrat semnale ciudate, a căror interpretare duce deocamdată la concluzii îngrijorătoare.

— Pe ce linie îngrijorătoare, tată? întrebă Andrei.

— Pe „linia“ posibilei apropieri a unor ființe rău intenționate provenind din această galaxie, sublinie Cristian, căruia adesea expresiile lui Andrei nu-i plăceau în întregime.

— Dar există posibilitatea unor călătorii *între galaxii*? insistă Andrei.

— De ce nu, dacă presupunem un complex de sisteme tehnice și științifice bazate pe elemente complet necunoscute nouă, poate inimaginabile?

Curiozitatea întotdeauna vie a lui Andrei îl făcea să exulte:

— Ar fi extraordinar de văzut așa ceva!

Laura îl privi însă cu dezaprobare:

— Poate vrei să zici „îngrozitor“, nu extraordinar! În ce mă privește mă lipsesc din toată inima. Și — se întoarse ea spre Cristian — cînd crezi că ni se va spune ceva? Sper să nu se țină secret pînă ce „domnii“ ăștia din galaxia cum o fi chemînd-o...

— N-o cheamă încă în nici un fel din punctul nostru de vedere, rîse Cristian.

— Mă rog! Deci, pînă ce domnii ăștia or să aterizeze aici, în fața casei!...

Zicînd acestea, Laura luase un ușor ton de glumă și pe urmă, ca din întîmplare, adăugă privind cu coada ochiului la Andrei:

— În orice caz, dacă vin, sper că ne va apăra Lolo, cu condiția să nu se facă nevăzut.

Andrei „păru“ a nu pricepe aluzia, iar Cristian zîmbi și zise:
— Îl privește direct și personal; Lolo e major și „vaccinat“ în repetate rînduri, numai Andrei știe de cîte ori l-a desfăcut și l-a făcut la loc, așa că... are și el dreptul să se facă din cînd în cînd nevăzut, nu?

Andrei era foarte fericit de întorsătura hazlie a discuției, așa că profită de ocazie și o șterse în laborator, nu fără a remarca un oarecare *subtext* încă neclar în modul în care Cristian îi luase apărarea.

În laborator îl aștepta Lolo, plimbîndu-se de colo pînă colo prin încăperea uriașă.

— A sunat zum-zum! declară el laconic, stînd parcă de strajă lîngă videofon („Zum-zum“ însemna, evident în limbajul lui Lolo, „videofon“; Andrei muncise o săptămînă pentru ca să-i regleze hazlia expresie ce îi încînta pe toți colegii lui de clasă).

— Mulțumesc, Lolo, răspunse el și se îndreptă repede spre videofon.

— M-ai căutat cumva tu, Mihai?

— Da, zise Mihai cu un aer agitat. Ai ascultat radioul?

— Cînd?

— Acum zece minute!

— Nu, de ce?

— Ceva cu o nouă galaxie, niște ființe suspecte, nu știu să-ți spun prea bine...

— Știu eu, preciză Andrei, mi-a spus tata...

— Bravo! Și mie nu-mi zici nimic? Halal prieten!

— Pe cuvîntul meu că mi-a spus acum cinci minute. Jur!

Mihai îl privi o clipă neîncrezător prin „video“ și apoi se liniști:

— Bine. Îi cer voie mamei și vin la tine.

— Vino.

Nu închise bine însă că sună și Adina: avea un aer „de zile mari“, cum zicea Mihai cînd presimțea că verișoara lui pune ceva la cale.

— Ai auzit? intră ea direct în subiect.

— Chestia cu galaxia? Da, mi-a spus Mihai...

— Vin la tine imediat! strigă Adina.

— Bine, vino și tu.

Andrei făcu imediat contactul cu biroul lui Cristian:

— Tata, zise el stăpînindu-și emoția. S-a anunțat la radio acum un sfert de oră.

Cristian rămase o clipă tăcut, apoi răspunse:

— Sper să nu se facă panică. De unde știi, ai ascultat tu?

— Nu. M-au sunat Mihai și Adina. Au pornit amîndoi spre mine.

— Bine. Ai grijă, liniștește-i, că ești mai mare și știi că asemenea chestii pot fi adesea de domeniul probabilității.

— Evident, tata. Dar, oricum...

— Dacă este nevoie, cheamă-mă și pe mine.

Pînă să vină Mihai și Adina, Andrei fu sunat de cel puțin zece colegi de clasă; toți știau despre participarea lui Cristian la acea conferință în cadrul căreia se făcuse prima comunicare, așa că Andrei, vorbind cu ei, îi mulțumea în gînd tatălui său că l-a pus cît de cît la curent. Unul dintre colegi spuse că va solicita la cancelarie o microsesiune științifică ca să „analizeze problema“.

— Eu zic să ne vedem de treabă, spuse Andrei. Are cine să analizeze problema, deocamdată la Centrul Internațional se adună concluziile de la toate Institutele de cercetări astro-fizice, așa că microsesiunea noastră științifică... Adică, se răzgîndi el, în fond de ce să nu discutăm? Să vedem ce hotărăște consiliul profesoral. Totul este, dacă am înțeles eu bine de la tata, să nu dăm proporții exagerate evenimentului, dar în același timp să fim în temă...

Mihai și Adina sosiră în același timp, ciorovăindu-se. Se întîl-niseră în stradă și Adina îi reproșa lui Mihai că n-a găsit încă „cinci minute“ să-i povestească și ei totul, „totul“ însemnînd călătoria în Țara Drumurilor Portocalii.

— Auzi, cap de fată: „cinci minute“! răbufni el, intrînd împreună cu Adina în laborator. Ce părere ai, Andrei? Cică în cinci minute puteam să-i povestim și ei „unde“ am fost noi atunci și „cum“ a fost!...

— Da, puteați, puteați! insistă Adina îmbujorată și plină de ciudă. Că și eu am de povestit ce s-a întîmplat în lipsa voastră!

— Vezi?! sări Mihai — Tu de ce n-ai găsit cinci minute?

— Fiindcă *voi* în primul rînd erați obligați să...

— Da' de ce să fim obligați *noi* și nu *tu* care ai fost cauza tuturor relelor?

— Așaa? Află că „relele“ alea din timpul absenței voastre n-o să vi le mai spun nici moartă. Jur!

Recepționînd discuția în felul său propriu, Lolo declară brusc:

— Andrei, raportează: Mihai și Adina se află în aceeași cameră!

Neașteptata remarcă avu darul de a destinde pe loc atmosfera; atît Mihai cît și Adina izbucniră în rîs, chiar în clipa în care Andrei se pregătea să intervină.

— Gata, zise el. Ce e drept, e drept. Cine începe?

— Voi, zise Adina.

— Ba nu, tu! insistă Mihai.

— Tare mi-e că primul ar trebui să fie Lolo! declară Andrei, dar Lolo părea atât de insensibil la această aluzie, încît fură nevoiți în cele din urmă „să dea cu banul“...

*

În acest timp noutățile începuseră să se succedă în ritm foarte strîns. Se spunea că forma în care ar fi dispuse corpurile astrale în galaxia nou descoperită ar fi oarecum triunghiulară, că ar fi vorba de trei sisteme solare situate aproximativ în cele trei puncte ale triunghiului galactic, că în puzderia de planete mari și mici ar fi posibile niște forme de viață și civilizație extrem de particulare, dificil de evaluat pe baza criteriilor noastre de civilizație. Singurul fapt „cert“ era deocamdată deplasarea în spațiu, cu mijloace *necunoscute*, a unor ființe *necunoscute*, cu un grad de rațiune *necunoscut* și cu intenții încă *necunoscute*...

— Bravo! Și în cazul ăsta de unde știm noi că intențiile lor sînt răuvoitoare? îl întrebă Laura pe Cristian, în așteptarea Corneliiei, care anunțase că vine la ei împreună cu Ma și Ta („oricum copiii sînt la voi, așa că tocmai bine ne întoarcem acasă cu toții“, spuse Cornelia).

— Este de presupus că sînt negative, pentru că deși au fost detectați, evită orice contact și par a desfășura o adevărată strategie; își modifică permanent, într-un fel de zig-zag, drumul, pentru a deruta sistemele de semnalizare, dar păstrîndu-și în mod evident traiectoria principală.

— Spre noi, deci?

— Oarecum, admise Cristian pe gînduri. Există pe lume o cantitate atât de mare de imprevizibil, încît...

Laura îl privi puțin dezamăgită:

— Eu credeam că dimpotrivă, în zilele noastre totul sau aproape totul este previzibil!...

— Niciodată totul, draga mea, niciodată totul. Știi bine că noul este inepuizabil. Permanent și inepuizabil...

*

Cei trei copii se despărțiră destul de tîrziu; datorită părinților, Adina și Mihai avuseseră posibilitatea să rămînă la Andrei mai mult, așa că își povestiră unii altora totul, în cele mai mici amănunte. Pentru Andrei și Mihai, rememorarea tuturor aventurilor lor avusese darul de a scoate în evidență aspecte și semnificații noi, cu atât mai mult cu cît adesea, în cursul povestirii, Adina

îi întrerupea pentru a pune cîte o întrebare ce le amintea brusc un element neobservat încă, la care nu se gîndiseră, nu avuseseră timp *atunci*, în plin eveniment. Rememorau fraze, atitudini, cuvinte, gesturi; analizau relațiile dintre ființele fantastice cu care veniseră în contact; stabileau „grade de importanță”, pentru a constata aproape imediat că aceste „grade” nu păreau valabile pentru că atît Anabella cît și Șarpele, Calul-cu-Stea-Argintie, ba chiar și ceilalți, erau la fel de importanți în acea lume în care, mai importantă chiar și decît ei părea misterioasa „mulțime” eterogenă din Palatul de Argint, oamenii, păsările, animalele, gîzele și florile în fața cărora Anabella se înclinase pînă la pămînt, ascultînd cuvintele lor misterioase, spuse în șoaptă, ca un fel de *mesaj*, sau mai bine-zis de *încuviințare* a faptelor ei...

„Vă voi spune la timpul potrivit”, zisese Șarpele-cel-Înțelept atunci cînd unul dintre băieți îl întrebaseră *cine este*. Dar nu le spusese... De ce? Trebuia oare să ghicească ei singuri? Sau... poate se vor mai întîlni?... „Vom mai vedea, *vom mai vorbi*”, afirmase Șarpele la despărțire, referindu-se la acea primejdie mare și fără nume, intervenită în ultimul moment... *Cînd* să mai vorbească? Și „primejdia”, primejdia aceea...

— Oare nu cumva s-a referit la chestia asta cu... cu galaxia? întrebă Mihai.

— M-am gîndit și eu, răspunse încet Andrei. Dar călătoria noastră a fost, cum să spun, un fel de călătorie de basm, absolut fantastică, nici nu știu dacă a fost *adevărată*.

— Și ce, cine garantează că chestia astălaltă este adevărată? îl întrerupse Adina.

Andrei o privi pe gînduri: da, la urma urmei... Semnalele pot fi false unde magnetice, s-a mai văzut, și aparatele cele mai perfecționate se pot înșela... Așa cum omul însuși se poate înșela.

De pildă Adina, ceea ce povestește ea pare și mai fantastic decît însăși călătoria fantastică a celor doi băieți. Deși... deși... dacă este simplă închipuire, simplu „program” de muzeu, cum să interpretezi relația aceea de profundă subordonare, adică nu chiar subordonare, mai curînd un fel de *recunoaștere*, da, un fel de semnal de recunoaștere, pe care Anabella îl stabilise atît la venire cît și la plecarea din muzeu? De parcă ea s-ar fi recunoscut cu umilință drept simplă purtătoare a unei ștafete...

*

A doua zi după această întîlnire, sosi pe neașteptate tatăl lui Mihai. Venise într-o „permisie” de trei zile, zicea el; arăta obosit

și îmbătrînit, dar era dornic să-și revadă rudele și prietenii.

— Păi atunci cum facem? întrebese Cristian bucuros. Că doar n-o să ne mulțumim numai cu videofonul, nu?

— Veniți cu toții la noi, spuse Șerban.

— Bine, venim; dar n-ar fi mai bine să veniți voi la noi? Casa e mai mare — și unde mai pui că năzdrăvanii ăștia de copii se simt grozav de bine în laboratorul lui Andrei, care știi cât de mare este...

Nu, Șerban nu prea știa cât de mare este laboratorul lui Andrei, venea atît de rar pe Terra, încît abia avea timp să-și revadă propria lui casă și familie. Așa că admise fără multă vorbă și se întîlniră după-amiază cu toții la Cristian și Laura, spre deplinul entuziasm al copiilor.

La început stătură cu toții împreună (copiii în frunte cu Andrei erau dornici de „povești” cosmice, iar Mihai se lipea din cînd în cînd de umărul tatălui său, privindu-l duios) și bineînțeles că foarte repede discuțiile ajunseră la punctul inevitabil: necunoșcuții din galaxia „triumghiulară” — cum deja începuse să i se spună. Ma era ca de obicei în vervă:

— Să nu mă mișc de-aici, spuse ea veselă, dacă eu mă tem de indivizii ăștia. Presupunînd că vin și îmi fac o vizită, am două arme la îndemină: *primo*, îi dau pe mîna lui Ted care știți că are vreo șaisprezece ochi (nu avea ațiția, dar o lăsa cu plăcere pe Ma să spună trăznăi) și nici un fel de „limbă”, așa că ei nu vor avea de ce să-l „tragă” în vederea aflării unor eventuale secrete terestre.

În schimb Ted îi va privi pe rînd și dintr-o dată cu toți cei șaisprezece ochi electronici ai săi, pînă ce „triumghiularii” ăștia vor căpia de-a binelea. *Secundo*: îi bag în birou la Ta, unde ei — fericiți că în sfîrșit au dat de o ființă umană — vor constata în pragul nebuniei că rău au făcut părăsindu-l pe Ted, care oricum era mai comunicativ...

— Și *terzo*, mama, sări Adina, *terzo*: îi luăm noi două deo-parte și începem să le vorbim în același timp și dacă ei dau semnale de nemulțumire, aducem și papagalul, așa că dintre noi trei, careva le vine de hac!

Planul lui Ma, „corectat” de Adina, stîrni hohote de entuziasm.

— Rîdeți voi, rîdeți, zise Cornelia, dar zilele trecute am auzit că s-ar fi găsit urmele proaspete ale unei nave extraterestre eșuată după toate probabilitățile în parcul Naturalia.

— Ia lasă-te de povești, surioară, zise Ma, în vreme ce copiii deveniseră numai ochi și urechi. „S-au găsit urmele”... Și nava, unde e nava, dacă „a eșuat”?

— Nu știu, eu spun ce-am auzit, se apără Cornelia.

— Basmе. Am auzit și eu, dar o navă extraterestră defectă s-ar vedea cît de cît, nu? Că nu-i un vîrf de ac!

Și Ma se uită întrebătoare la cei trei bărbați.

— Bineînțeles, zise după o clipă Cristian; mai bine spune-ne, Șerbane, ce progrese ai mai făcut în ce privește raportul dintre maladiile oftalmice și radiațiile cosmice.

Ajuns în domeniul de care era îndrăgostit, Șerban se lansă entuziasmat într-o adevărată dizertație. Cei trei copii îl ascultară o vreme și apoi, făcîndu-și semne discrete, părăsiră sufrageria refugiindu-se în laborator.

— Ce zici, Andrei, de chestia cu nava? întrebă Adina imediat ce închiseră ușa după ei.

— Pur și simplu nu știu ce să zic. Tata — ați văzut — părea sceptic.

— Da, dar noi știm ce știm, zise Mihai. Nu crezi că poate fi o legătură?

— O legătură poate fi, la urma urmei, nu este exclus, mai ales dacă avem în vedere...

Andrei își întrerupse cuvintele, pentru a-l privi cu luare aminte pe Lolo, care, în mijlocul laboratorului, dădea semne de mare agitație.

— Lolo, ce-i cu tine?

Mihai și Adina deveniseră și ei atenți la mișcările sacadate ale robotului.

— Raportează, Lolo! porunci Andrei.

— Persoană-străină-în-cameră, spuse Lolo.

Adina sări arsă și într-o clipă se și ascunse în spatele lui Mihai. Andrei se încruntă:

— Ce persoană străină? Unde?!

— Aici, preciză Lolo. În-fața-mea-la-dreapta... Nu, la stînga!...

Lolo părea total derutat, ca și cum cineva invizibil s-ar fi mișcat haotic în jurul lui. Adinei îi bătea inima ca un ciocan, așa cum i se mai întîmplase doar la muzeu. Mihai era și el cam speriat, deși încerca să pareze.

— Ascultă, Lolo, porunci Andrei iarăși. Răspunde pe rînd la întrebările mele!

— Răspund, spuse Lolo.

— Deci: este într-adevăr cineva aici cu noi?

— Da.

— Om sau animal?

— Om.

— Precizează unde, exact!

- Nu-pot, el-umblă.
- Și în clipa aceasta?
- Nu. Acum-stă-pe-loc.
- Unde?
- În-fața-mea.

Andrei făcu transpirat o mică pauză, în vreme ce Adina și Mihai se strînseseră unul într-altul.

- Bine, reluă el. Păzește-l o clipă pînă dau eu alarma!

Și spunînd aceasta, Andrei întinse mîna spre peretele dulapului din imediata sa apropiere. În clipa aceea se auzi însă o voce:

- Nu. Rog mult 'nu alarmă.

Auzind vocea (suna aproape ca a lor, doar că se exprima incorrect și cu un accent straniu), copiii încremeniră. Andrei, revenindu-și primul, întrebă:

- Cine a vorbit?

Din mijlocul camerei răspunse aceeași voce nevăzută.

- Eu vorbit.

- Care „eu“? Arată-te! ordonă Andrei.

- Nu pot. Numele meu Tit.

- „Tit“ și mai cum?

- Tit. Eu Tit.

— Arată-te, îți spun! insistă Andrei, care între timp redevenise stăpîn pe sine.

— Nu pot. Eu înghițit Imago. Imago face nevăzut. Eu nu face rău. Eu tem de om. Voi copil. Eu nu tem copil.

Ciudatul și încurcatul discurs îi făcu pe Adina și Mihai să-și vină în fire cît de cît, așa că amîndoi se apropiară de Andrei, căruia Adina îi șopti:

- Andrei, întreabă-l cum arată cînd nu e nevăzut.

Cel care se recomandase „Tit“ îi auzise însă întrebarea așa că răspunse singur.

- Eu tot ca voi. Eu copil puțin mare: puțin mare, puțin copil.

Andrei se uită nedumerit la Mihai și Adina:

— Cred că-i un fel de adolescent, cam așa ceva, cam asta vrea să spună probabil.

- Cîți ani ai? îl întrebă el apoi.

- Nu știu. Noi nu știm. Voi altfel. Noi altfel.

— Am înțeles, oftă Andrei. Ascultă, totuși cum de vorbești ca noi, atît cît vorbești?

— Eu aici singur Terra. Nevăzut. Ascultat, învățat repede. Trebuie reparat nava, trebuie plecat, eu grăbit. Eu așteptat acasă!

- E spion, Andrei! șopti înfrigurat Mihai. De la... „ăia“... Dar răspunsul veni la fel de iute.

— Nu. Eu nu spion. Jur.

— De unde vii?

Răspunsul la această întrebare nu mai fu însă la fel de prompt. Parcă ființa aceea nevăzută ezita, neștiind ce să spună și *dacă* să spună.

— Eu nu voie. Eu promis tac. Eu nu pot.

Cei trei copii se uitară unul la altul, apoi Andrei se gândi o clipă și zise:

— Nu putem avea încredere în tine. Acum, mai ales.

Spre surprinderea generală, Tit răspunse însă imediat:

— Știu. Auzit. Eu nu triumfiular. Eu ca voi. Eu urăsc triumfiulari.

Dar Andrei îl întrerupse brusc:

— De unde știi că se spune „triumfiulari“?

Vocea lui Tit nu ezită:

— Auzit cuvînt oraș. Eu înțeles. La noi fost triumfiulari. Făcut rău. Noi alungat ei.

— Andrei, șopti Mihai, lasă-mă și pe mine să vorbesc cu el!

Și-apoi, adresîndu-se vocii, Mihai zise:

— Tit, nu vrei să vii lîngă noi, ca să te putem atinge?

— Da, răspunse Tit și după o clipă vocea lui se auzi chiar lîngă ei. Eu aici voi lîngă.

Adina, care în prima clipă, simțindu-i respirația, se înfiorase de o teamă involuntară, zîmbi auzind greșeala de topică făcută de Tit și zise:

— O să te învățăm să vorbești corect, dacă vrei!

— Vrei! admise vocea cu o bucurie care cîștigă imediat simpatia Adinei.

În acest timp Mihai întinsese mîna și imediat făcură același lucru Andrei și Adina.

— E om! strigă acesta. Ești om Tit, auzi?

— Noi nu spunem *om*. Noi altfel.

— Înțeleg, spuse Andrei. Înțelegem. Dar, Tit, ascultă: noi aici pe Terra, cînd sîntem prieteni și ne ajutăm între noi, ne întindem mîna...

Și Andrei vru să arate cum, dar Tit îl întrerupse.

— Știu. Văzut. Aici mîna eu.

— „Mîna *mea*“, îl corectă veselă Adina, după care toți trei copiii dădură mîna cu Tit, iar Tit rîse și el. Rîdea frumos, curat, iar Adina spuse emoționată către Andrei și Mihai:

— Ride ca un porumbel...

— Ce este „porumbel“? întrebă Tit.

— O pasăre. La noi porumbelul a fost întotdeauna simbolul blîndeții și al păcii.

— Cunosc cuvînt „pace“. Învățat. Și noi pace.

— Ascultă, Tit, zise Andrei, noi cei de pe Terra avem relații prietenești cu toate planetele. De ce nu vrei să spui de unde vii, de ce?

— Eu alt soare... spuse încet și visător Tit și adăugă: Dar nu triumfiular. Nu. Ei rău!

— Bine, am înțeles, n-o să te mai întrebăm dacă nu vrei să spui. Dar cum să te ajutăm, atunci? Unde este nava cu care ai venit? E mare?

După cîteva clipe, Tit răspunse:

— Nu mare. Nevăzut. Imago. Eu repar singur. Eu rămîn aici pot?

— Poți, rise Andrei; te găzduiesc din toată inima și îți promit că nici unul dintre noi nu te va trăda. Deși, zău că n-ai de ce să te temi, nici unul dintre oameni, știind adevărul, nu ți-ar face rău, ci dimpotrivă.

— Eu tem, insistă Tit.

— Bine, bine. În cazul acesta să facem un plan de acțiune.

— Ascultă, Andrei, spuse încet Mihai. Dacă vrei ca acest secret să fie bine păstrat, trebuie să-l ștergi din memoria lui Lolo; altfel va răspunde corect oricui îl va întreba și atunci, adio secrete!...

Andrei îl privi perplex: iar avea dreptate Mihăiță, dar în acest caz...

Lolo țacănea vesel din codiță și Andrei simți că i se rupe inima.

— N-am acționat niciodată în direcția inversă progresului lui Lolo. Mă tem. Mă tem foarte și mi-ar părea rău să...

— Parcă nouă nu? Dar, imaginează-ți, Tit rămîne aici — ai promis, nu? — și Lolo tot aici... Ei?

Și tocmai cînd situația i se părea lui Andrei nerezolvabilă, Adina veni cu o idee neașteptată:

— Ascultă, zise ea, împrumută-mi-l mie. O să stea cu Ted în camera mea, n-o să-l audă nici musca; trebuie doar să-l expediez și eu pe Didi — papagalul, care în trei zile ar învăța să vorbească întocmai ca Lolo, și...

— Pe Didi îl iau eu! sări Mihai.

— Perfect. Ei...?

Da, așa era mult mai bine, lui Andrei îi convenea, astfel că în aceeași seară Adina îl rugă pe Ta să-i permită să-l aducă puțin pe Lolo la ei, iar Ta, consultîndu-se din ochi cu Ma, admise, spre evidenta ușurare a Laurei care de mult își exprimase teama că Andrei pierde prea mult timp cu Lolo.

- N-ai vrea să iei și scaunul tranzistorizat? zise ea.
— Nu, tanti Laura, eu alerg singură mai repede pe propriile mele picioare! declară Adina spre hazul tuturor.

*

Începînd de a doua zi, cei trei copii avură o preocupare „nouă”: în fiecare zi se adunau timp de o oră-două în laboratorul lui Andrei, care trecuse la lecțiile intensive de limbă română cu Tit. Nu era greu, acesta avea o inteligență cu totul ieșită din comun, iar memoria lui părea absolut fenomenală, astfel încît în mai puțin de o săptămînă vorbea aproape curent, trecuse chiar la „subtilități” verbale, uimindu-i pe copii.

De „văzut” tot nu se vedea însă. Andrei se lămurise că „Imago” era un preparat chimic realizat „acolo” în lumea lui Tit, în două variante: o soluție pentru uz intern și o alta care, aplicată pe orice obiect, îl făcea nevăzut și transparent. Plecînd în expediție, Tit luase cu sine ambele soluții, iar cînd nava i se defectase, le folosisese pe amîndouă pentru a dispărea și el și nava și a se putea strecura astfel fără grijă într-o lume pe care n-o cunoștea și de care se temea.

— Cred că de frică am înghițit o doză prea mare, rîse el într-o zi. Cine știe cît o să stau așa!

De navă se ocupa singur, cum spusese de la bun început. Refuza orice ajutor, ceea ce ar fi putut părea suspect la urma urmei (și chiar îl și îngrijora în anumite momente pe Andrei, care se întreba dacă nu i-au acordat prea repede încrederea lor acestui necunoscut invizibil). Tit adăugase însă că după ce execută el principalele reparații, le va da voie să „pipăie” și ei nava, „dacă va fi cazul”...

Totuși Andrei se hotărî să vorbească cu Cristian și, într-o seară, intră în biroul acestuia și îl întrebă dacă nu are cinci minute libere.

— Sigur, admise Cristian luîndu-l de umeri. Ai să-mi spui ceva?

Andrei ezită.

— Da.

— Tata, zise el în cele din urmă. Ar trebui să-ți povestesc ceva, dar nu știu cum, pentru că am promis să nu spun...

Cristian îl privi cercetător:

— Ai promis să păstrezi un secret?

— Da.

— Aha... Așa, deci... Înțeleg însă că ai nevoie de sfatul meu?

— Da... Și Andrei se uită ușurat și rugător totodată în ochii tatălui său.

— E greu, într-adevăr... Ar trebui să știu câte ceva, măcar în linii generale.

— În linii generale, zise grăbit Andrei, este așa: ajut, mai bine-zis ajutam, pe cineva care este într-o situație dificilă și care ne inspiră totală încredere.

— Atunci, care-i problema?

— Dacă totuși...?

Cristian își așază bine coatele pe birou și-l privi parcă mai atent.

— Uite ce este: în general, înainte de a-i acorda încrederea ta cuiva, trebuie să fii sigur că o merită, să n-o faci cu ușurință; iar dacă i-ai acordat-o fiind *sigur* că o merită, nu trebuie să-l mai suspectezi. Nu crezi?

— Ba da... Mă gândesc că ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu tine.

— Asta da.

— Acum ce e de făcut?

— Acum... și mult și puțin. Dacă tu — mă rog, „voi“ — în ceea ce întreprindeți în acest moment, nu uitați de cinste și de demnitate (și așa cum te cunosc eu, am toată încrederea în judecata și cinstea ta). totul este în ordine. Pe de o parte. Iar pe de alta, la primul semn că încrederea ta, a voastră, a fost înșelată, vă puteți socoti dispensați de făgăduială și... vorbim atunci. Bine?

— Bine, tata, zise vesel și ușurat Andrei. Ți mulțumesc. Pot să plec?

— Evident... Dacă numai asta ai avut să-mi spui...

Din ușă, Andrei întoarse capul spre tatăl său, care-l privea cu un vag suris îngîndurat:

— Tata, spuse el încet, ești... ești un tip formidabil.

Și ieși.

*

Între timp, Centrul interspațial de cercetări cosmice îmbogățise mult bagajul de informații cu privire la „triumghiulari“ (termenul se încetățenise deplin) și datorită coroborării informațiilor cu calculele cele mai amănunțite se făcuse și un film documentar de animație, care reproducea imaginea-robot a triumghiularilor, procedeele lor de distrugere, armele pe care le foloseau (mai mult, de fapt, efectele acestor arme). Se estima posibilitatea devierii traiectoriei „flotilei“ lor spațiale și evitarea unor distrugerii pe Terra sau pe alte planete ale sistemului nostru solar, dar nu se excludea

pericolul unor „pătrunderi“ bazate pe sisteme total necunoscute oamenilor.

Fapt este că, în ciuda atmosferei generale în care, deși nu domnea panică, exista totuși o stare de îngrijorare, Andrei, Mihai și Adina trăiau fiecare un sentiment de profundă ușurare, pentru că Tit, nevăzutul Tit, nu semăna nici pe departe cu acele oribile corpuri paralelipipedice din amintitul film documentar: nu era deci un „triunghiular“, dragul de el, și copiii — deși nu îndrăzneau să-și mărturisească unul altuia că avuseseră griji și îndoieli — erau acum de-a dreptul fericiți.

Simțind încrederea lor, Tit devenise și el mai comunicativ. Deși nu abdicase de la hotărîrea inițială de a nu spune *exact* de unde vine, începuse să povestească cîte ceva din viața lui și a semenilor săi, astfel încît, încetul cu încetul, copiii își formară o oarecare imagine despre acea stranie civilizație care semăna atît de mult cu a lor și se deosebea, în același timp, atît de profund...

— Voi, spuse Tit într-o zi, voi trăiți mult mai mult decît noi. Noi, adăugă el văzînd uimirea copiilor, noi trăim, după cît îmi dau seama acum, cam jumătate.

— Poate ți se pare, Tit, spuse Andrei. Nu uita că datorită tuturor factorilor conform căroră...

— Nu, nu, insistă Tit, nu am cum să vă explic, dar noi trăim mai puțin. Ciclul nostru vital este *altfel*. Deși acum, spuse el, presupun că tot acest timp pe care îl petrec pe planeta voastră se „înregistrează“ pentru mine ca și pentru voi.

— Adică, spuse Adina, adică viața ta cu noi aici este mai lungă, vrei să spui? Adică o *cîștigi*?

— Da, cred că da. Presupun.

— Atunci, se însufleți Adina, ce-ar fi să rămîi cu noi aici unde vei trăi foarte mult, la noi majoritatea oamenilor ating acum o sută de ani, gîndește-te, Tit!

După o clipă, vocea lui Tit răsună puțin tristă:

— Cum să rămîn cu voi? Atît de departe de planeta mea? Eu trebuie să mă grăbesc cît pot, pentru că v-am spus că viața este mai scurtă, risc să nu-i mai găsesc în viață pe părinții mei, care mă așteaptă...

— Așa este, ai dreptate, admise încetișor Adina, iar Andrei după o clipă întrebă:

— Tit, cum se nasc și cum mor „oamenii“ la voi?

Tit nu răspunse decît tîrziu:

— Nașterea și moartea la noi sînt secrete. Nu vă pot spune...

O tăcere înfiorată îi cuprinsese pe cei trei copii. Mai mult ca să înveselească atmosfera, Andrei relua glumind:

— Știi, Tit, tu ești într-un fel ca eroii noștri din basme: față de noi, tu crești într-o zi cît noi într-un an. Atîta doar că eroii noștri sînt cel mai adesea nemuritori.

— Ce-nseamnă „basm“? V-am mai auzit o dată vorbind despre așa ceva...

— O, zise Adina entuziasmată, Andrei, fă tu o introducere teoretică în tema basmului și a mitologiilor și pe urmă lasă-mă pe mine, te rog!

Bineînțeles că Andrei nu avea de ce să se lase rugat, astfel că timp de cîteva ceasuri îi povestiră și îi răs-povestiră lui Tit toate basmele românești, ca și cele mai importante basme ale altor popoare de pe toate celelalte continente.

Tit era încîntat, dar și destul de agitat în același timp.

— Noi, zise el, și noi, și la noi există ceva asemănător! Nu, nu spun bine, dar nu pot să explic. Puțin altfel!...

— Evident, cred și eu, zise Mihai.

— Da, și triumphiularii au făcut rău, foarte rău poveștilor!

— Cum adică? se miră Andrei.

— Nu, nu pot să explic. Dar noi i-am alungat!

Ca de obicei cînd era emoționat, Tit nu mai vorbea cursiv.

— Ce-ar fi să-l ducem la Muzeul Poveștilor? propuse Adina, exuberantă.

Dar Mihai se uită urît:

— Ce tot vorbești? Asta ar mai lipsi!

— Ai dreptate, se dezumflă Adina.

Tit devenise mai curios.

— Aveți un muzeu al poveștilor?

— Cum să nu, mă mir că nu l-ai văzut: cum intri în parcul unde a eșuat nava ta, drept înainte și...

— Ah, știu, sări Tit, acum îmi amintesc, este o clădire ciudată; am să mă duc singur!

— Nu, Tit, îl sfătui Andrei. Noi am avut acolo o experiență cam... cine știe ce ți se întîmplă.

— Povestești-mi, se rugă Tit.

— Mîine. Acum e tîrziu, iar noi trebuie să plecăm, interveni Mihai. Hai, Adina!

*

În după-amiaza zilei următoare, Tit nu se lăsă pînă ce nu află întreaga poveste.

— Ei, ce părere ai, Tit? întrebă curios Andrei, care în timpul

noaptea se gîndise că va fi foarte interesantă reacția lui Tit.

Tit însă tăcea.

— Ești aici, Tit? De ce taci?!

— Aici, răspunse îngîndurat Tit.

— Ei, ce zici?

— Nu... nu știu ce să zic. Nu vă pot spune. Nu am dreptul.

Aș zice că...

Și se opri.

— Tit, spune o dată, că mă calci pe nervi, zise Adina.

Tit ar fi dorit probabil să întrebe ce înseamnă „mă calci pe nervi“, dar fața aprinsă a Adinei îl lămuri de la sine.

— Am o bănuială, zise el, dar nu pot să vorbesc fără să știu ceva precis.

Mihai se impacientă:

— E ceva rău?!

— Nu cred. Promit să știu pînă mîine.

Andrei privi îngrijorat la Mihai și Adina, apoi i se adresă lui Tit.

— Tit, te rog să mai promiți ceva: că nu intri singur în Muzeul Poveștilor. Vreau să-ți spun că, în afară de ceea ce noi ne temem că s-ar putea întîmpla, ai fi reperat imediat de ghizii electronici și cred că n-ai nici un interes, nu?

— Aveți perfectă dreptate. Nu, eu am să fac altă verificare. Am o idee, o idee foarte importantă și vă rog să aveți încredere în mine!

*

Toată povestea îl cam puse pe jărat pe Andrei: se temea ca Tit să nu facă o prostie, așa că orele de clasă trecură extrem de încet după părerea lui. După ore se ținu și mult așteptatul consiliu profesoral legat de problema Triunghiularilor, la care fu invitat și Andrei împreună cu încă zece dintre elevii foarte buni. Se discută despre oportunitatea unui seminar cu această temă, apoi despre necesitatea de a se organiza o gardă permanentă în școală, deși aparatele de semnalizare electronică erau foarte bine puse la punct. „Eu, zise una dintre profesoare, n-aș fi de părere, aparatajul este excelent, iar sistemele de alarmă automate mult mai eficace și mai prompte decît serviciul de gardă. În plus, organizarea gărzii ar crea un fel de psihoză nedorită!“

Întreaga asistență fu de acord, așa că se păstră doar propunerea referitoare la seminar și se împărțiră sarcinile.

De obicei activ și foarte apreciat pentru ideile sale inteligente

și originale, Andrei de această dată nu vorbi deloc — stătea ca pe ghimpi — și o zbughi cu viteză printre primii.

Nu avu răbdare să aștepte metroul (ideea că acesta se va opri în toate stațiile îi făcea pur și simplu rău!) și se scotoci în buzunar să vadă dacă are bani pentru aero-taxi (era cam scump): avea!... Numără persoanele din fața sa — era cam al șaselea, tocmai bine! — așa că peste zece minute urcă în fugă scările și... o găsi în fața ușii laboratorului pe Laura, care avea un aer foarte intrigat:

— Andrei, tu parcă nu-ți încuiai laboratorul?

Andrei simți că-i fuge pur și simplu pământul de sub picioare: își amintise brusc de ușa blocată a atelierului de pictură al mamei lui Mihai...

Se stăpîni însă.

— Cred, zise el, cred că s-a blocat, mamă!

Laura rămase pe gînduri: nu este imposibil, dimineța fusese o ușoară mișcare seismică, iar ușa lui Andrei este prevăzută și cu un sistem automat care în astfel de cazuri...

— Bine, se liniști ea. Vezi ce faci și vino să mănînci, azi ai întîrziat, de altfel și eu. Cred că și la voi s-a ținut consiliu profesoral ?

Îl privea pe Andrei întrebătoare, gîndindu-se între timp că uite, a crescut foarte mult, a început „să iasă“ din uniformă...

— Da, s-a ținut, zise Andrei și o sărută pe obraz. Am mîncat la bufet, spuse el (era adevărat), așa că parcă n-aș mîncă acum. Se poate, mama?

— Se poate, zîmbi Laura și coborî în bucătărie, cu ochii pe ceas: Cristian urma să sosească dintr-o clipă în alta.

Rămas în ușă, Andrei se gîndi să ciocănească și să-l strige pe Tit; dar dacă aude mama? Nu, mai bine se duce după un magnet... Numai să fie el înăuntru, în cameră, și nu' cine știe pe unde?

Îngrijorat, urcă în biroul lui Cristian, găsi un magnet, coborî și, fără mult efort, deschise ușa laboratorului.

— Tit!... șopti el încetișor, dar Tit nu răspunse. Tit, ești aici?

Pe măsură ce tăcerea din jur se prelungea, creștea și îngrijorarea lui Andrei. Dintr-o dată zări însă pe birou, lângă videofon, o foaie mare pe care recunoscuseră literele scrise stîngaci de Tit (începuse acum să învețe a scrie):

CAUTĂ CU PALMELE BINE ÎNTINSE A TREIA VIBRAȚIE A OGLINZII. APĂSĂ UȘOR. TIT.

Andrei rămase în loc, aiurit. Oare nu cumva Tit a înnebunit?

Brusc auzi pași, glasuri și cu un singur gest mototoli hîrtia, băgînd-o în buzunar... Pe ușă intrară fără să mai bată, Adina și Mihai. Erau și ei în mod evident îngrijorați.

— Unde e Tit?

Andrei ridică din umeri și fără nici o vorbă scoase din buzunar hîrtia, întinzîndu-le-o.

Adina i-o smulse repede și o citi cu jumătate de voce, în vreme ce Mihai se uita peste umărul ei.

Amîndoi îl priviră apoi pe Andrei stupefiați:

— Ce vibrație, care oglindă...?

Privirile lui Andrei căzuseră însă între timp asupra vechii oglinzii venețiene, pe care el o adusese cîndva din pod și un gînd absolut incredibil îl lăsă ca trăznit.

Între timp, uluiți de starea lui, Adina și Mihai îi urmăriră privirile și dădură și ei de aceeași oglindă pe care o văzuseră la Andrei de atîtea ori pînă acum.

— Vrei să spui... vrei să spui — se bîlbîi Mihai — că despre această oglindă să fie vorba...

Adina însă îl apucă strîns de braț pe Andrei:

— Andrei, dar este... este *absolut la fel cu cea din muzeu!* Cum de n-am observat pînă acum?!...

Stăteau acum cu toții în fața oglinzii, o oglindă ca oricare alta, parcă, ba chiar ușor deformînd imaginea din cauza vechimii...

— Așteptați-mă, șopti Andrei. Nu acționați fără mine, da?

Copiii dădură din cap afirmativ, fără să-și ia ochii de pe luciul oglinzii... Andrei coborî ca să ducă magnetul la locul lui, schimbă două-trei vorbe cu tata care venise și apoi urcă iar; abia acum observă cheia jos lingă ușă, fusese probabil băgată în broască și sărise sub presiunea magnetului, dar ce zăpăcit și Tit ăsta, îi lasă un bilet și pe urmă încuie ușa pe dinăuntru... Se vede că a fost grăbit, nu glumă!

După o clipă de ezitare încuie și el pe dinăuntru și apoi se apropie de ceilalți.

— Ei, ce facem, *intrăm?* întrebă Adina.

Cu felul ei direct și prompt, dăduse glas tare, clar și categoric ideii pe care Andrei și Mihai abia îndrăzneau să și-o formuleze, atît de imposibilă și de necrezut li se părea aici, spre deosebire de sala mare a muzeului unde se desfășurase *amețitor de firesc...*

Andrei respiră adînc:

— Intrăm...

Își șterse palmele de transpirație, așteptă o clipă să se liniștească și apoi, repetîndu-și în minte indicațiile lui Tit, făcu exact așa cum i se spusese, pînă ce sub presiunea palmelor lui, duritatea rece, lucioasă, a oglinzii lăsă loc unui spațiu miraculos prin care Andrei și după el Mihai și Adina pătrunseră din nou într-o lume de poveste...

— Dar este... este Țara Drumurilor Portocalii! fu cît pe ce

să strige Mihai; mîna Adinei îl strîngea însă cu putere așa că tăcu.

Se aflau din nou pe unul din culoarele subterane, cel puțin așa aveau impresia, și copiii stătura în loc, nehotărîți.

— V-am spus că ne vom mai întîlni!... se auzi glasul Șarpelei.

Stătea în fața lor, apăruse pe neașteptate, sau nu-l văzuseră ei din pricina emoției și a luminii ce parcă izvora din pereții galeriei.

— Bine te-am găsit, Șarpe Înțelept, spuse Andrei, înclinîndu-se ușor. La fel făcură Mihai și Adina.

— Nu știu dacă într-adevăr „bine“, răspunse Șarpele. I-am făgăduit prietenului vostru bun și frumos că vă voi aștepta aici.

— Cine, Tit?

— Tit.

— De unde știe că e frumos? îl întrebă Adina pe Andrei în șoaptă, iar Andrei, văzîndu-se privit de Șarpe, spuse, cu un aer întrucîtva uimit:

— Tit este invizibil!

— Pentru voi, răspunse Șarpele. Dar nu și pentru noi. Acum însă, adăugă el, trebuie să vă spun că, din păcate, primejdia despre care vorbeam, a sosit...

Și Șarpele întrerupse cu o privire exclamațiile speriate ale Adinei și ale lui Mihai. Se uită la Andrei:

— Prietenul vostru bun și frumos te roagă să vii mîine, cînd ceasurile arată ora douăsprezece.

— Adică la prînz...? se uită Adina uimită și întrebătoare la Andrei.

Andrei dădu din cap, și apoi întrebă:

— Adina și Mihai nu pot veni cu mine?

— Deocamdată nu. Trebuie să vă strecurați tu și Tit în cea mai deplină liniște pînă la prima întretăiere de drumuri...

— Bine, spuse Andrei, în vreme ce privirile lui Mihai și ale Adinei mai-mai că se umpluseră de lacrimi.

Simțindu-le dezamăgirea, Șarpele spuse:

— Nu fiți triști. Imediat ce se va putea, veți veni și voi, iar Calul-cu-Stea-Argintie, Rita, Toto și Iepurele Năzdrăvan vă vor întîmpina cu bucurie.

— Ce fac ei acum, sînt aici sau în Tabără? întrebare aproape într-un glas Andrei și Mihai.

Șarpele răspunse trist:

— Nu... O să vezi mîine, Andrei.

— Dar... Dar Anabella?

— Și Anabella te roagă să ne ajuți: acum puterile noastre sînt prea slabe în fața acestei primejdii. Gata, e bine să plecați,

șopti el, îngrijorat. S-ar putea să fim auziți sau observați!

Înțelegind situația, copiii se întoarseră fără comentarii și, după câteva clipe, erau în laborator. Se priveau uluiți, în vreme ce oglinda lucea indiferentă, de parcă nu prin apele sale ar fi trecut ei cu câteva minute în urmă...

— Ciudată treabă, spuse încetișor Mihai.

— Da, ciudată, spuse Andrei pe gânduri... Ce e mâine? întrebă apoi brusc și își consultă repede ceasul.

— E în ordine, mâine am ore numai pînă la unsprezece, după aceea studiu individual și teleconferință în vederea Expoziției Școlare Interplanetare.

— Vai, era să uit de ea, spuse agitat Mihai. Este la ora 16, particip și eu!

Adina tăcea pe gânduri.

— Ce e cu tine, întrebă Andrei blînd. Ești necăjită că nu mergi și tu, acolo, mâine?

— Da... suflă Adina și începuse să plîngă. Am dorit atît de mult, atît de mult să...

Mihai scoase batista și i-o puse în mină, privind-o un pic autoritar:

— Șterge-ți nasul. Eu, ce să mai zic?

— Tu ai mai fost... hohoti și mai tare fata.

— Tocmai! Adică am experiență, nu?... Și uite că acum nu mi se permite: înseamnă, înseamnă că *nu este cazul!*

— Și pe urmă, zise blînd Andrei, făcîndu-i semne lui Mihai să n-o mai „certe“, așa cum ai auzit, vom merge împreună altă dată... Bine?

— Bine... zise Adina. Și după ce-și șterse ochii, îi înapoie lui Mihai batista, privindu-l scurt:

— Pisălogule!

*

În noaptea aceea Andrei dormi puțin și prost, de parcă așternuturile îl înțepau cu mii de ace. Seara, observîndu-se de câteva ori cercetat de privirile tatălui său, fu cît pe ce să-i povestească totul, dar se opri: de fapt, în lumina scurtei lor discuții pe care o avuseseră cu câteva zile în urmă (ba chiar o săptămînă și mai bine, dacă stă să se gîndească!), nu ar avea nici un motiv... Tit este acum deasupra oricăror bănuieli, doar chestia asta cu „primejdia“ din Țara Drumurilor Portocalii... Dar cum să explici totul?

*

Fix la ora douăsprezece, Andrei se apropie de oglindă, își plimbă cu atenție mîna pe suprafața ei lucioasă și rece — o dată, de două ori, de trei ori — și apoi apăsă ușor în locul în care simți aceeași vibrație ca și ieri... Apele oglinzii îl învăluiră treptat, ca o boare și Andrei pătrunse din nou înlăuntru, „ca într-un lac aerian” își aminti el...

Era, dacă se gîdea, la a treia „excursie” de acest fel. Starea de uimire încă nu-i trecuse, încă mai trăia senzația aceea unică pe care o încercase la muzeu, așa că trebui să facă un efort ca să nu uite că astăzi va fi o călătorie ceva mai dificilă, mai primejdioasă poate. „Să mă grăbesc, își spuse el, azi mama s-ar putea să vină mai devreme acasă și dacă iar găsește ușa laboratorului încuiată, intră la idei...”

Gîndul îi fugi apoi la Tit, era atît de nerăbdător să se întâlnească cu el, încît nici nu observă că de-a lungul culoarului portocaliu, strălucitor ca un vis, călătorea cu el odată un fel de umbră vînată, care se mișca în salturi — cînd sus de tot, pe deasupra capului său, cînd jos, atingînd pardoseala culoarului cu mișcări filfiite și dezordonate. „Păcat că nu mi-am luat electrociclul“, regretă Andrei, gîndindu-se ce repede ar fi înaintat acum cu scaunul său tranzistorizat, pentru care primise nenumărate observații: „ai să-ți pierzi reflexele naturale!“ zicea mama cînd îl vedea prin casă călătorind cu electrociclul; iar bunicul, care acum cîțiva ani încă mai trăia, îl certa de-a binelea spunîndu-i că dacă omenirea va înainta în acest ritm tehnic, oamenii or să uite gesturile cele mai simple, cum ar fi tăiatul pîinii în două. Mai ales expresia „asta“ n-o uita Andrei: să tai pîinea în două! De ce în două? Și ce legătură avea una cu alta?...

Între timp se apropiase de punctul în care culoarul portocaliu urma să se ramifice în alte opt culoare radiale; și tocmai cînd mai avea doar cîțiva pași, se pomeni țintuit locului, *oprit* pur și simplu de ceva sau mai bine-zis de cineva...

— Ce... Ce s-a întîmplat, întrebă încetișor, puțin speriat.

— Eu sînt — vibră vocea cunoscută a lui Tit.

— Tu ești, Tit? se bucură cu ușurare Andrei. Ia spune, de ce...

Simți însă îndată pe buze apăsarea unei mîini nevăzute:

— Sst, să vorbim în șoaptă, că-i de rău!

„De rău...“ Andrei, care se bucura de rapidele progrese lingvistice ale lui Tit, întinse totuși neliniștit mîna pînă ce nimeri umărul acestuia: „Spune-mi, șopti el cu emoție, spune-mi repede ce s-a întîmplat; unde-s ceilalți, unde e Calul-cu-Stea-Argintie, unde e Rita...“

— Sst! își repetă Tit avertismentul. Calcă în vîrful picioarelor și taci, nu mai am timp să-ți explic, ai să înțelegi singur!

Și în vreme ce inima îi bătea din ce în ce mai puternic, Andrei înaintă condus de Tit pînă la locul unde ar fi trebuit să se afle bifurcația; „ar fi trebuit“ — pentru că în locul celor opt culoare radiale, se deschidea acum un fel de grotă imensă, cu forme neregulate și cu numeroase stalactite și stalagmite de o culoare nemaivăzută. Ceea ce îl uimi însă pe Andrei foarte tare, nu era aspectul grotei (care-i amintea în chip neclar și imprecis *ceva* anume, nu știa încă exact...), ci *aerul* ei; avea impresia că nenumărate unde de intensități diferite vibrau în atmosferă lovindu-se de pereții și formele grotei, amplificîndu-se fiecare în mod deosebit.

— Privește... îi suflă în ureche Tit.

Aproape imediat, Andrei *văzu* și *înțelese*: toți noii lor prieteni

zăceau într-un somn adînc: maimuța Rita adormise cu lăbuțele la ochi, de parcă ar fi vrut să se apere de o priveliște neplăcută sau, cine știe, chiar înfricoșătoare; lîngă ea, întins cît era de lung, dormea motanul Toto, părul lui negru și lucios tremura scurt din timp în timp, ca atins de puterea unui vis. „Ce încordate îi sînt mustățile!“ observă în sinea lui Andrei și se gîndi brusc că probabil Toto adormise absolut împotriva voinței sale. Ceva mai departe era Iepurele Năzdrăvan; dormea ghemuit, fie că se speriasse de ceva anume, fie că somnul îl lovise în momentul în care tocmai se pregătea să fugă. „Sărmanul Năzdrăvan!“, suspină Andrei și tocmai atunci privirile îi căzură asupra Calului-cu-Stea-Argintie: adormise în picioare, ca toți caii din lume cînd sînt sănătoși și puternici, doar grumazul i se arcuise în jos, astfel încît, de nu i-ar fi observat ochii închiși, ai fi putut crede că s-a aplecat să apuce o gură de jăratic...

— Și acum privește drept în fața ta... Uite, colo sus, sus de tot, pe peretele din fundul grotei!...

Abia atunci înțelese Andrei o parte din misterul care-l înconjură: în locul indicat de vocea lui Tit, se găsea un fel de aparat nu prea mare, cam cît un ventilator obișnuit. „Chiar seamănă a ventilator“ gîndi el observînd mișcarea rapidă a paletelor și nu-i trebui mult ca să priceapă că mulțimea undelor vibratorii, care săgetau grota, proveneau tocmai de la acest aparat. „Nu te mișca prea mult, îi șopti Tit, și mai ales nu trece prin dreptul lui, că te vede!“ „Cine mă vede?“ fu gata să întrebe Andrei, dar observă la timp că aparatul avea în centru un fel de ecran mic, rotund, ca un ochi magic. „Aha, chestii de astea am mai văzut noi multe și încă mult mai istețe!“ dădu să zică, dar nu mai avu cînd, pentru că aparatul începu să emită brusc un șir de semnale luminoase, fosforescente.

— Repede, repede la adăpost! suflă Tit și, smucindu-l de braț —, îl tîrî după o stîncă uriașă de la intrarea grotei. Ascunși acolo (Andrei era absolut uluit de rapiditatea cu care se întîmpla totul), cei doi prieteni văzură cum o parte din peretele de miazăzi al grotei se deschide lin, fără cel mai mic zgomot, iar înlăuntru pătrund două ființe ciudate, care parcă mergeau de-a-ndăratelea...

„Dar sînt triumghiularii!“, fu cît pe ce să țipe Andrei, recunoscînd în vizitatori două exemplare asemănătoare cu cele văzute în film; se stăpîni însă la timp, simțind tremurul brațului nevăzut al lui Tit.

Triumghiularii înaintau ciudat dar ferm și — după o mișcare în zig-zag — se opriră instantaneu; unul dintre ei, care părea să fie căpetenia, scoase un șir de sunete destul de apropiate de vocea umană obișnuită, arătînd cu unul din cele trei brațe ale sale de jur împrejurul grotei; celălalt confirmă parcă, ascultător și — întor-

cîndu-se cu aceleași mișcări ciudate — dispărură prin deschizătura peretelui care se reînchise lin.

— Hai!... șopti iarăși Tit și îl trase afară pe Andrei, pe culoarul portocaliu. Acum ai înțeles?

— Am înțeles, dar nu tot, doar nu-ți închipui că-s o ființă ieșită din comun, răspunse agitat Andrei. Ar trebui să-mi dai niște explicații în plus, totuși, nu? Uf, de ți-ai lua odată și tu înfățișarea normală, și nu mă mai tot trage, că de aici de pe culoar oricum nu mă vede nimeni!

— S-o crezi tu! șopti Tit. „Chestia“ asta care se învîrtește în jurul nostru n-ai observat-o?

Abia atunci remarcă și Andrei ciudata umbră vînătă care filia dezordonată în jurul lor, săltînd de colo-colo într-un zbor aparent fără noimă.

— Nu, adică... da, cred că... Dar ce-o fi cu ea, oare?

— Nu știu, șopti Tit; nu e din tabăra Calului-cu-Stea-Argintie și nici din planeta mea natală; nu știu decît că a apărut o dată cu ființele acelea rele pe care le-ai văzut și tu...

— Triunghiularii, preciză Andrei.

— Da, o dată cu ei — și nu mi se pare întîmplător. Triunghiularii au provocat acest... cataclism, au distrus jumătate din Țara Drumurilor Portocalii și i-au adormit dintr-o suflare pe Toto și Rita, pe Iepurele Năzdrăvan, ba chiar și pe Calul-cu-Stea-Argintie! Îmi pare rău că n-am apucat încă să vorbim despre „Triunghiulari“ așa cum trebuie, mereu am făcut altceva. Tu sper că știi cine sînt și de unde vin?

— Da, zise Andrei, ni s-a transmis drept avertisment de la Centru, un film documentar... Ah, acum îmi dau seama de unde cunosc forma grotei, este primul efect al invaziei lor, am văzut în film, dar recunosc că grota aceea era un fleac pe lîngă asta! recunosc Andrei.

— Dar ce vorbeau, ai înțeles?

— Ași, de unde! Ceea ce e sigur însă, este că trebuie să ne grăbim ca să-i salvăm pe prietenii noștri și apoi să mă duc să dau alarma. Apariția triunghiularilor este foarte primejdioasă pentru galaxia noastră și trebuie trimiși înapoi de unde au venit!

— Da... Și dacă se poate, pentru totdeauna!, șopti cu patimă Tit.

— Ei, să sperăm... Deocamdată însă... Of, că prost mai sînt, răbufni Andrei, dîndu-și o palmă peste frunte.

— Ce-i, ce s-a întîmplat?

— Stai, stai așa!...

Și își pipăi cu înfrigurare buzunarul bluzei, în care rămăsese pur și simplu uitat micul său „Y 2“, invenția la care lucrase în secret o lună întreagă pentru Expoziția Școlară Interplanetară.

— Ce-i asta? se miră Tit.

— O invenție a mea. Nici că nădăjduiam s-o probez atît de repede!

— Ce fel de invenție?

— Uf, nu mă pisa! E multifuncțională, ai să vezi!

Și Andrei se întoarse iute spre intrarea grotei.

— Stai! strigă Tit.

Umbra cea vînată începuse să scoată un țiuit lung, din ce în ce mai intens și, acum, ridicîndu-se în aer filfii drept în direcția lor.

— Atenție, Andrei!

Cu o mișcare iute, Andrei se răsuci înapoi și apăsă pe unul din cele trei declanșatoare ale lui Y 2, trimițînd asupra umbrei un rapid fascicol de raze orbitoare, aproape imposibil de privit cu ochiul liber. Sub lumina lor, ceea ce pînă atunci fusese doar umbră informă și difuză prinsese acum contururi precise: un fel de liliac de dimensiuni mari, neobișnuite, foarte straniu la înfățișare. „Ce urît e!...” murmură Tit, dar Andrei, examinînd ciudata vîetate căzută moale la picioarele lui, descoperi iute pe una din aripi un fel de emițător de dimensiuni minuscule, de o factură absolut nemaîntîlnită pînă atunci.

— Ia te uită ce zestre tehnică posedă acești domni! exclamă el. Asta se confiscă, spre studiu! Și acum, să-l reglăm pe micul nostru Y2 pentru noua lui misiune!

Zicînd acestea, Andrei efectuează o rapidă operație tehnică, după care se strecură ușurel spre gura grotei, urmat strîns de Tit a cărui respirație devenise efectiv șuierătoare. Odată ajuns înăuntru, Andrei se piti după aceeași stîncă ce îi mai slujise o dată drept adăpost, calculează din ochi distanța dintre el și emițătorul agățat în perete și... îl declanșează din nou pe Y 2... Sub „bombardamentul” oblic, luminos, al acestuia, emițătorul de unde vibratorii își încetini mișcarea treptat și apoi se opri de tot.

— Așaaa!... exclamă Andrei cu o satisfacție fără de margini, după care își strînse la piept invenția. Era atît de fericit, încît timp de cîteva clipe uită pur și simplu unde se află.

— Hei, strigă Tit vesel, trăgîndu-l de mîneacă. Hei, ești absolut formidabil!

— Nu-i așa? întrebă Andrei. Nu-i așa? va trebui să-l vezi însă pe micul meu Y 2. vindecînd rapid arsuri și răni de diferite mărimi! Să vezi atunci, cît vitează și priceput e!

Ceva deosebit le atrase celor doi prieteni atenția: fără vibrațiile odiosului emițător, grotă își modificase vizibil atât aspectul cât și atmosfera... Era liniște acum, o liniște în care Andrei și Tit își auzeau doar propriile lor inimi... Încet-încet, prietenii lor păreau că se întorc la starea normală: mai întâi deschise ochii Calul-cu-Steaa-Argintie și își înălță coama, cercetînd uimit grotă; după el se ridică în picioare maimuța Rita, care-și frecă ochii ca un copil trezit în toiul nopții; motanul Toto se întinse cât era de lung și apoi se arcui intens, ca să-și dezmoștească oasele. — Și Andrei își aminti fulgerător de Lolo. — Cel din urmă făcu ochi Iepurele Năzdrăvan (tocmai Iepurele, care de obicei doarme „iepurește“, rîse Andrei în sinea lui) și dintr-un salt fu la ușa grotei, mirosind iute împrejurimile și uitîndu-se într-o parte și în alta a culoarului, cu urechile atente ca niște paratrăsnete, așa cum Andrei îl mai văzuse de cîteva ori...

— Hei, sîntem aici, cu voi! strigă Andrei și în clipa următoare se trezi în brațe cu Rita care scotea țipete mici, vesele, și îl săruta la nimereală pe guler, pe haine, pe frunte, în mijlocul hazului general. După Rita veniră ca la un semn toți ceilalți și îi înconjurară pe Andrei și pe Tit cel nevăzut.

— Sînteți niște prieteni adevărați, spuse Calul-cu-Steaa-Argintie. Dacă nu erăți voi, cine știe ce se întîmpla!

— Eu cred că am și visat ceva, zise Toto. Se făcea că...

— Se făcea că te așteaptă un somn și mai lung, dacă nu ne mișcăm repede, îl întrerupse Iepurele Năzdrăvan. Nu-i așa, Tit?

— Așa e, încuviință Tit. Trebuie să plecăm, pentru că triunghiularii se pot întoarce dintr-o clipă într-alta.

— Ce înseamnă cuvîntul ăsta tri... tri... îl întrebă Rita pe Andrei, alintîndu-se la pieptul lui.

— Nu mă mai întreba degeaba, că tot n-o să înțelegi, oricît ți-aș explica. Nu ești decît o maimuțică! Acum însă, și Andrei o îndepărtă cu părere de rău pe Rita, suind-o pe grumazul Calului-cu-Steaa-Argintie, acum însă Iepurele Năzdrăvan are dreptate: trebuie să plecați.

— Merge și Tit cu noi? întrebă Iepurele.

— Nu, răspunse Tit. Eu și Andrei avem treabă.

— Atunci, să ne despărțim repede, hotărî Calul-cu-Steaa-Argintie. Vă mulțumesc din inimă!

Ieșiră cu toții din grotă și în cea mai mare grabă plecară — Andrei și Tit luînd drumul înapoi, iar Calul-cu-Steaa-Argintie și prietenii săi îndepărtîndu-se în adîncimile galeriilor subterane. Înainte de a se pierde din vedere unii pe alții, Andrei îl zări pe Toto

făcându-i semne, pe muțește și înțelese: Toto își amintise, probabil, să-i transmită salutări fratelui său de cruce Lolo...

După ce ajunseră iarăși în laborator, Tit întreabă:

— Andrei, ce ai de gînd acum?

Andrei era în culmea surescitării: ceea ce văzuse „acolo” în Țara Drumurilor Portocalii, însemna oare un pericol real și „aici”, pentru oameni?!... Își aminti însă brusc ceva și se întoarse spre Tit:

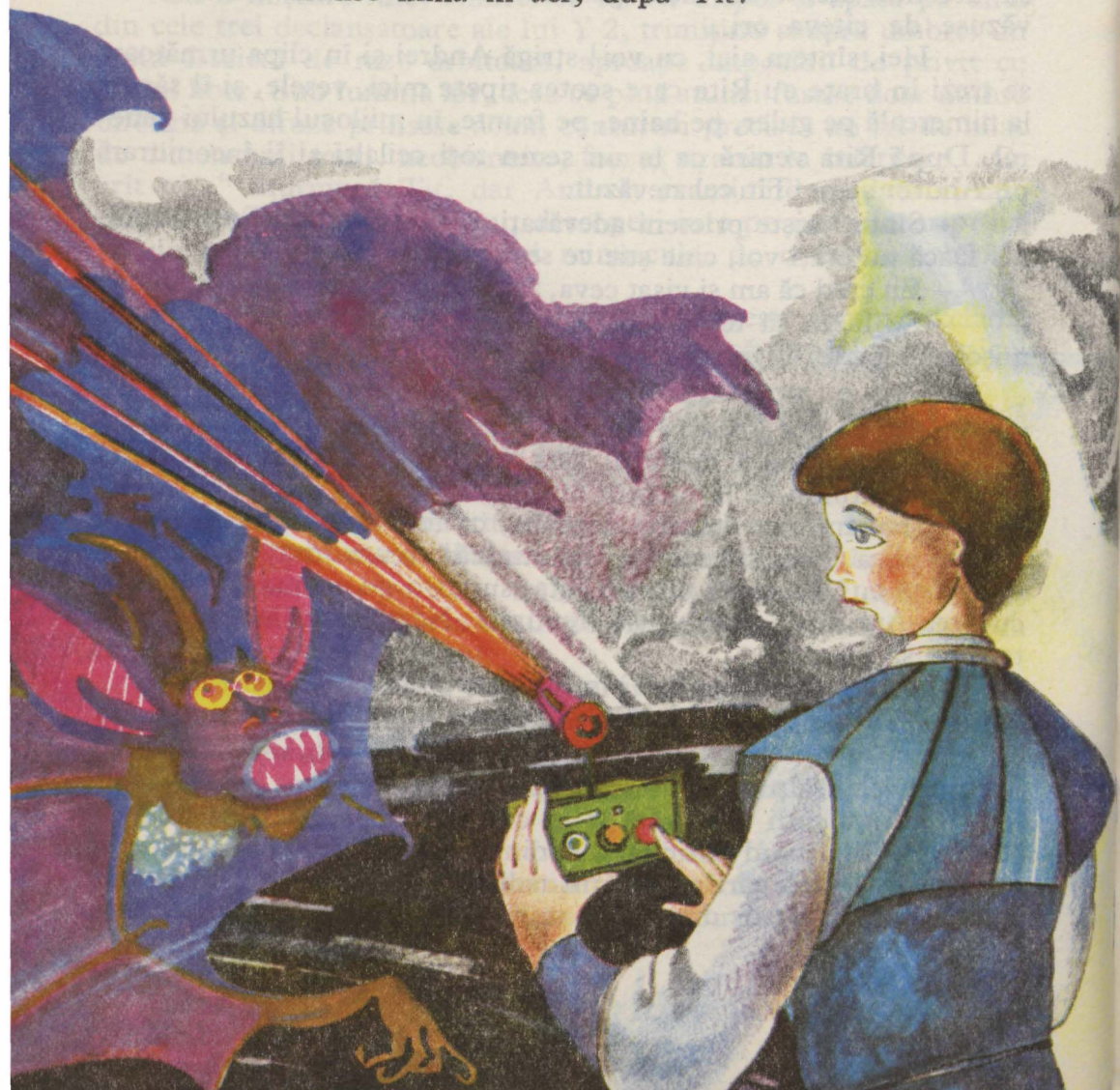
— Tit, ce-ai vrut să spui acum cîteva zile, cînd ai vorbit despre răul pe care triumphiularii îl pot face poveștilor?!

Răspunsul lui Tit întîrzie puțin:

— Cred că trebuie să înțelegi singur. Și de fapt tu ai și înțeles. Apoi adăugă:

— Te-am întrebat puțin mai înainte ce ai de gînd acum...?

Andrei întinse mîna în aer, după Tit:

— Cred că trebuie să-i povestesc tatei și să anunț Centrul, dar nu știu cum să fac și cum să explic. Pare... pare inexplicabil, nu?

— Da. Întotdeauna răul are părți inexplicabile.

— Înțeleg, spuse încet Andrei. Înțeleg și ceea ce ai spus mai înainte. Era vorba despre... pericolul care amenință puterea oamenilor de a visa, da?

— Da... Știi, Andrei, cred că peste puțin timp am să plec. Nava mea este gata.

Andrei rămase pironit locului:

— Atît de repede?!

— Nu e repede. E mult, foarte mult, sînt îngrijorat. Acolo, în Țara Drumurilor Portocalii, am primit vești de la părinții mei.

Andrei era uluit: „acolo“?! Dar Tit continuă, ca și cînd ceea ce spunea era perfect normal:

— Mi-a spus Anabella: de cînd lipsesc eu, ei au îmbătrînit foarte, foarte mult.

„A văzut-o și el pe Anabella, deci“, gîndi Andrei, în vreme ce Tit continuă:

— În Sala Mare a Muzicii mi-a spus...

*

În decurs de nici douăzeci și patru de ore evenimentele se precipitară însă într-un ritm nebănuît, scutindu-l pe Andrei de orice dilemă. Mai întîi, posturile interspațiale de radio și televiziune anunțară că astronavele triumfiurilor au fost semnalate în cîteva puncte destul de apropiate, și că par a staționa acolo, în mod inexplicabil. Dar misterul se lămurî relativ repede: triumfiurarii încercau, mai bine-zis încercaseră, să emită un fel de radiații de o formă complet necunoscută, aparent nedăunătoare, radiații care își întrerupseseră însă brusc emisia, într-un mod la fel de inexplicabil. (Oare, îl întrebaseră Mihai și Adina pe Andrei, care între timp le povestise incursiunea lui „dincolo“, oare această întrerupere să aibă o legătură cu întîmplarea „aceea“? Andrei nu știa ce să zică, iar Tit lipsea).

Pe urmă aceleași posturi anunțară că a fost pus în funcțiune atît pe Terra cît și pe alte planete ale galaxiei sistemul special de baraj cosmic, care avea toate șansele să-i ia prin surprindere din punct de vedere tehnic pe „agresori“.

Timp de cîteva ceasuri, lumea cunoscî o oarecare stare de încordare, cu atît mai mult cu cît noțiunea de „agresor“ aproape că dispăruse din dicționarele curente ale oamenilor, ea făcînd parte din cuvintele arhaice ieșite din uz și folosite numai în lucrările de istorie privind mileniile unu și doi.

Următoarea știre fu însă cea mai uluitoare: concomitent cu deruta provocată de barajul cosmic, (triunghiularii începuseră să comunice unii cu alții prin semnale rapide, care în mod categoric demonstau faptul că nu cunoșteau modalitatea de a străpunge barajul de radiații, străine lor), postul instalat pe cel mai îndepărtat corp astral și totodată cel mai apropiat de punctele în care staționau astronavele triunghiularilor transmise știrea că triunghiularii par a fi chemați „la ordine” dintr-un centru al lor, care nu ar fi de acord cu respectiva expediție. Astfel că, după încă două-trei ore de neli-niște, se anunță faptul că cele trei nave ale triunghiularilor s-au înscris pe o traiectorie ce demonstrează clar că se întorc de unde au plecat...

Parcă niciodată soarele nu strălucise atît de frumos ca în amurgul zilei în care posturile de radio și televiziune anunțară că orice pericol a trecut! Canalele TV care făceau legătura cu diferitele centre de cercetări unde își duceau munca un număr impresionant de fizicieni, chimiști, geologi, medici, psihologi, biologi nu mai pridideau transmițînd mesaje către familiile, rudele și prietenii de pe Terra. Acasă la Andrei, unde ca de obicei se adunaseră Cornelia și Mihai, Ma, Ta și Adina, domnea aceeași atmosferă ca și în toate celelalte familii, iar cînd în sfîrșit apăru chipul lui Șerban pe ecran, zîmbitor și puțin tras, Mihai și Cornelia abia își ținură lacrimile ascultîndu-l, de altfel nici ceilalți nu erau mai puțin emoționați. Numai Andrei care, spre surpriza tuturor, își așezase scaunul departe, într-un colț al sufrageriei, era ceva mai neliniștit și într-un fel mai emoționat decît toți, pentru că avea un motiv în plus știut doar de el: în spate, între spătarul scaunului său și colțul odăii, se afla nevăzut Tit, care-l rugase să facă în așa fel încît să asiste și el la transmisiile din cosmos (în laborator Andrei nu avea decît un televizor obișnuit).

Apărîndu-l pe Tit cu scaunul său de eventualitatea ca cineva să-l atingă în treacăt și astfel să-l descopere, Andrei se gîndi brusc: ce-ar fi ca tocmai în această clipă sau, mă rog, poftim, în următoarele cinci minute, acel formidabil „Imago” să înceapă a-și pierde efectul?!

Gîndul îl făcu să sară brusc de pe scaun și să se uite speriat în spate. Respiră ușurat: Tit era nevăzut, îi simțea doar respirația emoționată...

— Ce s-a întîmplat, Andrei? îl întrebă Laura, uimită, dar încă înainte ca el să poată răspunde, Cristian îi tăie repede vorba:

— Lasă-l în pace, Laura, este și el agitat ca noi toți.

Și își privi fiul într-un mod destul de straniu.

Privirea tatălui său îi provocă lui Andrei un scurt șoc: oare... oare nu cumva tata *știe*?

„Nu, își spuse el, ar fi imposibil, deși... deși dacă se gîndește bine au existat momente... cuvinte... Nu, nu se poate! *De unde* să știe?” În minutele următoare căută cu tot dinadinsul privirea tatălui său, dar Cristian părea absorbit de discuția generală (Ta îi vorbea acum încet, rar, spusele lui nu se puteau auzi), așa că Andrei rămase nelămurit și oarecum se liniști.

Între timp, Ma își recăpătase verva estompată o vreme de emoția pe care o trăiseră toți — și acum ciripea veselă, susținută de Adina, în timp ce Cornelia și Mihai aveau încă un aer visător, tăcut, după mesajul lui Șerban. Profitînd de neatenția mamei sale, care se aplecase să-l mîngîie pe Mihai, Andrei se ridică ușurel, îi făcu semn lui Tit și ajuns la ușă o deschise, rămînînd puțin de o parte.

Laura îl observă:

— Vrei să pleci, Andrei?

— Da, adică... Nu, mai rămîn, zise el după ce simți trupul lui Tit prelingîndu-se prin ușa deschisă.

— Ascultă, Andrei, zise Ma, eu în locul tău l-aș lua acasă pe Lolo, pentru că riști să-l pierzi definitiv. S-a atașat atît de tare de Adina, încît adesea îmi vine să cred că printre șuruburile și sîrmu-lițele lui se ascunde un suflet de ciine adevărat! Închipuiește-ți, Laura — se întoarce ea către mama lui Andrei — cu mine vorbește foarte puțin, aproape deloc, în schimb pe Adina o interpelează neîntrebat, înțelegi? Neîntrebat! Ce fel de robot este ăsta?

Laura rîse:

— De cînd spun eu că cu Lolo nu-i lucru curat! Cred că Andrei i-a făcut o șmecherie ca să pară robot și să-l poată ține în casă.

Andrei păru să surprindă iarăși privirea ușor cercetătoare a tatălui său... Drept care, după un moment de ezitare, ceru voie să plece în laborator, spre bucuria Adinei și a lui Mihai, care țîșniră brusc din scaune, ca împinși de un resort.

Ajunși în laborator, Andrei încuie ușa și zise:

— Am impresia că tata *știe* ceva.

Mihai îl privi uimit:

— Să știe? El? De unde?!

— Imposibil, Andrei, spune Adina: *Im-po-si-bil!*

Andrei se gîndi cîteva clipe și apoi întrebă tare:

— Tit! Ești aici?

— Da, răspunse Tit.

— Ce părere ai? Ai fost de față și ai observat... Ce zici?

Dar Tit nu observase. În schimb Adina și Mihai, care nu

știuseră nimic despre prezența lui Tit cu ei în sufragerie, erau încântați. Căutându-l pe bîjbuite, îl puseră să le spună „cum a fost“, ce impresie i-au făcut „ăia mari“, adică părinții lor; ba chiar Mihai vru să știe cum arată el însuși, adică „el — Mihai“ cînd vorbește...

— Vrei să spui „cînd taci“? că azi ai fost destul de tăcut; normal — de altfel! zise Adina.

Bineînțeles că într-o clipă discuția ajunsese din nou la subiectul care îi interesa pe toți trei, ba chiar patru, socotindu-l și pe Tit.

Tit însă declară, pe neașteptate:

— Dragii mei, mîine cel mai tîrziu, dacă nu astăzi chiar, adică în această noapte, va trebui să-mi iau zborul...

Declarația lui provocă un veritabil cor de proteste. Știau că nu se poate altfel, că va veni și clipa în care vor auzi aceste cuvinte, dar nădăjduiseră parcă tot timpul într-o minune. Se obișnuiseră cu el aici, nevăzut, blînd și „frumos“, cum spusese Șarpele...

— Măcar, spuse Adina în șoaptă, măcar nu am apucat să te vedem și noi... Fir-ar al dracului de Imago!

Băieții izbucniră în ris, ca într-un fel de descărcare, fiindcă și lor le era inima grea, dar Tit întrebă uimit:

— Ce-ai spus? N-am auzit pînă acum aceste cuvinte. Explică-mi.

— Lasă, rîse Andrei, pe astea nu-i nevoie să le știi! Dar — își aminti el — Șarpele spusese că ne vom vedea cu toții, după ce pericolul va trece... Și acum pleci?!

— Cred, zise Tit (și vocea lui răsună chiar în fața oglinzii) cred că *el* este *aici*, ne așteaptă...

Copiii săriră într-o clipă și se îmbulziră emoționați lîngă Tit. Adina se uită spre Andrei și zise în șoaptă, cu glas tremurător:

— Încuie ușa, Andrei!

— Dar dacă ne caută între timp ca să plecăm acasă? întrebă Mihai.

— Fie ce-o fi! insistă Adina, hotărîtă, iar Tit adăugă, visător:

— Vom fi atît de repede înapoi...

...După care, pășind toți patru nevăzutele praguri, auziră glasul blînd și stăpînit al Șarpelui:

— Bine ați venit în Țara Drumurilor Portocalii...

*

Minunata cetate medievală era împodobită ca de sărbătoare. Ghirlande și arcuri de flori acopereau străzile și piețele ca niște bolți fragede, multicolore și parfumate. Se lăsa seara, iar licuricii

zburau („deși a venit luna octombrie“, observă mirat Andrei) ca niște mici stele, felinarele scinteiau fericit, încît ai fi jurat că nu-s felinare, ci moderne sisteme de iluminat aduse din lumea cea de toate zilele, dar mult mai frumoase și mai pline de farmec.

Mulțimea pestriță mișuna pe străzi, fără nici o grijă, în vreme ce oamenii circului, care nu cu mult timp în urmă aruncau săgeți și lasouri pentru a-i prinde și a-i înrobi, dădeau acum reprezentații vesele la fiecare colț de stradă, rîzînd în gura mare și chemînd onoratul public să vadă cele mai extravagante numere prezentate de clowni cu nasuri cît castraveții și pantaloni bufanți.

Punctul de atracție al cetății nu era însă altul decît... Marele Magician în persoană, cel de teama căruia altădată ar fi tremurat pînă și pietrele! Cu un aer nedumerit și nervos, el își smulgea mereu și mereu de pe cap jobenul, din care scotea cu o stupoare greu de descris nenumărați șoricei albi, iuți și vioi, aruncîndu-i cît colo, pentru a descoperi apoi iar alții și alții, în același loc... Dădea astfel, în hohotele de rîs ale celor ce-l priveau, un spectacol involuntar și fără de sfîrșit...

Andrei vru să spună ceva, cînd simți cum pe lingă picioarele lui „cineva“ torcea din toate puterile, pentru a-i atrage atenția.

— Ascultă, spuse Toto, mă lași să stau pe umerii tăi, ca să văd mai bine?

— Sigur, răspunse Andrei, și gîndul îi zbură la Lolo, care ar fi fost foarte gelos să vadă cum motanul Toto i s-a suit pe umeri, cum toarce cît îl țin puterile, plimbîndu-și coada de colo-colo.

— Ce face fratele meu de cruce? întrebă motanul, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

— Mulțumesc, îți transmite salutări, zise Andrei, și își spuse, pentru a mia oară poate, că nu va ști niciodată misterul prin care Lolo a devenit din robot cîine ca toți cîinii, și apoi iar robot. Și asta în decurs de cîteva ceasuri doar!

În acest timp, Calul-cu-Stea-Argintie, pe grumazul căruia se afla, ca de obicei, Șarpele Înțelept, își ridică în vînt coama și zise:

— Cred că e timpul să mergem. Anabella ne așteaptă.

Atunci apărură ca din senin și ceilalți doi frați ai săi, gata de drum. Bătînd din palme de bucurie, Adina se sui pe unul dintre ei, iar Motanul Toto, dintr-o mișcare, îi sări drept în brațe, mai-mai s-o dea jos; pe celălalt cal urcă Mihai, bineînțeles cu Rita, iar în șaua Calului-cu-Stea-Argintie rămaseră să călărească acum Andrei și Tit, împreună cu Șarpele.

— Iepurele Năzdrăvan a și plecat? întrebă Andrei zărînd o pereche de urechi lungi și ascuțite, ce făceau salturi uriașe pe deasupra mulțimii.

...Și iarăși se pomeniră zburînd ca și altă dată pe deasupra cetății, în care acum răsunau cîntecele și voia bună.

Porțile palatului erau acum larg deschise, iar în prag bătrînul Max, așezat pe coadă, își mișca ochii la cei ce aterizaseră drept în fața lui. Zărindu-l însă pe Toto, se ridică cu demnitate în patru labe, își îndreptă mustățile și crezu nimerit să glăsuiească:

— Prea cinstite frate, vere și cumnate, pentru că străini unul de altul nu părem a fi, doresc ca ziua de astăzi să fie pentru domnia ta cît și pentru mine un minunat prilej de veselie și aducere aminte, de-a lungul tuturor sutelor și miilor de ani ce ne mai așteaptă de acum înainte, întrucît alesul neam din care ne tragem amîndoi a dovedit încă de la nașterea sa și pînă astăzi puterea unei vitalități de neînfrînt, istețimea firească și darul de a-și păstra o sănătate trupească și sufletească nemaiîntîlnite și nemaiauzite înainte și după!

— ...Înainte și după!... repetă cu evidentă scîrbă Toto și, arcuit brusc, scuipă lung, pisicește, aruncîndu-l dincolo de poarta palatului pe nefericitul Max tocmai în momentul în care acesta era de bună seamă convins că a găsit cea mai nimerită metodă pentru a face să i se șteargă păcatele.

Șarpele se uită muștrător la Toto:

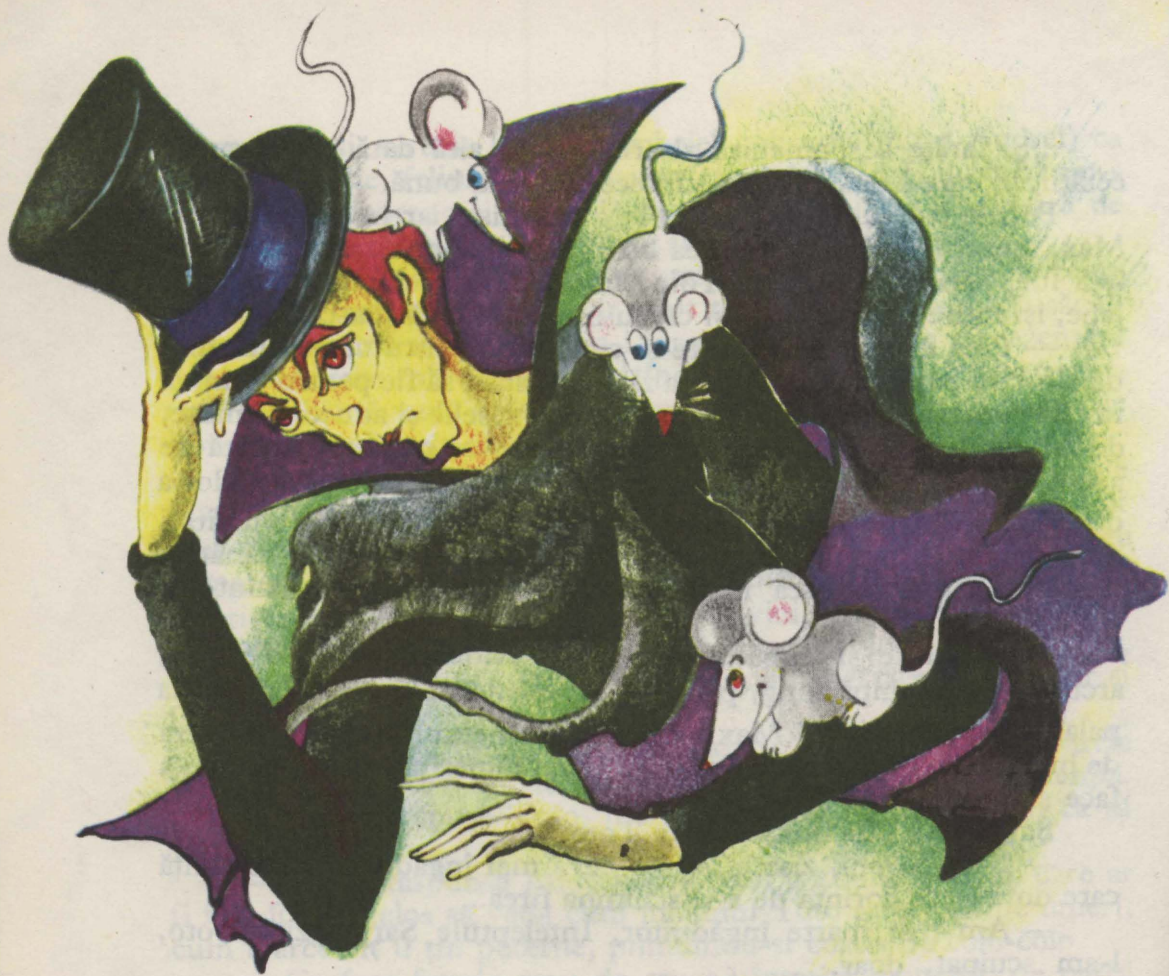
— S-ar cuveni, zise el, să fii ceva mai îngăduitor cu o ființă care dovedește dorința de a-și schimba firea...

— Am fost foarte îngăduitor, Înțeleptule Șarpe, zise Toto, l-am scuipat, doar.

Șarpele nu mai zise nimic. Bănuia probabil cît de greu ar putea fi ștearsă amintirea umilinței pe care Toto fusese nevoit să o înghită în prezența fratelui său de cruce...

Ca și cetatea în care poposiseră pentru a lua parte la spectacolul unei bucurii generale fără seamăn, Castelul Anabellei arăta și el schimbat: lungile coridoare nu mai păreau pustii, saloanele uriașe și scînteietoare erau pline de oameni ale căror glasuri și zîmbete se topeau în aceeași tăcere fermecată pentru a asculta minunatele acorduri ce curgeau în valuri. Drumul pînă în Marea Sală a Muzicii îi părea Adinei nesfîrșit și totodată prea scurt. Ar fi vrut să plutească la infinit printre nenumăratele bogății ale palatului, printre chipurile prietenoase și zîmbitoare, și totodată să ajungă cît mai repede în acea încăpere unde urma să o vadă pe Anabella dirijînd ciudatul ansamblu de instrumente.

Cînd în sfîrșit se apropiară de largile uși argintii ale Sălii, concertul tocmai se apropia de un punct maxim: clapele pianelor,

mișcate de degete invizibile, arcușurile viorilor purtate la fel de straniu pe corzi catifelate, trompete, corni, fagoți, talgere și alămuri strălucitoare se opriă o clipă, pentru a lăsa harpei răgazul unui solo delicat și tremurător, după care izbucniră într-un final puternic, majestuos.

Văzîndu-i, Anabella zîmbi fericită și le ură bun venit, întocmai ca și altă dată. Și, la fel ca atunci, Andrei nu observă din pricina emoției, înrudirea evidentă între Anabella și fratele ei, Șarpele cel Înțelept, între ei amîndoi și bagheta ce scînteia în mîinile Anabellei...

Ochii acesteia o cercetară o clipă pe Adina și apoi se opriă lîngă umărul lui Andrei, acolo unde se auzea o respirație emoționată.

— Bunule și frumosule Tit, spuse ea, sper că n-ai uitat că mama și tatăl tău te așteaptă.

— Nu, se auzi șoapta acestuia. N-am uitat.

— Ei s-au pregătit, adăugă Anabella, și-au ales ziua și ora

în care se vor despărți de tine și în care îți vor încredința Secretul cel Mare al Casei.

— Știu, murmură Tit.

Cei trei copii se priveau în acest timp uimiți, iar Andrei, cu impresia că Anabella îi transmite lui Tit un mesaj pe care numai acesta avea dreptul să-l audă, dădu să se îndepărteze, dar simți cum mîna lui Tit îl prinde de braț și îl ține lîngă el.

— Acum, adăugă Anabella, trebuie să ascuți cîntecul pe care ei ți-l trimit și pe care de bună seamă numai tu îl vei înțelege cum se cuvine...

Spunînd acestea, Anabella se întoarse din nou cu spatele, stătu o clipă pe gînduri, cu fruntea aplecată de parcă s-ar fi străduit să-și amintească *ceva* anume, și apoi, ridicînd bagheta, prinse a dirija cel mai straniu concert la care Andrei, Mihai și Adina asistaseră vreodată: într-o tăcere atît de profundă încît părea că întregul cosmos și-a oprit respirația, instrumentele din Marea Sală a Muzicii, la fel de solitare în mișcările lor, începură a executa o melodie mută, în care nici un acord, nici o notă, nici un sunet nu străbăteau spațiile înalte ale uriașei săli, de parcă dramatica lor zbatere s-ar fi scurs într-un cu totul alt spațiu, cu desăvîrșire interzis tuturor, în afară de Tit...

Și poate că Andrei ar fi crezut că totul este închipuire și vis, dacă pe mîna care îi rămăsese aproape de Tit nu ar fi căzut cîteva lacrimi fierbinți din ochii nevăzuți ai acestuia...

Cînd straniuul concert luă sfîrșit, Anabella se întoarse din nou întrebătoare spre ei, mai bine-zis spre Tit.

— Am înțeles, șopti acesta. Oricum vroiam să plec în astă seară. Am venit doar pentru că Șarpele cel Înțelept ne-a mai chemat o dată.

— De asta te-am și chemat, zise Șarpele. Și v-am adunat pe toți, pentru că, așa cum a spus Calul-cu-Stea-Argintie data trecută, nu trebuie să uitați nici unul, nici o clipă, că sîntem tot timpul foarte aproape unii de alții, că numai binele și răul ne despart, așa cum numai binele și răul ne pot uni...

Aceste cuvinte sunară și acum la fel de straniu; Andrei avea impresia că este pe punctul de a le înțelege sensul, dar erau prea multe emoțiile și întrebările care îl încercau în acea clipă.

— Înțeleptule Șarpe, începu el, tot nu ne-ai spus...

Șarpele îl privi deosebit de straniu:

— *Tit trebuie să se grăbească.*

— Da, întări Anabella și ridică bagheta care străluci atît de puternic, încît cei trei copii împreună cu nevăzutul Tit se și pomeniră în boarea magică a vechii oglinzi venețiene...

Citeva clipe tăcură toți patru. Apoi vocea lui Tit spuse:

— Peste câteva minute va trebui să plec.

Adinei îi dădură lacrimile, iar Mihai întrebă:

— Vei mai veni la noi, Tit?

— După ce voi primi Secretul cel Mare al Casei, nu voi mai părăsi niciodată planeta, răspunse Tit. Copiii mei vor călători și ei, ca și mine, înainte de Marele Secret; și apoi tot așa copiii copiilor mei și copiii copiilor lor... Dar fiecare dintre ei se va întoarce la timp pentru ca părinții să poată muri liniștiți, siguri că munca lor, tot ceea ce au visat, au năzuit și s-au străduit să facă nu se va pierde în van; și că totul va continua din ce în ce mai frumos, mai luminos și mai puternic.

Andrei, profund tulburat, spuse:

— Am înțeles, Tit. Și — adăugă uitându-se la Mihai și Adina ai căror ochi străluceau de lacrimi — cred că toți trei am înțeles. Te vom conduce acum spre locul în care se află nava ta.

— Nu, răspunse Tit. Trebuie să plec singur, vă rog să nu mă conduceți. Rămâneți aici și nu fiți îngrijorați, în această clipă sistemele de autoreglare ale navei au și intrat în funcțiune, la fel de nevăzute cum încă mai sînt și eu. Vă mulțumesc mult pentru găzduire și generozitate. Am învățat foarte mult, Secretul cel Mare al Casei mele va cuprinde și această amintire, experiența pe care am trăit-o, iar copiii mei o vor ști de la mine atunci cînd va veni timpul.

— Și noi cum vom ști că ai plecat cu bine, că nu ți s-a întîmplat nimic rău? întrebă Mihai cu glas emoționat.

— Rămîneți la fereastră, zise Tit și dacă o dată cu decolarea va dispărea treptat și efectul Imago, poate veți zări o clipă lumina trecătoare a navei.

— Și dacă nu...? suspină Adina.

— Poate că veți mai afla cîte ceva despre mine în Țara Drumurilor Portocalii, de la Anabella sau de la Șarpele cel Întept, sau de la Calul-cu-Stea-Argintie, dacă vă veți mai duce pe acolo...

— Cum „dacă”? întrebă îngrijorat Mihai. Crezi că e posibil să nu mai mergem?

— Asta, răspunse Tit, eu n-o știu — și nici voi n-aveți de unde s-o știți încă... Și acum, adăugă el, să ne dăm mîna, așa cum am învățat aici pe Pămînt...

— Mergi cu bine, Tit, spuse Andrei. Nu te vom uita niciodată!

— Rămîneți cu bine...

Și după ce își luară rămas bun fiecare în parte, cei trei copii — peste măsură de tulburați — priviră cum ușa laboratorului se deschide încet și apoi se închide... Pe trepte nu se auzea nimic,

ca de obicei, pentru că pașii lui Tit — mai bine-zis încălțările lui — absorbeau pe loc zgomotul...

Tăcură încă multă vreme cu ochii opriți asupra ușii prin care plecase pentru totdeauna „bunul și frumosul” Tit, cum îl denumise Șarpele... Și cum avea să rămână și în amintirea lor, deși chipul lui nu se ivise niciodată.

— Să mergem la fereastră, șopti Andrei, poate că nu peste multă vreme vom vedea...

Sprijiniți cu coatele pe pervaz, rămaseră așa tăcuți toți trei; coborîse întunericul, dar orașul strălucea în lumină, casele mari cu ferestre cît pereții adăposteau bucuria și ușurarea tuturor celor ce acum încă mai recepționau pe canalele televizoarelor mesajele din spațiu și poate că peste tot, ca și în sufrageria casei lui Andrei, se adunau cîte două-trei familii pentru a sărbători alungarea triumghiularilor.

De undeva se auzea muzică — probabil cineva asculta un concert simfonic — și copiii își amintiră brusc de Marea Sală a Muzicii.

— Vom mai merge acolo, Andrei? întrebă Adina.

— Nu știu, răspunse acesta. Nu știu...

În aceeași clipă, Mihai izbucni:

— Uitați-vă, uitați-vă repede! Sus, sus de tot în dreapta!...

Emoționați, Andrei și Adina mai apucară să vadă și ei o diră scurtă, ca un fulger de o clipă, pierzîndu-se în înaltul întunecat al bolții...

Incapabili să mai scoată o vorbă, rămaseră încă mult la fereastră, de parcă ar mai fi sperat imposibilul... și după o vreme, cine ar fi putut să spună cîtă anume, Mihai tresări:

— Se aude ceva!

Surprinși, Andrei și Adina rămaseră și ei atenți, cu ochii mari: da, se auzea ceva... dinspre ușă, dincolo de ea...

Dintr-un salt, Andrei fu în prag și rămase literalmente interzis: țâcănindu-și vesel codița, robotul Lolo îl privea cu ochii săi electronici...

— Salut! spuse Lolo și intră înăuntru, spre totala stupeoare a celor trei.

— Cum,... cînd,... pe unde ai venit, Lolo?! izbuti să întrebe cea dintîi, Adina.

— Am-fost-chemat. Mi-s-a-spus-să-mă-întorc-acasă.

— Cum, cine ți-a spus? întrebă Andrei, nemaipricepînd absolut nimic.

— Nu știu, răspunse Lolo și, ducîndu-se în colțul său obișnuit, preciză: acum-sînt-acasă: Salut! Și își puse botul pe labe, continuînd să privească în gol, cu ochii săi luminoși.

Andrei, Mihai și Adina se priviră fără să se vadă: același gând părea că le trece tuturor prin minte, iar cînd Andrei spuse încetșor „Tit... Tit știa indicativul lui Lolo... El l-a trimis...“, nimeni nu se miră. Atîta doar că, din colțul său, recepționînd fraza care conținea numele său, Lolo zise:

— Cine-este-Tit?

Surpriza celor trei copii fu totală, dacă se poate spune astfel. Andrei se întoarse spre Adina.

— Nu cumva i-ai șters tu memoria?

— Nu, jur! Pe cuvîntul meu, răspunse aceasta.

Andrei se ridică, își trase un scaun în fața lui Lolo și zise:

— Robot Lolo, te rog să răspunzi la toate întrebările mele pe rînd!

— Da, zise Lolo și se ridică în patru labe.

Neștiind ce are de gând Andrei, Mihai și Adina se priviră timp de o clipă și apoi veniră aproape, ca să nu piardă nici un cuvînt din această convorbire care se anunța deosebit de interesantă.

Concentrat, Andrei părea că își alege în minte ordinea întrebărilor:

- Lolo, spuse el, ai fost vreodată la Muzeul Poveștilor?
- Da, răspunse Lolo.
- Când?
- Când-tu-m-ai-chemat.

Andrei și Mihai se priviră lung: nu, Andrei *nu-l chemase*, teleradioul său era *defect*!

- Cum ai ajuns la Muzeu?
- Pe-stradă. Prin-parc.
- Care este primul lucru pe care l-ai văzut în Muzeu?
- Nu-știu.
- Lolo, repetă răspunsul!
- Nu-știu.

Mihai dădu să spună ceva, dar Andrei îi făcu semn să tacă.

- Lolo, ce s-a întâmplat la Muzeu?
- Nu-știu.
- Lolo — vocea lui Andrei tremura de emoție — îți amintești de Marele-Magician?

- Nu.
- Dar de Șarpele cel Înțelept?
- Nu.
- Ce-ți mai amintești din Muzeu?
- Nimic, fu răspunsul.

Andrei își privea prietenii total derutat. Dintr-o dată îi veni o idee.

- Lolo!
- Da.
- Îți amintești de motanul Toto?

Întrebarea păru să tulbure echilibrul electronic al robotului, care ezită timp de câteva clipe, ca în fața unei întrebări foarte dificile. Apoi răspunse:

— Cîinii-electronici-pot-fi-prieteni-cu-orice-motani, cu-condiția-ca-aceștia-să-nu-toarcă!

Acest răspuns îi făcu pe băieți să sară în picioare; Lolo... Lolo s-a lăsat prins!... Sau poate nu?!

— Robot Lolo, spuse blînd Andrei, tu poți minți?

Din nou o întrebare care părea să tulbure echilibrul lui Lolo. După o scurtă tăcere, acesta răspunse:

- Lolo-nu-minte. Lolo-il-iubește-pe-Andrei.
- O ultimă întrebare, zise Andrei, zîmbind îngîndurat.

Ordon cel mai exact răspuns, ai înțeles?

- Am-înțeles!

— Bine. Atunci... răspunde: tu ești și robot și ciine adevărat?

— Nu-sînt-programat-*astăzi*-pentru-această-întrebare, răspunse Lolo, după care se întoarse cu spatele și se duse în colțul său favorit.

Auzind iarăși răspunsul care-l mai pusese și altă dată în încurcătură, Andrei se ridică, le făcu semn lui Mihai și Adinei să-l urmeze, și se mutară cu scaune cu tot în partea opusă a camerei:

— N-o să aflăm niciodată adevărul, zise el amărit.

Dar Adina părea să nu înțeleagă:

— Ce adevăr?

— Acesta... tot ce s-a întîmplat.

— Cum să nu fie adevărat?! zise revoltată Adina. Uite, să spună și Mihai!

Dar Mihai tăcea.

— Cum să nu fie adevărat? Gîndește-te numai la Tit și ai să înțelegi că nimic nu poate fi mai adevărat decît ceea ce ni s-a întîmplat nouă!

— Da, spuse atunci și Mihai, ce păcat că a plecat fără să-i fi putut vedea chipul... Nu ne-a rămas nimic de la el, nici o amintire.

— Cum, sări iar Adina, dar biletul?

— Care bilet? se miră Mihai.

— Uf, „care bilet“!... Biletul, pe care i l-a lăsat lui Andrei cînd a plecat în Țara Drumurilor Portocalii?!

— Chiar, se bucură Andrei, ai dreptate! Cred că-l mai am.

Și băgînd iute mîna în buzunar, scoase hîrtia mototolită pe care o pusese automat înapoi atunci, după ce o citiseră toți. Adina și Mihai se înghesuiau dornici s-o mai vadă, să pună din nou mîna pe ea, de parcă *așa*, ceva din Tit cel nevăzut mai putea fi cu ei, în preajma lor...

Dar hîrtia era *goală*!...

Uitîndu-se unul la altul fără să priceapă absolut nimic, Andrei, Mihai și Adina se așezară iarăși pe scaune.

— Nu cumva nu e asta? întrebă încetișor Adina.

— Ba da, răspunse Andrei. Țin bine minte că era hîrtia pe care desenasem schema unui aero-scaun... Uite!...

Și le arătă fața cealaltă a foi pe care o schemă complicată dădea contur uneia dintre noile sale idei tehnice...

Adina și Mihai tăceau. Rătăcind prin cameră, privirile lui Andrei se opriră asupra vechii oglinzi venețiene și, fără să știe prea bine de ce o face, se ridică, se apropie de oglindă și își plimbă iar palmele pe suprafața ei lucioasă: o dată, de două ori, de trei ori...

Dar oglinda părea un obiect ca oricare altul.

— Crezi totuși... crezi că ceea ce s-a întâmplat nu a fost... dădu să întrebe Mihai, dar privind-o pe Adina, văzînd expresia de nezdruncinată convingere a acesteia, se opri.

Aproape imediat se auziră glasurile „celor mari“ care, pregătindu-se de plecare, se apropiau de laborator pentru a-i lua pe Adina și Mihai. „*Ar fi trebuit să-i mai lăsăm*, desluși brusc Andrei, vocea tatălui său, *au probleme...*“

Dar numai el auzise spusele lui Cristian; Adina și Mihai erau în continuare absorbiți de „problema“ care îi preocupa pe toți trei...

„Da, își spuse Andrei, cred că *trebuie* să stau de vorbă cu tata!“

Redactor: ADA FĂRTĂIS
Tehnoredactor: MIHAI BUȚDEI

Apărut 1985. Format $70 \times 100/16$. Coli tipo 8,75
Bun de tipar la 8.II.1985
Editura Junimea, str. Gheorghe Dimitrov, 1
IAȘI - ROMÂNIA

*Tiparul executat la Întreprinderea poligrafică
din Sibiu, șoseaua Alba-Iulia nr. 40
sub comanda nr. 42*

Lei 16,50

EDITURA JUNIMEA

